ശബ്ദശോധിനി

ശബ്ദശോധിനി

എന്ന

മലയാളവ്യാകരണം

ഗ്രന്ഥകർത്താ

കേരളപാണിനീയം, മധ്യമവ്യാകരണം, ഭാഷാഭൂഷണം,
വൃത്തമഞ്ജരി, മണിദീപിക, ലഘുപാണിനീയം,
മുതലായവയുടെ കർത്താവായ

ഏ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മ

എം. ഏ., എം. ആർ. ഏ. എസ്. കോയിത്തമ്പുരാൻ

പ്രകടനാധികൃതൻ—കളക്കനാത്തു രാമൻമേനോൻ.
ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോ,
തിരുവനന്തപുരം.

വില അണ ൯.

തപാൽ കൂലി പുറമേ.

പരിഷ്കരിച്ച ൨-ാംപതിപ്പ്—കാപ്പി ൩൦൦൦.

തിരുവനന്തപുരം

ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോ പ്രവൎത്തകന്മാൎക്കുവേണ്ടി,

തിരുവനന്തപുരം, 'കമലാലയ' പ്രസ്സിൽ

അച്ചടിച്ചത്.

1918

മുഖവുര.

ശബ്ദശോധിനിയുടെ രണ്ടാംപതിപ്പു കുറെ തിടുക്കമായി തെയ്യാറാക്കേണ്ടിവന്നതിനാൽ അതിൽ വിചാരിച്ചിരുന്ന പരിഷ്കാരമെല്ലാം ചെയ്വാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പ്രൂഫ് തിരുത്തുന്നതിന് എനിക്കു തരപ്പെടാത്തതിനാൽ പ്രക്രിയ പറയുന്നിടത്തും മററും പരാമർശസൌകൎയ്യത്തിനുവേണ്ടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ള വകുപ്പുകളുടെ നമ്പർ പല ദിക്കിലും തെററിപ്പോകാനിടവന്നിരുന്നു. ഈ വക ന്യൂനതകളെ പരിഹരിച്ചതിനുപുറമേ ഈ പതിപ്പിൽ വിഷയത്തിൽ തന്നെ പല പരിശോധനകളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവതാരികയിൽ ഭാഷാചരിത്രം എന്നൊരു പുതിയ വകുപ്പു മധ്യമവ്യാകരണത്തിൽ നിന്ന് എടുത്തുചേൎത്തിരിക്കുന്നു. ശബ്ദപുസ്തകങ്ങളിൽ ഷെഡ്യൂൾ (Schedule) എന്നു പറയുന്ന പട്ടികയുടെ രീതിയിൽ എഴുതീട്ടുള്ള സന്ധിപ്രകരണത്തിൽ വകുപ്പുകളുടെ ഉൾപിരിവുകളെ വേർതിരിച്ചു കാണിപ്പാനായി അച്ചടിയിൽ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചേൎത്തിട്ടുണ്ട്. പട്ടികാരീതി വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ കണ്ണിനെ സഹായിക്കുംപോലെ ധാരണയെ സഹായിക്കാത്തതിനാൽ അവക്ക് ഓൎമ്മിക്കാൻ സൌകൎയ്യത്തിനു വേണ്ടി സന്ധിസൂത്രങ്ങളെയെല്ലാം പ്രകരണാന്തത്തിൽ ശ്ലോകരൂപേണ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ പുസ്തകം എഴുതുന്നവർ വിഷയത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നതിൽ എത്രത്തോളം അധികമധികം പ്രയാസം ചെയ്യുന്നുവോ അത്രത്തോളം വിദ്യാൎത്ഥികൾക്ക് വിഷയം ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ പ്രയാസം കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരുമെന്നുള്ള ന്യായം പ്രമാണിച്ച് ഈ പതിപ്പിൽ കഴിയുന്ന പരിഷ്കാരമെല്ലാം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്-

൧൦൮൩. മിഥുനം ൧൯
തിരുവനന്തപുരം.

ഗ്രന്ഥകൎത്താ.

വിഷയാനുക്രമണിക

൧

ശബ്ദശോധിനി

അവതാരിക

ഏതെങ്കിലും ഒരാഗ്രഹം മനസ്സിൽ ജനിച്ചാൽ നിങ്ങൾ അതിനെ നിങ്ങളുടെ അച്ഛനമ്മമാരോടു ചെന്നു പറയുന്നു. നിങ്ങൾ പറയുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ജനിച്ച ആഗ്രഹം ഇന്നതെന്നു അവർ ഗ്രഹിക്കുന്നു; ആഗ്രഹം സാധിക്കേണ്ടതാണെങ്കിൽ അതിനെ അവർ നടത്തിത്തരികയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുവണ്ണം എല്ലാ മനുഷ്യരും അവരവരുടെ മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന വിചാരങ്ങളെ മറ്റുള്ളവരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ചില ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു അന്യോന്യം മനോഭാവങ്ങളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കു ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സമ്പ്രദായത്തിനു ഭാഷയെന്നു പേർ.

എന്നാൽ പട്ടാണിമാരും, ധോബിമാരും, ഗോസായിമാരും മറ്റും തങ്ങളിൽ സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ നിങ്ങൾക്കു് അവരുടെ മനോഭാവം വെളിപ്പെടുന്നില്ല. അതുവണ്ണം നിങ്ങൾ പറയുന്നതു് അവർക്കും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെയും അവരുടെയും ഭാഷ വേറെയാകുന്നു. ഭാഷകൾ, അതിനാൽ പലതാകയുണ്ടെന്നു ധരിക്കണം.

നാം സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയ്ക്കു *മലയാളം* എന്നു പേർ.

എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും ചില നിബന്ധനകളുണ്ടു്. ഇവയെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നാലേ ഒരുവനു് അവയെ ശരിയായി ഉപയോഗിപ്പാൻ കഴിയൂ. ഭാഷയുടെ നിബന്ധനകളെ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിനു *വ്യാകരണം* എന്നു പേർ.

സംസാരിച്ചു മാത്രമല്ല എഴുതിയും ഭാഷയെ ഉപയോഗിക്കാം. വാദ്ധ്യാന്മാർ പറഞ്ഞുതരുന്നതിനെ കേൾക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ സംഗതികളെ ഗ്രഹിക്കുംപോലെ പുസ്തകത്തിൽ നോക്കി വായിക്കുമ്പോഴും നിങ്ങൾക്കു കാര്യം മനസ്സിലാകുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ ഭാഷ രണ്ടുവിധമുണ്ടെന്നു പറയാം. സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷ *വാമൊഴി*; എഴുതുന്ന ഭാഷ *വരമൊഴി*.

വാമൊഴിയിൽ അധികം വരമൊഴിയിലാണു വ്യാകരണത്തിന്റെ ആവശ്യം. പ്രായേണ നാം വീടുകളിൽ സംസാരിക്കുമ്പോൾ ചെറിയ ചെറു വാക്യങ്ങളെയേ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളു. അവയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉള്ള വ്യാകരണനിബന്ധനകളെല്ലാം ബാലന്മാർ വിശേഷാഭ്യാസം കൂടാതെ തനിയേ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനു പുറമേ, നേരേ സംസാരിക്കുമ്പോൾ ശ്രോതാവിനു സംഗതി മുഴുവൻ ബോധപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ ആംഗികങ്ങളുടേയും മറ്റും സഹായം കൊണ്ടും, വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊടുത്തും അവനെ കാര്യം ഗ്രഹിപ്പിക്കാം. ഗ്രന്ഥമെഴുതുമ്പോഴാകട്ടെ ഈ വക സൌകര്യങ്ങളില്ലാത്തതിനാൽ വായനക്കാർക്കു വിവക്ഷിതം മനസ്സിലാകാതെ പോകയോ അന്യഥാ ഗ്രഹണം വരികയോ ചെയ്യാൻ ഇടയുണ്ട്. അതിനാൽ വരമൊഴിയിൽ വ്യാകരണനിബന്ധനകളെ അവശ്യം അനുസരിച്ചേ തീരൂ.

'ആന കരിമ്പു തിന്നുന്നു', 'എലി മുണ്ടു കരണ്ടു' എന്നും മറ്റും ഓരോ വാക്യം ആയിട്ടു സംസാരിക്കാതെ, 'ആന', 'കരിമ്പു', 'എലി' മുതലായ ഒറ്റപ്പദങ്ങളെ ഉച്ചരിച്ചാൽ, നമുക്കു ഒരർത്ഥബോധവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അതിനാൽ ഭാഷയുടെ നാരായവേരായുള്ളതു പദമല്ല വാക്യംതന്നെ ആണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ബാലന്മാർക്കു ശബ്ദവ്യുൽപത്തി വരാൻവേണ്ടി വൈയാകരണൻ വാക്യത്തെ പദങ്ങൾ ആയിട്ടും, പദങ്ങളെ പ്രകൃതിയും പ്രത്യയങ്ങളും ആയിട്ടും, പ്രകൃതി പ്രത്യയങ്ങളെ അക്ഷരങ്ങൾ ആയിട്ടും വിഭജിക്കുന്നു.

വാക്യം, പദം, അക്ഷരം, ഈ മൂന്നുമാകുന്നു വ്യാകരണത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങൾ. അവയിൽ വാക്യത്തെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കുന്ന ഭാഗത്തിനു '*ആകാംക്ഷാകാണ്ഡം*' എന്നും; പദത്തെപ്പറ്റിയുള്ളതിനു '*പദവിഭാഗകാണ്ഡം*' എന്നും; അക്ഷരത്തെപ്പറ്റിയുള്ളതിനു '*ശിക്ഷാകാണ്ഡം*' എന്നും പേരുകൾ ആകുന്നു. ഇവയ്ക്കു പുറമേ ശബ്ദങ്ങളുടെ ആഗമത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരണചെയ്യുന്ന '*നിരുക്തം*' എന്നൊരു ഭാഗംകൂടി വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചേർക്കാറുണ്ടു.

ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതുന്നതിനു *അപഗ്രഥനരീതി* എന്നും *ഉൽഗ്രഥനരീതി* എന്നും രണ്ടുവക രീതികളുണ്ട്. വാക്യത്തെ എടുത്തുകൊണ്ടു അതിനെ പദങ്ങളായും, പദങ്ങളെ പ്രകൃതിപ്രത്യയങ്ങളായും, പ്രകൃതിപ്രത്യയങ്ങളെ, പുനശ്ച, അക്ഷരങ്ങളായും വിഭജിച്ചുപോകുന്നതു് അപഗ്രഥനരീതി; ഇതിനു വിപരീതമായി അക്ഷരങ്ങളിൽനിന്നു വാക്യത്തിലേയ്ക്കുപോകുന്നതു ഉൽഗ്രഥനരീതി. ഇവയിൽ ഈ ശബ്ദശോധിനി രണ്ടാമതായ്പ്പറഞ്ഞ ഉൽഗ്രഥനരീതിയിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു.

ഭാഷാസ്വരൂപം

ചരിത്രസംക്ഷേപം

ഭാഷയെ സംസാരിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ ഭാഷയ്ക്കും വർഗ്ഗഭേദമുണ്ട്. നാം മലയാളികളുള്ള വർഗ്ഗത്തിൽചേർന്നവരാണല്ലോ. നമ്മുടെ ഭാഷ ദ്രാവിഡശാഖയിൽ പെട്ടതാണ്. ആ ശാഖയിൽ മലയാളത്തിനു പുറമേ, തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കർണ്ണാടകം, തുളു എന്നു നാലു പ്രധാനഭാഷകൾ ഉണ്ട്. ഇവയെല്ലാം തങ്ങളിൽ സഹോദരീസംബന്ധമാണ്. തമിഴ് ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയും മലയാളം കനിഷ്ഠസഹോദരിയും ആത്രേ. ആദികാലത്തിൽ മലയാളഭാഷ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയായ തമിഴിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ തന്നെ ഇരുന്നു; തമിഴിന്റേതല്ലാതെ സ്വതന്ത്രമായി ഒരു അക്ഷരമാലതന്നെ മലയാളത്തിനു ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാലക്രമേണ 'വട്ടെഴുത്തു', 'കോലെഴുത്തു' എന്നിങ്ങനെ തമിഴിൽനിന്നു ഏറെ ഭേദപ്പെടാത്ത അക്ഷരമാലകൾ ഉണ്ടായി. ഈ ബാല്യസ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്ന മലയാളത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം; ചില വൈദികവിഷയത്തിലുള്ള പാട്ടുകൾ മാത്രം അങ്ങുമിങ്ങും കാണുന്നുണ്ട്. പിന്നീടു ബാല്യദശ കഴിഞ്ഞിട്ടും മലയാളത്തിന്റെ രക്ഷാകർത്തൃസ്ഥാനം തമിഴിനുതന്നെ ആയിരുന്നതിനാൽ അതിനു സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കാൻ ഇടകിട്ടിയതില്ല. വേഷവും സമ്പ്രദായവും ആചാരവുമെല്ലാം തമിഴിനുള്ളതു തന്നെ; കവിത എല്ലാം തമിഴ്പാട്ടു അനുസരിച്ചു ചെയ്തുവന്നു. കവികൾ ആവശ്യപ്പെട്ട പദ

ങ്ങളേയും ചമല്ക്കാരരീതികളേയും തമിഴിൽനിന്നുതന്നെ സ്വീകരിച്ചുപോന്നു. ഈ കൌമാരാവസ്ഥയിൽ ഇരുന്ന കാലത്തുണ്ടായ ചില പുസ്തകങ്ങൾ ഇപ്പോഴും നടപ്പുണ്ട്. ഇക്കാലത്തെ മലയാളത്തിനു *പഴയമലയാളം* എന്നു പേരിടാം; ആരംഭാവസ്ഥയിലുള്ള മൂൎത്തരൂപത്തിനു *ആദ്യമലയാള*മെന്നും പേർ ചെയ്യാം. 'രാമചരിതം' പഴയ മലയാളത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും 'കണ്ണശ്ശരാമായണം' അതിന്റെ അവസാനകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കരുടെ കാലത്തിനു ഇപ്പുറമുള്ള മലയാളമാണു ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളം. അതു് ഇന്നും നാം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ഭാഷയാകയാൽ അതിനു വിശേഷിച്ചു പേരൊന്നും വേണമെന്നില്ല. പൂൎവസ്ഥിതിയിൽ നിന്നും അതു വളരെ ഭേദിച്ചതാണ്; അതിലേയ്ക്കുള്ള കാരണം സംസ്കൃതത്തിന്റെ സംസൎഗ്ഗവും ആകുന്നു. പഴയ മലയാളം നടപ്പായിരുന്ന കാലത്തു തന്നെ ആൎയ്യന്മാരായ നമ്പൂരിമാർ കേരളത്തിൽ കുടിപാൎത്തു തുടങ്ങിയിരുന്നെങ്കിലും അവർ നാട്ടുഭാഷയെ ആക്രമിച്ചിരുന്നില്ല. കാലക്രമത്തിൽ സംസ്കൃതം സംസാരിച്ചിരുന്ന നമ്പൂരിമാരും പഴയമലയാളം സംസാരിച്ചിരുന്ന നാട്ടുകാരും തങ്ങളിൽ കൂടിക്കലൎന്നുതുടങ്ങിയപ്പോൾ രണ്ടു വൎഗ്ഗക്കാരുടേയും ഭാഷകൾ ചേൎന്നു ഉളവായ ഒരു മിശ്രഭാഷയാണ് ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളം. മലയാളഭാഷ യൌവനാരംഭം വരെ തമിഴിന്റെ അധീനതയിലായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞതല്ലോ. അക്കാലത്താണ് സംസ്കൃതത്തിന്റെ സംബന്ധമുണ്ടായതു്. സംബന്ധം എന്നു പറഞ്ഞാൽ സാക്ഷാൽ 'സംബന്ധം' തന്നെ, ശാസ്ത്രോക്തമായ സംബന്ധം; അന്നുമുതൽ മലയാളഭാഷ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയായ തമിഴുമായി അകന്നുതുടങ്ങി. എന്തായാലും നേരിട്ടായാലും മുത്താച്ചിയോടു ചോദിച്ചു വാങ്ങുകയല്ലാതെ തറവാട്ടിൽ നിന്നു എടുക്കുക എന്നുള്ളതു ഇല്ലാതായി. വിശേഷപദങ്ങൾ, വാചകരീതി, വാക്യഭംഗി, വൃത്തവൈചിത്ര്യം, എന്നുവേണ്ട അക്ഷരമാലപോലും സംസ്കൃതത്തിന്റേതുതന്നെ എന്നായി. സംസ്കൃതത്തിലെ അക്ഷരങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചതോടുകൂടി തമിഴരെ ഹസിച്ചു അക്ഷരവ്യക്തിയില്ലാത്തവർ എന്ന പരിഹാസവും തുടങ്ങി സംസ്കൃതത്തിന്റെ ആധിക്യം ഇത്രയാകയും ഏഴുന്നാലും വിവാഹബന്ധം മരുമക്കത്തായപ്രകാരമാകയാൽ ഗോത്രം മാറാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. മലയാളം ഇന്നും ദ്രാവിഡഗോത്രത്തിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതേ ഉള്ളു. സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്ന്

ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും ഇല്ലാതെയും അസംഖ്യം പേരുകളെ എടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വൃത്തം, അലങ്കാരം മുതലായ ആഡംബരങ്ങളെല്ലാം സംസ്കൃതരീതിയിൽ ആയിരുന്നാലും, മലയാളഭാഷയുടെ വ്യാകരണത്തെ ഇന്നേവരെ സംസ്കൃതത്തിനു ബാധിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അന്വയക്രമം, വിഭക്തിസംബന്ധം, വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങളുടെ നില, രൂപഭേദം, ഇതെല്ലാം തമിഴ് വ്യാകരണമനുസരിച്ചുതന്നെ മലയാളവ്യാകരണത്തിലും കാണുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നതായാൽ തമിഴ് വ്യാകരണത്തിലെ നിയമങ്ങളെത്തന്നെ പകർത്തി ഇടങ്ങളിൽ ഇന്ന ഇന്ന ഭാഗങ്ങൾ മാത്രം മാററണം എന്നു കാണിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അതായിരിക്കും ഉത്തമമായ ഒരു മലയാള വ്യാകരണം. ഈ സംഗതി എപ്പോഴും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഇനി ദേശഭേദംകൊണ്ടും ഭാഷയ്ക്ക് ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു സംസാരിക്കുന്ന നാട്ടുഭാഷയെ അല്ലാതെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതുന്ന സാഹിത്യഭാഷയെ അധികം

ദേശഭേദം

ബാധിച്ചിട്ടില്ല. (൧) വടക്കൻ മലയാളം, (൨) തെക്കൻ മലയാളം, (൩) മദ്ധ്യമലയാളം എന്നു പ്രധാനമായി മൂന്നാണു ദേശഭേദംകൊണ്ടുള്ള വ്യത്യാസം. ഇവ ചിലേടത്തോളമുണ്ടാകുന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾകൊണ്ട് ഏതിനെങ്കിലും മററുള്ളതെന്നു പറവാനില്ല. എങ്കിലും മദ്ധ്യമലയാളമാണ് നല്ലതെന്നു പലരെക്കൊണ്ടും സമ്മതമാകുന്നു. അതിനുള്ള കാരണവും ദൂരെ തേടേണ്ടതില്ല. തെക്കൻഭാഷ തമിഴിന്റെ ആക്രമംകൊണ്ടും വടക്കൻ ഭാഷ കർണ്ണാടകത്തിന്റെ ആക്രമംകൊണ്ടും ദുഷിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. നടുക്കുള്ള ഭാഷക്കാർക്കു ഭാഷാന്തരസമ്പർക്കമില്ലാത്തതിനാൽ ശുദ്ധിയേറും. ഈ മദ്ധ്യമലയാളംതന്നെയാണ് സാഹിത്യത്തിൽ എല്ലാ ദിക്കുകാരും പ്രധാനമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നു വരികിലും കവികൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്താൽ ചിലപ്പോൾ സ്വന്തനാട്ടിൽ നടപ്പുള്ള വിശേഷപ്രയോഗങ്ങളെയും ഉപയോഗിക്കും. പ്രസിദ്ധനായ കുഞ്ചൻ നമ്പിയാർ ഭാഷയുടെ ശുദ്ധിയിൽ ഏറെ ദൃഷ്ടിവച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ദേശ്യപ്രയോഗങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. സാഹിത്യഭാഷയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഈ വ്യാകരണം എഴുതീട്ടുള്ളതെങ്കിലും പ്രധാനപ്പെട്ട ചില ദേശ്യപ്രയോഗങ്ങളെയും ഇതിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ശിക്ഷാകാണ്ഡം

വൎണ്ണവിഭാഗം

ഒരു വടത്തെ എടുത്തഴിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ അതു് അനേകം പൊച്ചുകയറുകൾ മേൽക്കുമേൽ പിന്നിച്ചേൎത്തു പിരിച്ചുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു ബോധപ്പെടും. പൊച്ചുകളെ പിന്നീടും അഴിക്കുന്നപക്ഷം ഒടുവിൽ ചകിരിനാരു കിട്ടും. ഇപ്രകാരം ഭാഷയുടെ മൂലമായ വാക്യത്തെ അപഗ്രഥിച്ചിട്ടു് (അഴിച്ചിട്ടു്) വൈയാകരണന്മാർ പൊച്ചുകയറിന്റെ സ്ഥാനത്തു പദങ്ങളേയും, ചകിരിനാരിന്റെ സ്ഥാനത്തു വൎണ്ണങ്ങളേയും കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എത്ര കനത്ത വടത്തിന്റേയും ചുവടു ചകിരിത്തുരുമ്പായിരിക്കുംപോലെ എത്ര നീണ്ട വാക്യത്തിന്റേയും മൂലം വൎണ്ണമാകുന്നു.

2. വടങ്ങളിൽ നാരുകളെ തരത്തിലും എണ്ണത്തിനും വ്യവസ്ഥയില്ലാത്തതുപോലെ ഭാഷയിലും വൎണ്ണങ്ങൾക്കു നിയമമില്ല. ഇംഗ്ലീഷുകാർ ൨൬ വൎണ്ണങ്ങളെക്കൊണ്ടു സകല പദങ്ങളേയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു; സംസ്കൃതത്തിൽ, പ്രസിദ്ധികേട്ടിട്ടുള്ളതുപോലെ ൫൧ വൎണ്ണങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിലും, വാസ്തവത്തിൽ ൪൬ വൎണ്ണങ്ങളുണ്ടു്. നമ്മുടെ മലയാളത്തിൽ നടപ്പുള്ളതു ൫൩ വൎണ്ണങ്ങളാകുന്നു. മലയാളവാക്കുകൾ അസകലം ഇവയെ മാറിയും മറിച്ചും കൂട്ടിച്ചേൎത്താൽ ഉളവാകുന്നവയേ ഉള്ളു.

3. നിങ്ങൾ എഴുത്തുപഠിപ്പാൻ ആരംഭിച്ച സമയം നിങ്ങളുടെ ആശാന്മാർ സ്ലേറ്റിലോ മണ്ണിലോ മറ്റോ ചില വരകളേയും കുനികളേയും വരച്ചുകാണിച്ചിട്ടു് ഇന്നവിധം എഴുതിക്കണ്ടാൽ ഇന്നവിധം ഉച്ചരിക്കണമെന്നു് ഉപദേശിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ടു്. ഉച്ചരിക്കുന്ന ശബ്ദവും എഴുതുന്നവരയും ഭിന്നങ്ങളാകുന്നു് ഇതുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾക്കു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഉച്ചരിക്കുന്ന ശബ്ദത്തിനു *വൎണ്ണം* എന്നും എഴുതുന്ന വരകൾക്കു *ലിപി* എന്നും വ്യാകരണത്തിൽ പേരുകൾ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ഇതിൽ വാസ്തവമായതു വൎണ്ണമാണെന്നും, ലിപി ആ വൎണ്ണത്തെ ഓൎമ്മിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു സങ്കേതം മാത്ര

മാണെന്നും ധരിക്കണം. ഒരു മലയാളവാചകത്തെ മലയാളലിപിയിൽ എന്നതുപോലെ അന്യലിപികളിൽ എഴുതുന്നതിന്നും വിരോധമില്ല.

4. മലയാളത്തിലെ വർണ്ണങ്ങളെ ലിപികൾകൊണ്ടു താഴെ എഴുതികാണിക്കുന്നു.

വർണ്ണങ്ങൾ		കണ്ഠ്യം	താലവ്യം	ഓഷ്ഠ്യം	മൂർദ്ധന്യം	ദന്ത്യം	കണ്ഠതാലവ്യം	കണ്ഠോഷ്ഠ്യം
സ്വരം	ഹ്രസ്വം	അ	ഇ	ഉ	ഋ	(ഌ)	എ	ഒ
							ഐ	ഔ
	ദീർഘം	ആ	ഈ	ഊ	ൠ	(ൡ)	ഏ	ഓ
വ്യഞ്ജനം	ഖരം	ക	ച	പ	ട	ത		
	അതിഖരം	ഖ	ഛ	ഫ	ഠ	ഥ		
	മൃദു	ഗ	ജ	ബ	ഡ	ദ		
	ഘോഷം	ഘ	ഝ	ഭ	ഢ	ധ		
	അനുനാസികം	ങ	ഞ	മ	ണ	ന ന		
	മദ്ധ്യമം	—	യ	വ	ര റ	ല		
	ഊഷ്മാവ്	ഹ	ശ	—	ഷ ള ഴ	സ		

5. മേൽ കാണിച്ച ൫൨ വർണ്ണങ്ങളിൽ 'അ' മുതൽ 'ഔ' വരെയുള്ള പതിനാറു വർണ്ണങ്ങൾക്കു സ്വരം എന്നു പേർ. ശേഷിച്ച 'ക' തുടങ്ങിയുള്ള ൩൬ വർണ്ണങ്ങൾക്കു വ്യഞ്ജനം എന്നു പേർ. ഇവയിൽ സ്വരമാകുന്നു പ്രധാനം; അതിന്റെ സഹായംകൂടാതെ ഒരു വ്യഞ്ജനത്തെ മാത്രമായി ഉച്ചരിപ്പാൻ പാടില്ല. നാം സംസാരിക്കുന്ന വാക്കുകളിൽ ഒക്കെയും വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ സ്വരങ്ങൾ കലൎന്നിരിക്കും.

സ്വരസ്പർശം കൂടാതെ വ്യഞ്ജനങ്ങളെ ഉച്ചരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ വ്യഞ്ജനങ്ങളെ തനിച്ച് എടുത്തു പറയേണ്ടുന്ന ദിക്കിൽ ആദ്യസ്വരമായ 'അ' എന്നതിനെ അവയിൽ ചേർത്താണ് എഴുതുകയും പറകയും ചെയ്ക പതിവ്. അതിനാൽ മുൻ കാണിച്ച വ്യഞ്ജനങ്ങളുടെ പട്ടികയിലും 'അ' കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ടെന്നറിക. ക=ക്+അ. ഒരു വ്യഞ്ജനലിപിയുടെ മേൽ ് എന്ന ചിഹ്നമിട്ടാൽ അതിൽ സ്വരസ്പർശമില്ലെന്നു കാണിക്കും.

൭. എന്നാൽ എല്ലാ വ്യഞ്ജനത്തിലും ഒരു സ്വരം ചേർത്തേ തീരുവെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ല. ചിലപ്പോൾ രണ്ടോ, മൂന്നോ, നാലോ വ്യഞ്ജനം ഒന്നിച്ചു ചേർന്നിരുന്നു എന്നു വരാം. ഇപ്രകാരം ഒന്നിച്ചുചേരുമ്പോൾ അവയുടെ ഒടുവിൽ ഒരു സ്വരം സിദ്ധമായിട്ടു ചേർത്തു തീരൂ; ഒന്നിലധികം വ്യഞ്ജനങ്ങൾ ചേർന്നുവരുന്നതിന് *കൂട്ടക്ഷരം* എന്നും *സംയോഗം* എന്നും പേരുകൾ പറയുന്നു. നാലിലധികം വ്യഞ്ജനങ്ങളുള്ള കൂട്ടക്ഷരം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

ഉദാഹരണം:—

സ്ഥ,	ന്ദ,	ഷ്ട,	ദ്ധ —	൨ വ്യഞ്ജനം
ന്ത്ര,	ക്ഷ്മ,	ന്ത്യ,	—	൩ ,,
ന്ത്ര്യ,	ക്ഷ്മ്യ		—	൪ ,,
ൾസ്ത്ര്യ			—	൫ ,,

ണ, ന, ര, റ, ല, ള, ഴ, ഈ ഏഴു വ്യഞ്ജനങ്ങൾ മാത്രം സ്വരയോഗം കൂടാതെ ഒറ്റയായി ശബ്ദങ്ങളുടെ ഒടുവിൽ നില്ക്കും. ഇങ്ങനെ ഉള്ളവയ്ക്കു *ചില്ലുകൾ* എന്നു പേർ.

ഉദാ:—	കൺ	വയൽ (ല്)
	ഞാൻ	അവൾ (ള്)
	അവർ (ര്)	കീഴ് (ഴ്)
	ചോർ (റ്)	

8. വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ സ്വരങ്ങളെ ചേർക്കുമ്പോൾ കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിലെപ്പോലെ അവയെ പ്രത്യേകം എഴുതിക്കാണിക്കാറില്ല. സ്ത്, എന്നതു സ്, ത് എന്നവയുടെയും ക്ഷ്മ് എന്നതു ക്, ഷ്, മ്, എന്നവയുടെയും കൂട്ടക്ഷരങ്ങളാണെന്നു എഴുത്തുകൊണ്ടുതന്നെ സ്പഷ്ടമാകുമ്പോലെ, 'ക' എന്നതു ക്, അ എന്നവയുടെയും, കു എന്നതു ക്, ഉ എന്നവയുടെയും യോഗമാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നില്ല. എല്ലാ വ്യഞ്ജനങ്ങളിലും [illegible] സ്വരങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ

ചേൎക്കേണ്ടതാവശ്യമാകയാൽ സൌകൎയ്യത്തിനുവേണ്ടി ചില സങ്കേതങ്ങളെ ഏൎപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെ എന്നാൽ:—

ക്	+	അ	=	ക	ക്	+	ഌ	=	ക്ഌ
ക്	+	ആ	=	കാ	ക്	+	ൡ	=	ക്ൡ
ക്	+	ഇ	=	കി	ക്	+	എ	=	കെ
ക്	+	ഈ	=	കീ	ക്	+	ഏ	=	കേ
ക്	+	ഉ	=	കു	ക്	+	ഐ	=	കൈ
ക്	+	ഊ	=	കൂ	ക്	+	ഒ	=	കൊ
ക്	+	ഋ	=	കൃ	ക്	+	ഓ	=	കോ
ക്	+	ൠ	=	കൄ	ക്	+	ഔ	=	കൌ

ഈ സങ്കേതങ്ങൾ തന്നെ ശേഷം വ്യഞ്ജനങ്ങളിലും സ്വല്പവ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടെ ഉപയോഗപ്പെടുന്നു.

9. യ, ര, ല, വ ഇവകളെ കൂട്ടിച്ചേൎത്തുണ്ടാക്കുന്ന സംയോഗങ്ങൾക്കും അന്യരൂപങ്ങളുണ്ട്; അതിനാലാണ് നിലത്തെഴുത്തു പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ ക്യ-വൎഗ്ഗം, ക്ര-വൎഗ്ഗം, ക്ല-വൎഗ്ഗം, ക്വ-വൎഗ്ഗം, ക്ക-വൎഗ്ഗം എന്നു ഇവയെ മാത്രം പ്രത്യേകിച്ച് എല്ലാ വ്യഞ്ജനങ്ങളിലും കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നത്.

ക്	+	യ്	=	ക്യ്	ക്	+	വ്	=	ക്വ്
ക്	+	ര്	=	ക്ര്	ക്	+	ക്	=	ക്ക്
ക്	+	ല്	=	ക്ല്					

10. ഒററയായിട്ടോ, വ്യഞ്ജനത്തോടു ചേൎന്നോ, നില്ക്കുന്ന ഒരു സ്വരത്തിന് ഒരു അക്ഷരം എന്നു പേർ.

ഉദാ:— അ, ഉ, എ, ഐ—ഒററസ്വരം.
ക, പു, സെ, ഢൈ—മുൻവ്യഞ്ജനസഹിതം.
ണ്ണു, ഷ്ട, ത്ര്യ, ത്വൈ—മുൻസംയോഗസഹിതം.

11. ഒരു ശബ്ദം ഒരു ചില്ലിൽ അവസാനിക്കുന്നതായാൽ ആ ചില്ല് ആ ശബ്ദത്തിൻെറ ഒടുവിലെ അക്ഷരത്തിൻെറ അംശമായിട്ടു വിചാരിക്കപ്പെടും. അതിനാൽ 'തങ്ങൾ' എന്ന ശബ്ദം, 'ത' എന്നും 'ങ്ങൾ' എന്നും ഉള്ള രണ്ടക്ഷരങ്ങളാൽ ചമയ്ക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു.

അഭ്യാസം ൧

താഴെ എഴുതിയിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിലെ അക്ഷരങ്ങൾ ഏതു വർണ്ണങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായവയാണെന്നു വിവരം തിരിച്ചു കാണിക്ക.

(൧) ശ്രീപത്മനാഭൻ തുണ.
(൨) എല്ലാവരും സത്യം പറയണം.
(൩) തിരുവനന്തപുരത്തുവരാം.
(൪) ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കണം.
(൫) കീർത്തിമേലായിസ്സംസാരിക്കുന്നു.
(൬) കണ്ടാലിരിക്കുന്ന ജന്തുക്കളെല്ലാം
കൂപ്പാൻതുടിക്കുന്ന തരംഗവത്തേ
(൭) വാഗ്ദേവ്യാജ്ഞാശ്വസ്തദോഗ്ധ്രാധിപതിഃ

12. സ്വരങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിൽ ഉള്ള മാത്രാഭേദം കൊണ്ടു് അവ *ഹ്രസ്വം* എന്നും *ദീർഘം* എന്നും രണ്ടുതരമുണ്ടു്. അ, ഇ എന്നവപോലെ ഒരു മാത്രയുള്ളവ ഹ്രസ്വങ്ങൾ; ആ, ഈ എന്നവപോലെ രണ്ടുമാത്രയുള്ളവ ദീർഘങ്ങൾ.

ഉദാ:—ഹ്രസ്വം—അ, ഇ, ഉ, ഋ (ഌ,) എ, ഒ.

ദീർഘം— ആ, ഈ, ഊ (ൠ), (ൡ), ഏ, ഓ, ഐ, ഔ.

ഒ—ഌ-കാരം ഹ്രസ്വവും, ൡ എന്ന ദീർഘവും; ൠ എന്ന സ്വരവും മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. ഇവയെ നിലത്തെഴുത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു് പഴയ ആചാരത്തെ അനുസരിച്ചു മാത്രമാകുന്നു. അക്ഷരമാലയായുള്ള ചില കീർത്തനങ്ങളിലും മറ്റും ഇവയെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണു് ഇവിടെ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നതു്.

13. വർണ്ണങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുമ്പോൾ അവയിൽ ഉച്ചാരണസൌകര്യത്തിനുവേണ്ടി 'കാരം' എന്നുകൂടി ചേർക്കാറുണ്ടു്. അതിനാൽ,

അകാരം എന്നു പറഞ്ഞാൽ 'അ' എന്ന അക്ഷരമെന്നും
ഇകാരം " 'ഇ' "
ഉകാരം " 'ഉ' "
പകാരം " 'പ' "
ലകാരം " 'ല' "
അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കണം.

14. ഹ്രസ്വമായ ഉകാരം രണ്ടു വിധമുണ്ട്. ഒന്നിനെ 'ഗുരു' 'പുരു' ഇത്യാദികളിലെപ്പോലെ സ്പഷ്ടമായി തുറന്നു ഉച്ചരിക്കുന്നു. മറ്റതിനെ 'വയസ്സ്' 'പാമ്പ്' ഇത്യാദികളിലെപ്പോലെ ഓഷ്ഠംവലിവോടുകൂടെ അസ്പഷ്ടമായിട്ടു ഉച്ചരിക്കുന്നു. മറ്റു ഹ്രസ്വസ്വരങ്ങളെപ്പോലെ സ്പഷ്ടമായിട്ടുച്ചരിക്കുന്ന ഒന്നാമത്തേതിന്നു * വിവൃതം എന്നും, ഓഷ്ഠവലിവുള്ള രണ്ടാമത്തേതിന്നു സംവൃതം * എന്നും, പേരുകൾ.

15. വ്യഞ്ജനത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ ഒടുവിൽ ഒരരയും സംവൃത ഉകാരം ചേർത്ത് അവയെ സ്വരാന്തങ്ങളാക്കാറുണ്ട്. എങ്ങനെ—

ഉലക്	=	ഉലകു	തേര്	=	തേരു
കവ്യാൻ	=	കവ്യാനു			തേർ
പൂച്	=	പൂച്ച്	കാല്	=	കാലു
തൊണ്	=	തൊണ്ട്			കാൽ
കരട്	=	കരട്ട്	പറവ്	=	പാവ്
കൺ	=	കണ്ണ്	കാത്	=	കാത്ത്
		കൺ	മനസ്	=	മനസ്സ്
കഴ്	=	കന്ന്	തോള്	=	തോളു
വിരത്	=	വിരള്			തോൾ
തേന	=	തേനു	കീഴ്	=	കീഴു്
		തേൻ			കീഴ്
കന്	=	കന്ന്	ചോറ്	=	ചോറു്
തൊയ്	=	തൊയ്യ്			ചോർ

മേൽ കാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ണ്, ന, ര, റ, ല, ള, ഴ ഈ ഏഴക്ഷരങ്ങൾ മാത്രം സംവൃതം കൂടാതെ തനിയെയും നില്ക്കുമെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇവയുടെ ഈ വിശേഷത്തെ ഓർമ്മിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ഇത്രയും വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു ചില്ല് എന്നൊരു വിശേഷാൽ പേർ ൬-ാം വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞത്.

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു വേറെ ഒന്നുകൂടി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ— ചില വ്യഞ്ജനങ്ങൾ സംവൃതം ചേരുമ്പോൾ ഇരട്ടിക്കുന്നു, ചിലതു് അതുകൂടാതെ ഒറ്റയായിത്തന്നെ നില്ക്കുന്നു. ഇതിന് ഒരു നിയമമുണ്ട്. ദീർഘത്തിന്നു രണ്ടു മാത്രയെന്നും ഹ്രസ്വത്തിന്നു ഒരു മാത്രയെന്നും മുൻ പറഞ്ഞതല്ലോ. ശ

* സംവൃതത്തിന്നു ചിലർ അരയുകാരമെന്നും വിവൃതത്തിന്നു മുറ്റുകാരമെന്നും പേർ കൊടുക്കുന്നു.

ദ്യത്തിന്നു മാത്ര ഒന്നേ ഉള്ളെങ്കിൽ അന്ത്യവ്യഞ്ജനം ഇരട്ടിക്കും. ഒന്നിലധികമുണ്ടെങ്കിൽ ഇല്ല.

ഉദാ:——പുക്ക്, തെക്ക്, മുട്ട്, കണ്ണ്, നെയ്യ്, ഏകമാത്രകം
ഉലക്, കരട്, മാൻ, വീറ്, തൊഴ്, അനേകമാത്രകം.

ഏകമാത്രകശബ്ദങ്ങളുടെ അന്ത്യവ്യഞ്ജനം ഇരട്ടിച്ചേ ഇരിക്കു എന്നല്ലാതെ, മറിച്ചു, അനേകമാത്രകശബ്ദങ്ങളുടെ അന്ത്യവ്യഞ്ജനം ഇരട്ടിച്ചുകൂടെന്നു ഇല്ലെന്നൎത്ഥമാകരുതു്.

16. അം, അഃ എന്നവപോലെ സ്വരങ്ങളുടെ ഒടുവിൽ കേൾക്കുന്ന ഉച്ചാരണങ്ങൾക്കു മുറയ്ക്കു *അനുസ്വാരം* എന്നും *വിസൎഗ്ഗം* എന്നും പേരുകൾ. ഇവയിൽ അനുസ്വാരം മകാരത്തിനോടും, വിസൎഗ്ഗം സകാരത്തിനോടും, ഉച്ചാരണത്തിൽ യോജിച്ചിരിക്കും. അനുസ്വാരം ഭാഷയിൽ ധാരാളം നടപ്പുണ്ടു്; വിസൎഗ്ഗം സംസ്കൃതപദങ്ങളിലേ ഉള്ളു.

ഉദാ:—മരം, കടം, എല്ലാം, പോം,—അനുസ്വാരം.
ദുഃഖം, ഹരിഃ, ഭോഃ—വിസൎഗ്ഗം.

17. വ്യഞ്ജനങ്ങൾ താഴെ കാണിക്കുംപ്രകാരം വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ക,	ഖ,	ഗ,	ഘ,	ങ,	—കവൎഗ്ഗം.
ച,	ഛ,	ജ,	ഝ,	ഞ,	—ചവൎഗ്ഗം.
ട,	ഠ,	ഡ,	ഢ,	ണ,	—ടവൎഗ്ഗം.
ത,	ഥ,	ദ,	ധ,	ന, ഩ	—തവൎഗ്ഗം.
പ,	ഫ,	ബ,	ഭ,	മ,	—പവൎഗ്ഗം.
യ,	ര,	ല,	റ,	ഴ, ള,	—മദ്ധ്യമങ്ങൾ.
ശ,	ഷ, (ഴ),		സ,	ഹ,	—ഊഷ്മാക്കൾ

18. കവൎഗ്ഗം മുതൽ പവൎഗ്ഗം വരെയുള്ള വൎഗ്ഗമുള്ള അഞ്ചുവൎഗ്ഗങ്ങളിലെ വൎണ്ണങ്ങൾക്കു ക്രമേണ *ഖരം*, *അതിഖരം*, *മൃദു*, *ഘോഷം*, *അനുനാസികം* എന്നു പേരുകൾ,

ക,	ച,	ട,	ത,	പ	—ഖരം.
ഖ,	ഛ,	ഠ,	ഥ,	ഫ	—അതിഖരം.
ഗ,	ജ,	ഡ,	ദ,	ബ	—മൃദു
ഘ,	ഝ,	ഢ,	ധ,	ഭ	—ഘോഷം.
ങ,	ഞ,	ണ,	ന, ഩ	മ	—അനുനാസികം.

ഖരം കടുപ്പമുള്ളതു്, *അതിഖരം* ഖരത്തേക്കാൾ അധികം കടുപ്പമുള്ളതു്, *മൃദു* മാർദ്ദവമുള്ളതു, *ഘോഷം* മുഴങ്ങുന്നതു *അനുനാസികം* മൂക്കിന്റെ സംബന്ധമുള്ളതു്; എന്നു ഈ പേരുകൾ അന്വർത്ഥങ്ങളാകുന്നു ഇവയുടെ ഈ സ്വഭാവം സൂക്ഷിച്ചുച്ചരിച്ചാൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നതുമാണു്. പൂർണ്ണവ്യഞ്ജനങ്ങളായിരിക്കാത്ത ഇ, ഉ, ഋ, ഌ എന്ന സ്വരങ്ങളോടു യോജിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ യ, വ, ര, (റ) ല, (ഴ) ഇവകളെ മദ്ധ്യമങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നു.

സ്ഥാനഭേദം

19. വർണ്ണങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം കണ്ഠനാളത്തിൽ ഉള്ള തന്തിപോലെ ഇരിക്കുന്ന ചില സിരകളിൽ കൂടി ശ്വാസവായുവിനെ പ്രേരിപ്പിക്കയാലാകിലും മുഖത്തിലുള്ള ചില സ്ഥാനങ്ങൾ കൂടി ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ വർണ്ണങ്ങൾക്കു സ്ഥാനഭേദം ഉളവാകുന്നു. സ്ഥാനങ്ങളാവിതു:—

൧) അ, ഹ, ക വർഗ്ഗം ഇവയ്ക്കു കണ്ഠം (തൊണ്ട).
൨) ഇ, യ, ശ, ച വർഗ്ഗം ഇവയ്ക്കു താലു (അണ്ണാക്കു).
൩) ഉ, പ വർഗ്ഗം ഇവയ്ക്കു ഓഷ്ഠം (ചുണ്ടു്).
൪) ഋ, ഷ, ഴ, ര, റ, ട വർഗ്ഗം ഇവയ്ക്കു മൂർദ്ധാ (മേൽതൊണ്ണ).
൫) ഌ, ല, സ, ത വർഗ്ഗം ഇവയ്ക്കു ദന്തം (പല്ലു്).
൬) എ, ഐകാരങ്ങൾക്കു കണ്ഠതാലു. (കണ്ഠവും താലുവും)
൭) ഒ, ഔകാരങ്ങൾക്കു കണ്ഠോഷ്ഠം.
൮) വകാരത്തിനു ദന്തോഷ്ഠം.
൯) അനുനാസികങ്ങൾക്കു സ്വസ്വസ്ഥാനങ്ങൾക്കു പുറമേ നാസികയും.

ഈ സ്ഥാനങ്ങളെ പ്രമാണിച്ചു വർണ്ണങ്ങളെ *കണ്ഠ്യം* എന്നും *താലവ്യം* എന്നും, *ഓഷ്ഠ്യം* എന്നും, *മൂർദ്ധന്യം* എന്നും, *ദന്ത്യം* എന്നും വ്യവഹരിക്കാറുണ്ടു്.

20. അ വർണ്ണം ശുദ്ധമായ കണ്ഠ്യത്തിനു പുറമേ താലവ്യമായിട്ടും, ഓഷ്ഠ്യമായിട്ടും കൂടിയുണ്ടു്. താലവ്യം എകാരത്തോടും ഓഷ്ഠ്യം ഒകാരത്തോടും ഉച്ചാരണത്തിൽ ഏകദേശം സാമ്യമുള്ളതായിരിക്കും.

ഉദാ:— ഗണപതി = ഗ്അണപതി —താലവ്യം

നമ്മൾ = ന്അമ്മൾ —ഓഷ്ഠ്യം

തടയുന്നു = ത്അടയുന്നു —താലവ്യം

തടവുന്നു = ത്അടവുന്നു —ഓഷ്ഠ്യം

തമിഴ് വാക്കുകളുടെ ഒടുവിൽ കേൾക്കുന്ന ഐകാരം മലയാളത്തിൽ അകാരമായിട്ടു മാറും; ഈ മാതിരിയുള്ളവയാണു പ്രായേണ ശബ്ദാന്തത്തിലെ താലവ്യങ്ങൾ. എങ്ങനെയെന്നാൽ:—

തമിഴ്	മലയാളം.
മഴൈ	മഴ
കുടൈ	കുട
തോരണൈ	തോരണ

21. ഋ ഌ എന്ന സ്വരങ്ങൾ ദ്രാവിഡശബ്ദങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്തതിനാലും, അകാരം ഓഷ്ഠ്യതാലവ്യങ്ങളിൽ രണ്ടിലും ചേരുന്നതിനാലും ഭാഷയിലെ സ്വരങ്ങളെ സാധാരണയായി ഓഷ്ഠ്യങ്ങളെന്നും, താലവ്യങ്ങളെന്നും പൊതുവെ രണ്ടിനങ്ങളായിട്ടു പകുക്കാം.

താലവ്യങ്ങൾ—അ ആ ഇ ഈ എ ഏ ഐ.

ഓഷ്ഠ്യങ്ങൾ—അ ആ ഉ ഊ ഒ ഓ ഔ.

22. അതിഖരമൃദുഘോഷങ്ങളും, ഊഷ്മാക്കളും സംസ്കൃതവർണ്ണങ്ങളാകുന്നു. ദ്രാവിഡകുടുംബത്തിൽ ചേർന്ന മലയാളത്തിലെ ധാതുക്കളിലും, നാമപ്രകൃതികളിലും, അതിനാൽ, ഈ വർണ്ണങ്ങൾ കാണുന്നതല്ല. ഈ വർണ്ണങ്ങൾ ചേർന്ന ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം സംസ്കൃതം മുതലായ അന്യഭാഷകളിൽ നിന്നു സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടവയാകുന്നു.

അഭ്യാസം ൨.

൧. താഴെ എഴുതിയിരിക്കുന്ന ജോടികളിൽ വർണ്ണഭേദം അനുസരിച്ചു അർത്ഥഭേദമുണ്ടാകുന്നതു കാണിക്കുക.

(൧) { തോട / തോട്ട് } (൨) { പാട / പാട്ട് } (൩) { ഉണ്ട / ഉണ്ട് } (൪) { ചെമ്പ / ചെമ്പ്

൨. താലവ്യ-ന്‌കാരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന വാക്കുകൾക്ക് ആറു ഉദാഹരണങ്ങൾ എഴുതുക.

൩. കണ്ഠ്യഘോഷവും, ദന്ത്യദ്രവവും, ഓഷ്ഠ്യമഹാപ്രാണവും, താലവ്യാനുനാസികവും, മൂർദ്ധന്യഖരവും ഏതു്?

൪. പാഠപുസ്തകത്തിലെ ഒരു വാക്യം എടുത്തു് അതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള മഹാപ്രാണങ്ങളെ തിരിച്ചെടുക്കുക.

൫. താഴെ കാണിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ ഉച്ചാരണസൌകര്യത്തിനുവേണ്ടി വച്ചിട്ടുള്ളിടത്തു് അടയാളങ്ങളെ ചേർക്കുക.

(൧) കാലുതട്ടി വീണു. പിറകുകൊണ്ടുവന്നു.

(൨) എന്നാൽ അതു സാധിക്കയില്ല.

(൩) രാമസ്വാമി ബുദ്ധിമാനാണ്; എന്നാൽ അവനു പഠിത്തത്തിൽ ജാഗ്രതക്കുറവുണ്ട്.

(൪) മിനുന്നതെല്ലാം പൊന്നല്ല.

(൫) വെയിലത്തു കടപിടിക്കുന്നു.

ശബ്ദവിഭാഗം.

23. 'നല്ല കുട്ടികൾ എളുപ്പം പഠിക്കുന്നു' എന്ന വാക്യത്തിൽ നാലു പദങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ ഓരോന്നും ഓരോ ജാതിയായിരിക്കുന്നു. 'കുട്ടികൾ' എന്നതു് ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരാകുന്നു; 'നല്ല' ആ വസ്തുവിനുള്ള ഗുണത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു; 'പഠിക്കുന്നു' ആ വസ്തു ചെയ്യു ക്രിയയെ കുറിക്കുന്നു, 'എളുപ്പം' ആ ക്രിയയുടെ സ്വഭാവത്തെ പറയുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ അതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. കുട്ടികൾ എന്നപോലെ *ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരായ ശബ്ദം 'നാമം'* ആകുന്നു. നല്ല എന്നപോലെ *ഒരു വസ്തുവിൽ ഇരിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന ശബ്ദത്തിനു 'ഭേദകം'* എന്നു പേർ. പഠിക്കുന്നു എന്നതുപോലെയുള്ള *ഒരു ക്രിയ അർത്ഥമായിട്ടുള്ള ശബ്ദം കൃതി* ആകുന്നു. എളുപ്പം എന്നപോലെ *കൃതികളെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കു 'അവ്യയം'* എന്നു പേർ. ഇതിനു പുറമെ *അയ്യോ, ഓഹോ,* എന്നും മറ്റും പോലെ വിസ്മയാദി വികാരങ്ങളെക്കുറിക്കുന്നതും മറ്റുമായി ചില ശബ്ദങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവയ്ക്കു നിപാതം എന്നു പേർ. *നാമം, കൃതി, ഭേദകം, നിപാതം, അവ്യയം,* എന്നു ഇപ്രകാരം ശബ്ദങ്ങൾ അഞ്ചു വകയുണ്ടു്. ഇവയുടെ ലക്ഷണങ്ങളും ഉൾപ്പിരിവുകളും മുറയ്ക്കു താഴെ കാണിക്കുന്നു.

൨൪. *ദ്രവ്യത്തിന്റെയോ, ഗുണത്തിന്റെയോ, ക്രിയയുടെയോ പേരായ ശബ്ദം "നാമം."*

ആന, കുതിര, രാമൻ, കൃഷ്ണൻ മുതലായവ ഓരോ ദ്രവ്യങ്ങളുടെ പേരാകയാലും; അഴക്, നന്മ, മിടുക്ക്, ബുദ്ധിസ്ഥിരത മുതലായവ ഓരോ ഗുണങ്ങളുടെ പേരാകയാലും; പഠിപ്പ്, കളി, വരവ്, ഉറക്കം മുതലായവ ഓരോ ക്രിയകളുടെ പേരാകയാലും നാമങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങൾ ആകുന്നു. ദ്രവ്യത്തിന്റെ പേരായ നാമത്തിനു *ദ്രവ്യനാമം* എന്നും ഗുണത്തിന്റെ പേരായ നാമത്തിനു *ഗുണനാമം* എന്നും, ക്രിയയുടെ പേരായ നാമത്തിനു *ക്രിയാനാമം* എന്നും സംജ്ഞകൾ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അഭ്യാസം ൩.

താഴെ കാണിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ നാമപദങ്ങൾ ഏതെല്ലാമെന്നു എടുത്തു കാണിക്കുക:—

ക്രൂരത മിക്കപ്പോഴും കോപഹേതുക്കളിൽ ഒന്നായി തീരുന്നുണ്ട്. ബലഹീനന്റെ മനസ്സിനു വേഗേന കോപമുണ്ടാവുന്നു. മതിയായ കാരണങ്ങളുള്ള സംഗതിയിൽ ബുദ്ധിമാനു കോപമുണ്ടായിയെന്നു വരാം; എങ്കിലും അവൻ തന്റെ വിവേകം നിമിത്തം അതിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നില്ല. വേഗത്തിൽ കോപം വരാതിരിക്കയെന്നുള്ളതു അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കു മറ്റും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട മുഖ്യ ഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ഭോഷന്റെ കോപം വേഗത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. അതു അവനിൽ കണ്ണും ഉടൻ വിളിച്ചു അവന്റെ ഭോഷത്വത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു.

൨൫. ദ്രവ്യനാമം, ഗുണനാമം, ക്രിയാനാമം എന്നു നാമങ്ങളെ മൂന്നായി തരംതിരിച്ചതിൽ ദ്രവ്യനാമങ്ങൾക്കു നാലു അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. *സംജ്ഞാനാമം, സാമാന്യനാമം, മേയനാമം, സർവനാമം* എന്ന്.

രാമസ്വാമി, കൃഷ്ണൻ, ഗോവിന്ദൻ, രാമു, നാണു, ഉണ്ണിക്കോരൻ എന്നും മറ്റും നാം ഓരോരുത്തനെ വിളിക്കുന്നു; മനുഷ്യൻ എന്ന ഒറ്റപ്പേർ ഇവർക്കെല്ലാപേർക്കും ഒരുപോലെ ചേരും. അപ്രകാരം തന്നെ തിരുവനന്തപുരം, കൊച്ചി, കോഴിക്കോട്, മദ്രാസ്, ബോംബാ മുതലായ പേരുകൾ ഓരോ വസ്തുവിന്റെ പ്രത്യേക സംജ്ഞകളാകുന്നു; ഇവ ഒക്കെയും പട്ടണം എന്ന ഒരു പേരിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇക്കാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിലെപ്പോലെ *പൊതുവെ പല എണ്ണങ്ങൾക്കു ചേരുന്ന ഒറ്റയായ*

പദാർത്ഥം. 1 'ജാതി' *ആ ജാതിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ഓരോ എണ്ണവും* 2 'വ്യക്തി' അതിനാൽ മനുഷ്യനും, പട്ടണവും ജാതി; രാമസ്വാമി മുതൽപേരും, തിരുവനന്തപുരം മുതലായതും മുറയ്ക്കു് അതിലെ വ്യക്തികൾ.

ഇനി ഈ ജാതി വ്യക്തിഭേദം കല്പിക്കുന്നതിനു സൗകര്യമില്ലാത്ത ചില പദാർത്ഥങ്ങളുണ്ടു്. വെള്ളം, മണ്ണു, സ്വർണ്ണം, ആകാശം, വായു മുതലായവ ഈ മാതിരിയാകുന്നു. ഇവയ്ക്കു് ഒരു പരിച്ഛിന്നം (ഇത്രയെന്നു് അളവുള്ളതു്) ആയ ആകൃതിനിയമമില്ലാത്തതിനാൽ വ്യക്തിയെ കല്പിച്ചാൽ അതിനു വ്യവസ്ഥയില്ലാതെ പോകുന്നു. സ്വർണ്ണത്തിന്റെ ഒരു കഷണം ഒരു മഞ്ചാടിയോളം ഇരിക്കാം; മറ്റൊന്നു ഒരു ആനത്തലയോളം ഇരുന്നു എന്നും വരാം. ഇതിന്നും ഒരു കൈ വെള്ളവും സമുദ്രത്തിലെ വെള്ളം എല്ലാം കൂടിയതും ഒരുപോലെ വ്യക്തിയെന്നു പറയേണ്ടിവരും. അതിനാൽ ഈ മാതിരി വസ്തുക്കൾ രാശി (സമൂഹ) രൂപങ്ങളാകുന്നു; ഇവയിൽ വ്യക്തികൾ ഇല്ല.

26. ഒരു വ്യക്തിയുടെ പേരായതു സംജ്ഞാനാമം.

ഉദാ.—തിരുവനന്തപുരം, പെരിയാറു, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, മലയാളമനോരമ, കൊല്ലവർഷം, തിങ്കളാഴ്ച, പൂയം, തിരുനീലകണ്ഠൻ, ഭാഷാപോഷിണി.

27. ഒരു ജാതിയെ കുറിക്കുന്നതു സാമാന്യനാമം.

ഉദാ:—പട്ടണം, നദി, മല, വർത്തമാനക്കടലാസ്സ്, മാസം, ആഴ്ച, പക്ഷി, ആന, സഭ.

28. വ്യക്തിഭേദം ഇല്ലാത്തതു ദ്രവ്യനാമം.

ഉദാ.—പൊൻ, വെള്ളി, വെള്ളം, ആകാശം, മഴ, മണ്ണു, വെയിൽ, വെളിച്ചം, ഇരുട്ടു, പൊടി.

29. സർവ്വനാമം എന്നതു് ഒരു അത്യാവശ്യമായ വിഭാഗമാകുന്നു. *സർവ്വത്തിന്റേയും നാമമാകുന്നതു സർവ്വനാമം.* നാം ഒരു വസ്തുവിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ പേർ പിന്നെയും പിന്നെയും ആവർത്തിക്കാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ഭാഷയിൽ സർവ്വനാമങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുന്നു. *സർവ്വനാമം അടുത്തു പറഞ്ഞതിന്റെ നാമത്തെക്കുറിക്കും.*

---

1 ജാതി=A class
2 വ്യക്തി=An individual

ഉദാ.—"രാമസ്വാമി നല്ല ബുദ്ധിമാനാകുന്നു;
അവൻ ക്ലാസിൽ ഒന്നാമനാണ്;
പഠിത്തത്തിലും അവനു വളരെ ശ്രദ്ധയുണ്ട്."

ഈ വാക്യത്തിൽ 'അവൻ', 'അവനു' എന്ന പദങ്ങൾ അടുത്തിരിക്കുന്ന 'രാമസ്വാമിയെ' പരാമർശിക്കയാൽ ആ പദത്തെ ആവർത്തിക്കാതെ ഇരിപ്പാൻ ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. സർവ്വനാമങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ ചുരുങ്ങിയതിനാൽ അവയ്ക്ക് ഒരു പട്ടിക താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

൧.	എൻ	ഉത്തമസർവ്വനാമം
൨.	നിൻ	മദ്ധ്യമ "
൩.	അ	ചുട്ടെഴുത്തു അല്ലെങ്കിൽ വിവേചകസർവ്വനാമം
൪.	ഇ	
൫.	(ഉ)	
൬.	ഒത്	
൭.	എ	വ്യപേക്ഷകം
൮.	യാ	
൯.	ഏ	ചോദ്യസർവ്വനാമം
൧൦.	ആർ	
൧൧.	എന്തു	
൧൨.	ചില	നാനാസർവ്വനാമം
൧൩.	പല	
൧൪.	ഇന്ന	നിർദ്ദിഷ്ടവാചി
൧൫.	എല്ലാ	സർവ്വവാചി
൧൬.	ഒക്ക	
൧൭.	താൻ	സ്വവാചി
൧൮.	മിക്ക	അംശവാചി
൧൯.	മററു	അന്യാർത്ഥകം
൨൦.	വല്ല	അനാസ്ഥാവാചി

അഭ്യാസം ൪

താഴെ കാണിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ സർവ്വനാമങ്ങളെ തിരിഞ്ഞെടുത്തു് അവ ഏതു നാമങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്നുവെന്നു പറക.

൧. രാമനും കൃഷ്ണനും ചങ്ങാതിമാരായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം രാമൻ കൃഷ്ണന്റെ പുസ്തകം എടുത്തു് ഒളിച്ചുവച്ചിരുന്നു. അതു അറിഞ്ഞിട്ടു് അവനോടു കൃഷ്ണൻ

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "നീ എന്റെ വസ്ത്രം എടുത്ത് ഒളിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നു, അത് എന്നെ ഏല്പിക്കു; അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വാദ്ധ്യാരോടു പറയും. തമാശയല്ലെന്ന് അറിയേണ്ടതാണ്."

൨. എന്നാളുമച്ഛൻ വനത്തിന്നുപോയാൽ
പിന്നെപ്പിന്നെ സംസാരത്തിനാരുണ്ട്?
നിന്നോടുകൂടിട്ടുപോരുന്ന ഞാനും
എന്നാൽ മരണത്തിങ്കൽ (കൈവശമായിതാനും)

൩. ഉച്ചിയുരുട്ടു പുരോഹിതന്മാർ കൊളുത്തിയെടുത്തു പിടിച്ചു കരത്തിൽ;
കള്ളനൊളിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ കാലനടയാളങ്ങളെ പിറകെ കണ്ടു
ഒട്ടുനേരത്തിനു ശേഷം . . . ഒരുവഴിയിലെ പാർശ്വത്തെത്
കണ്ടിട്ടെത്തിയനേകർ

കരിങ്ങാരിലെ വിളി കേട്ടു . . . .
പാദം കെട്ടി ചലിപ്പിച്ചവരുടെ ഗോചരമായി പോന്നാൻ.

൪. ഒന്നാമത്തെ ഉദാഹരണത്തിൽ ഉൽകണ്ഠാ ഭാവത്തോടുകൂടി പ്രസംഗിക്കുന്നത് സത്യമല്ല. അവരെയെല്ലാം ഒന്നിച്ചു കാണുന്നതു മാത്രം അവരുടെ ഉദ്ദേശമാണെന്നു തോന്നും.

൫. ഈ "ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ പദാർത്ഥത്തിനും ഒരു ചരിത്രം ഉണ്ട്", ആയത് ആ പദാർത്ഥം ഏതു സ്ഥിതിയിലായിരുന്നു എന്നും ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയെ എങ്ങനെ പ്രാപിച്ചുവെന്നും ഉള്ളതിനെക്കുറിച്ച് അതു ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതോ യുക്തികളെ പിടിക്കുന്നതോ ആയ ഏതെങ്കിലും വിവരമാകുന്നു.

൬. ക്ഷത്രധർമ്മത്തിനു ഭംഗം വരം
സ്ത്രീകൾ സംഹരിക്കുന്നവർ.
സത്കർമ്മ വിധികളിൽ
വിരുദ്ധമായതു പ്രമാണമാം

൭. രാജാ — പ്രിയംവദയോടും അനസൂയയോടും.
"ഞാനും നിങ്ങളുടെ സഖിയെക്കുറിച്ചു കാര്യമായി ചോദിക്കട്ടെയോ?"

൮. കന്തുസചിവൻ —

"ഓ! ഗോവിന്ദാ? ഹേ സ്നേഹിത! ഇതിനെ — എന്തു് ഞാൻ സ്നേഹിതനെന്നോ വിളിച്ചതു? ആരെയും പരിഹാസമായി വിളിച്ചതെന്ന ഓർമ്മയാണ്. ഇതു മാറുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു വസ്തുത ആയിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഇത്രയും മനോഹരമായ ഒരു ഭാഗ്യഹീനനു സ്നേഹിതനെന്നു മറ്റും അഭിപ്രായമോ? കഷ്ടം! എന്റെ ഭാഗ്യഹീനത എത്ര ശക്തിമത്തായിരിക്കുന്നു. ഭാഗ്യഹീനനായ മഹാപാപി എവിടെപ്പോയാലും ആപത്തുകളും അവനെ വിടാതെ പിന്തുടരുന്നു. അവൻ എന്തുതന്നെ ചെയ്താലും അതിന്റെ ഫലം ഒരുവിധത്തിലും അനുഭവിപ്പാൻ പാടില്ലാത്ത ദോഷമായി ഭവിക്കുന്നു. ആരോടെല്ലാം സംസർഗ്ഗം ചെയ്യുന്നുവോ അവരെല്ലാം അവന്റെ ശത്രുക്കളായും തീരുന്നു.

നാമവിഭാഗപ്പട്ടിക

൧. ദ്രവ്യനാമം
- ൧) സംജ്ഞാനാമം
- ൨) സാമാന്യനാമം
- ൩) മേയനാമം
- ൪) സർവ്വനാമം

൨. ഗുണനാമം

൩. ക്രിയാനാമം

30. *ഒന്നു ഒരു വിധമിരിക്കുന്നുവെന്നോ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നുവെന്നോ ഉള്ള ഒരു ക്രിയയെ കുറിക്കുന്നതു് 'കൃതി'*

കളിക്കുക, ഉറങ്ങുക, നില്ക്കുക, ഓടുക മുതലായവ ഒരു വസ്തു ഏതുവിധത്തിൽ ഇരിക്കുന്നുവെന്നു കാണിക്കുന്നു; അതിനാൽ അവ കൃതികളാകുന്നു. ഉണ്ണുക, കടിക്കുക, അടിക്കുക, പിടിക്കുക മുതലായവ ഒരു വസ്തുവിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ കുറിക്കുന്നു; അതിനാൽ അവയും കൃതികൾ തന്നെ. കൃതികൾക്കു "ക്രിയാപദ"മെന്നും പേർ പറയാം.

31. കൃതികൾക്കു പലമാതിരി ഉൾപിരിവുകൾ ഉണ്ടു്. അവയെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

(൧) ഒന്നു ഒരു സ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള ക്രിയക്കു കർമ്മമില്ലാത്തതിനാൽ ആവക ക്രിയകളെ കുറിക്കുന്ന കൃതികൾ *അകർമ്മകങ്ങൾ.* അതിനാൽ ഉറങ്ങുക, കളിക്കുക, നില്ക്കുക മുതലായവ അകർമ്മകങ്ങൾ. ഒന്നു ഒരു പ്രവൃത്തിയെ ചെയ്യുന്നുവെന്നുള്ള ക്രിയയ്ക്കു കർമ്മമുള്ളതിനാൽ ആ വക ക്രിയയെ കുറിക്കുന്ന കൃതികൾ *സകർമ്മകങ്ങൾ.* അതിനാൽ ഉണ്ണുക, കടിക്കുക, അടിക്കുക, മുതലായവ സകർമ്മകകൃതികളാകുന്നു. ഇങ്ങനെ അർത്ഥം പ്രമാണിച്ചു സകർമ്മകം അല്ലെങ്കിൽ അകർമ്മകം എന്നൊരുവക വിഭാഗം.

(൨) ഓടുക, ഓടിക്കുക; നില്ക്കുക, നിറുത്തുക; കാണുക, കാണിക്കുക; തിന്നുക, തീറ്റുക എന്ന മട്ടിൽ എല്ലാ കൃതികൾക്കും രണ്ടുമാതിരിരൂപങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്. അതിൽ പരപ്രേരണ കൂടാതെ കർത്താവു തനിയെ ക്രിയചെയ്യുന്ന ഇടങ്ങളിൽ ആദ്യത്തെമാതിരി രൂപങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. കർത്താവു മറ്റൊരുവന്റെ നിർബന്ധപ്രകാരം ക്രിയ ചെയ്യുന്നിടത്തു രണ്ടാമത്തെ മാതിരി രൂപങ്ങൾ വരുന്നു. അതിൽ ഓടുക, നില്ക്കുക, മുതലായ വെറും കൃ

തികൾ *കേവലകൃതികൾ*; ഓടിക്ക, നിറുത്തുക മുതലായ പ്രേരണാർത്ഥം കൂടിയുള്ളവ *പ്രയോജകകൃതികൾ*. ഇങ്ങനെ പ്രകൃതി പ്രമാണിച്ച് കേവലം അല്ലെങ്കിൽ പ്രയോജകം എന്ന് രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം.

(൩) ഇനി ചില കൃതികൾ അർത്ഥം നോക്കുന്നതായാൽ കേവലപ്രകൃതി തന്നെ എന്നും രൂപം നോക്കുന്നതായാൽ പ്രയോജകപ്രകൃതി എന്നും തോന്നുന്നവയായിട്ടുണ്ട്. പ്രയോജകപ്രകൃതിയാക്കുമ്പോൾ മിക്ക കൃതികൾക്കും 'ക്ക' എന്ന പ്രത്യയം ചേർക്കണമെന്ന് മുന്നുദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അങ്ങനെ അർത്ഥമേതും കൂടാതെ 'ക്ക' എന്ന പ്രത്യയത്തെ ചേർക്കുന്ന കേവലപ്രകൃതിയിലെ കൃതികൾക്കു *കാരിതം* എന്നു പേർ. ഈ വിശേഷവിധി ഇല്ലാത്തവ *അകാരിതങ്ങൾ*.

ഉദാ:—	കാരിതം	അകാരിതം	പ്രയോജകം
	കേൾക്കുന്നു	അറിയുന്നു	അറിയിക്കുന്നു
	മിടുക്കുന്നു	ഓടുന്നു	ഓടിപ്പിക്കുന്നു
	പഠിക്കുന്നു	പിരിയുന്നു	പിരിക്കുന്നു
	പറക്കുന്നു	മറയുന്നു	മറക്കുന്നു.

ഇവയിൽ കാരിതങ്ങളിലും പ്രയോജകങ്ങളിലും 'ക്ക' എന്ന പ്രത്യയം ഒന്നുപോലെ ചേർന്നുകാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കാരിതങ്ങൾക്ക, പ്രയോജകങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ, പരപ്രേരണയാൽ ചെയ്യു എന്നുള്ള വിശേഷാർത്ഥമില്ല. ഇതു സ്വരൂപം പ്രമാണിച്ചുള്ള വിഭാഗമാകുന്നു.

(൪) നാലാമത്തേ പ്രാധാന്യം പ്രമാണിച്ചുള്ള വിഭാഗം. നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ ഉടൽ പ്രധാനവും ശേഷമുള്ള കൈകാൽ മുതലായവ അതിന്റെ അംഗങ്ങളും ആണെന്നു നിങ്ങൾ പലപ്പോഴും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ വാക്യങ്ങളിലും ചില പദങ്ങൾ പ്രധാനങ്ങളും മറ്റു ചില പദങ്ങൾ അപ്രധാനങ്ങളും ആകുന്നുവെന്നു വൈയാകരണന്മാർ പറയുന്നു. അന്വയിക്കുമ്പോൾ മറ്റു പദങ്ങൾ ഒന്നിനും കീഴടങ്ങാത്ത പദം പ്രധാനം. മറ്റൊന്നിനു കീഴടങ്ങുന്നതു് അപ്രധാനം. ഈ വിധം പ്രാധാന്യമുള്ള കൃതിക്കു *പൂർണ്ണക്രിയ* അല്ലെങ്കിൽ * *മുറ്റുവിന* എന്നു പേർ. അപ്രധാനകൃതിക്കു *അപൂർണ്ണക്രിയ* അല്ലെങ്കിൽ ‡ *പറ്റുവിന* എന്നു പേർ.

---

* വിന എന്നു കൃതി എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പേരാകുന്നു.
മുറ്റുവിന = മുറ്റിയ (പൂർണ്ണപ്പെട്ട) വിന (കൃതി)
‡ പറ്റുവിന = പറ്റിയ (മറ്റൊന്നിനെ ആശ്രയിച്ചുനിൽക്കുന്ന) വിന.

ഉദ:—

	മുററുവിന	പററുവിന
	ചെയ്യുന്നു	ചെയ്യുന്ന
	ഉണ്ടു	ഉള്ള
	പോകുന്നു	പോകുന്ന
	പോകാറുണ്ടു	പോകാറുള്ള
	പോകണം	പോകേണ്ടും

'രാമൻ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോകുന്നു,' എന്നവാക്യത്തിൽ പോകുന്നു എന്ന ക്രിയ മറെറാരു പദത്തിലും കീഴടങ്ങാതെ പ്രധാനമായി നിൽക്കുന്നു. അതിനാൽ അതു മുററുവിനയാകുന്നു. 'തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോകുന്ന വള്ളം' എന്നു പറയുമ്പോൾ പോകുന്ന എന്ന ക്രിയ വള്ളത്തിനു വിശേഷണമായി കീഴടങ്ങുന്നതിനാൽ പററുവിനയാകുന്നു. ഇതു പോലെ പ്രാധാന്യവും അപ്രാധാന്യവും കാണുക.

ഇവയ്ക്കു് ഒട്ടേറെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. അവയെല്ലാം ഇവിടെത്തന്നെ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും പററുവിനയ്ക്കു മാത്രമെങ്കിലും രണ്ടു അവാന്തരഭേദങ്ങളെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു ക്രിയക്കു കീഴടങ്ങുന്ന പററുവിന *വിനയെച്ചം*.*

ഉദ:—പറഞ്ഞുകേട്ടു, തേച്ചുകളിച്ചു ഇത്യാദി.

ഇവിടെ 'പറഞ്ഞു' എന്നതു് 'കേട്ടു' എന്ന മറെറാരു ക്രിയക്കും, 'തേച്ചു' എന്നതു 'കളിച്ചു' എന്ന മറെറാരു ക്രിയക്കും കീഴടങ്ങുന്നതിനാൽ വിനയെച്ചങ്ങളാകുന്നു.

ഒരു *നാമത്തിനു* കീഴടങ്ങുന്ന ക്രിയ *പേരെച്ചം*.†

ഉദ:—പറഞ്ഞകാര്യം, കൊടുത്ത വസ്തു.

ഇവയിൽ പറഞ്ഞ, കൊടുത്ത എന്ന ക്രിയകൾക്കു മുറയ്ക്കു കാര്യം, വസ്തു എന്ന നാമങ്ങൾക്കു കീഴടങ്ങുന്നുവെന്നറിക.

അഭ്യാസം ൭.

താഴെ കാണിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ ക്രിയകളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് അവ ഏതേതു വിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയാണെന്നു പറക.

൧. അയാൾ തന്നത്താൻ ഉപവസിച്ചു മരിച്ചു.

---

* വിനയെച്ചം=വിനയുടെ (ക്രിയയുടെ) എച്ചം (അംശം)
† പേരെച്ചം=പേരിന്റെ (നാമത്തിന്റെ) എച്ചം (അംശം)

൨. ഷെല്ലി എഴുതിയ പദ്യങ്ങളെ ഞങ്ങളുടെ സഹോദരി അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

൩. പൂർവ്വാചാര്യന്മാർ ഗണിതവിദ്യയെ ഗുരുമുഖമായി അഭ്യസിച്ചു.

൪. ജീവകാരുണ്യമില്ലാതെ കേവലം സ്വാർത്ഥബുദ്ധിയായ്
മേവീടുന്ന പുമാൻ ധരാഭുവി ഭാരകനായ് ഭവിക്കുമേവം.

൫. കണ്ടാലിരിക്കുന്ന മൃഗങ്ങളേയും
കൊല്ലാൻ മടിക്കുന്ന ജനം വിരളന്മാർ.

൬. മൈസൂരിലെ ഹൈദരാലി എന്ന പരാക്രമി ൯൪൧-ാമാണ്ടിൽ മലയാള രാജ്യത്തിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കി.

൭. നീ കീഴടങ്ങാതിരുന്നാൽ നിന്നെ ഞാൻ കൊല്ലുകയാം.

൮. പെണ്ണിന്റെ ചൊൽകേട്ടു ചാടിപ്പുറപ്പെട്ട
പൊണ്ണൻ മഹാമൂഢന്മാർക്കു മുമ്പൻ.

൯. നമ്മുടെ സ്ഥിതിയിൽ ഇന്നതു യോഗ്യമെന്നും ഇന്നതു അയോഗ്യമെന്നും അറിഞ്ഞ് ന്യായമായും യുക്തമായും സ്വതന്ത്രമായും ഒരു തീർച്ചയെ വിധിക്കുന്നതിന് നമുക്കു ശക്തിയുണ്ടാക്കുന്നതായ ഒരു ആവശ്യക ഗുണമാകുന്നു വിവേകം.

൰. സാധുശീലയായ പാറുക്കുട്ടിയുടെ ചെരുപ്പുകൾ കാണുന്നു.

൰൧. വേലക്കാർ കാര്യസ്ഥന്മാർ ചെയ്ത കഥകളെ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു.

൰൨. പുത്രിയെ ഉണർത്തി ശാസിക്കുന്നതിനായി കാര്യസ്ഥന്മാരോ അറ്റപ്പുരയിൽ കിടക്കുന്നു.

൰൩. പ്രേതങ്ങളെ ഏറ്റു ചെയ്തു എടുത്തു ദഹിപ്പിക്കാൻ ചട്ടംകെട്ടി.

൰൪. തമ്പിയുടെ മുഖം കറുത്തു. പാറുക്കുട്ടി തമ്പിയുടെ മുഖം കറുപ്പിച്ചു.

൰൫. ഒരു ഇരുമ്പുപെട്ടിയിൽ ജലം നിറച്ചു ഉറപ്പിച്ചുകെട്ടി അതിനേക്കാൾ ഘനമുള്ള വേറെ ഒരു ദ്രവിക മുക്കിയാൽ ആ ഇരുമ്പുപെട്ടിയുടെ ഭിത്തി വഴിയായി ഈ രണ്ടു വക ദ്രവം തമ്മിൽ സഞ്ചാരം ചെയ്ത്, ഘനം കൂടിയ ദ്രവം ഘനമുള്ള ദ്രവത്തിലും ഘനമുള്ള ദ്രവം ഘനം കുറഞ്ഞ ദ്രവത്തിലും കലരുന്നു.

പ്രകൃതിവിഭാഗപ്പട്ടിക

൧.	സകർമ്മകം,	അകർമ്മകം
൨.	കേവലം,	പ്രയോജകം
൩.	കാരിതം,	അകാരിതം
൪.	{ കർത്തരി, മുറ്റുവിന,	{ കർമ്മണി, പറ്റുവിന

32 *മററു പദങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തെ ഭേദിപ്പിക്കുന്നതു 'ഭേദകം'*

പശു എന്നു പറയുന്നതു ഒരു ജാതിയിലുള്ള ഓരോ ജന്തുവിനേയും ഗ്രഹിക്കും. വെളുത്ത പശു എന്നു ഒരു ഭേദകം കൂടി ചേർക്കുമ്പോൾ കറുത്ത പശുവും ചുവന്ന പശുവും മററും ആ വാക്കിൽ ഉൾപ്പെടാത്തതിനാൽ അതിന്റെ *വ്യാപ്തി* ചുരുങ്ങിപ്പോകുന്നു. അതിനാൽ 'വെളുത്ത' എന്ന ശബ്ദം 'പശു' എന്ന നാമത്തോടു ചേർന്ന് അതിന്റെ അർത്ഥത്തെ ഭേദിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടമായി. ഈ മാതിരിയിൽ ഒരു ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ ഭേദിപ്പിക്കുക എന്നുള്ള പ്രവൃത്തിക്കു "വിശേഷിപ്പിക്കുക" എന്നു വൈയാകരണന്മാർ പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഭേദകത്തിനു *വിശേഷണം* എന്നും പേർ പറയാം. അപ്പോൾ നാമത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദത്തിനു നാമവിശേഷണമെന്നും ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിനു ക്രിയാവിശേഷണമല്ലെങ്കിൽ കൃതിവിശേഷണമെന്നും, മറെറാരു ഭേദകത്തെത്തന്നെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിനു ഭേദകവിശേഷണമെന്നും, ഇവയ്ക്കു എല്ലാററിനും പൊതുവെ ഭേദകമെന്നും സംജ്ഞകൾ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നാമവിശേഷണത്തിനു ഉദാഹരണം കാണിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ശേഷത്തിന്—

ഉദാഹരണം — ഇവൻ ചെററു വിയർത്തു.

ഇവിടെ 'ചെററു', 'വിയർത്തു' എന്ന ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ക്രിയാവിശേഷണം.

ഉടൻ നടന്നു സംഗതി.

ഇതിൽ, 'ഉടൻ' എന്നതു 'നടന്നു' എന്ന ക്രിയയുടെ വിശേഷണം.

ഏററം കറുത്ത പശു.
അല്പം വളഞ്ഞ വടി.

ഇവയിൽ 'ഏററം' എന്നതു 'കറുത്ത' എന്ന ഭേദകത്തിന്റെയും, 'അല്പം' എന്നതു 'വളഞ്ഞ' എന്ന ഭേദകത്തിന്റെയും വിശേഷണങ്ങളാകയാൽ ഭേദകവിശേഷണങ്ങൾ ആകുന്നു.

33. ഭേദകങ്ങളുടെ ഉൾപ്പിരിവുകളെ പറയുന്നു—

(൧) *ശുദ്ധം.* ഇതു * വികാരമൊന്നുമില്ലാതെ നില്ക്കുന്ന ശബ്ദസ്വരൂപംതന്നെ. ഇതിനെ പ്രായേണ നാമത്തോടു സമാസമായി ചേർത്താണു പ്രയോഗിക്ക പതിവു്.

---

* വികാരം = മാററം

ഉദാ--	നൽ	നന്മ്
	തിരു	തിരുവുള്ളം.
	ചെം	ചെന്താമര.
	വൻ	വൻതേൻ.
	ചെറു	ചെറുപയറു്.

ബ) **സാർവ്വനാമികം*. ഇതു ഭേദകമായിട്ടുപയോഗിക്കുന്ന സർവ്വനാമം തന്നെ. ഇവയിൽ വ്യക്തികളെ വേർതിരിച്ചുകാണിക്കുന്നതിനുപയോഗപ്പെടുന്ന 'അ' 'ഇ' 'എ' എന്ന മൂന്നു കുറുക്കു് *ചൂട്ടെഴുത്തു്* എന്നൊരു വിശേഷപ്പേരുണ്ടു്. (ചൂണ്ടുന്ന എഴുത്തു ചൂട്ടെഴുത്തു് എന്നതിനെ 'അണ്ടപ്പുറനാറം' എന്നതു് അനുനാസികം ലോപിച്ചു് 'അട്ടപ്പുറനാറം' എന്നാകുന്നതുപോലെ 'ചൂണ്ടെഴുത്തു്' എന്നതു് 'ചൂട്ടെഴുത്തു്' എന്നായി.)

ഉദാ--	അ	അവിടം; ആയാൾ
	ഇ	ഇവിടം; ഇയാൾ
	ഒരു	ഒരു മനുഷ്യൻ
	ഏ	ഏ മനുഷ്യൻ
	എന്തു	എന്തു കാര്യം
	ഏതു	ഏതു ദിക്കു്.

സ) *സംഖ്യ*. ഇതു സംഖ്യാവാചകമായ ഭേദകം തന്നെ.

ഉദാ--	ഒരു	ഒരു പശു
	ഇരു, ഇരർ	ഇരുപതു്; ഇരുമെയ്
	മു, മൂന്നു	മുക്കണ്ണൻ; മൂവാണ്ടകം
	നാൽ	നാന്മുഖൻ
	ഐ	ഐമ്പതാൻ.

ദ) *വിഭാവകം*. ഇതു് ഒരു വസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവത്തെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഭേദകമാകുന്നു.

ഉദാ-- സമർത്ഥ	സമർത്ഥനായ	പുരുഷൻ
ഥി	സമർത്ഥയായ	സ്ത്രീ
മിടുക്ക	മിടുക്കനായ	പുരുഷൻ
കി	മിടുക്കിയായ	സ്ത്രീ
തടിയ	തടിയൻ	തടിച്ചി
മോഴ	മോഴൻ	മോഴി
പൊട്ട	പൊട്ടൻ	പൊട്ടി

ഈ വക നാമവിശേഷണങ്ങൾക്കു മാത്രം ലിംഗഭേദമുണ്ടു്. ഇവ നാമത്തോടു നേരെ ചേരുന്നില്ല. തങ്ങളിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു മദ്ധ്യേ 'ആയ' എന്ന അവ്യയത്തെ കൂടി ഉപയോഗിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഉദാഹരണത്തിൽ ഈ വിശേഷം കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

* സർവ്വനാമസംബന്ധമായതു് = സാർവ്വനാമികം.

ഒ) *പാരിമാണികം.* ഇതു 'പരിമാണം' എന്നു പറയുന്ന അളവിനെക്കുറിക്കുന്ന ഭേദകമാകുന്നു.

ഉദാ— നാഴിയരി	രണ്ടു കുടം നെയ്യ്
ഇത്രദൂരം	ഒരുപിടി എള്ള്
എത്ര നെല്ല്	കുറ (റെ) വെള്ളം

ഝ) 1. *നാമാംശജം.* ഇതു പേരെച്ചത്തെത്തന്നെ ഭേദകമായിട്ടുപയോഗിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഉദാ— കെട്ടിയ പെൺ (കെട്ടുക എന്ന കൃതിയുടെ പേരെച്ചം)
പെറ്റമ്മ (പെറുകയുടെ ടി)
* വെളുത്ത പശു (വെളുക്കുകയുടെ ടി)
* കറുത്ത നായ് (കറുക്കുകയുടെ ടി)

ഞ) *ക്രിയാംശജം.* ഇതു വിനയെച്ചത്തെത്തന്നെ ഭേദകമായിട്ടുപയോഗിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇതു മാത്രം ക്രിയയിൽ അന്വയിക്കുന്നതാകയാൽ ക്രിയാവിശേഷണമായിട്ടേ വരൂ.

ഉദാ— ഉറക്കെ പറയുന്നു (ഉറയ്ക്കുകയുടെ വിനയെച്ചം)
മുറുകി അടക്കുന്നു (മുറുകുകയുടെ ടി)
നീളെ ഓടുന്നു (നീളുകയുടെ ടി)
കൂടെ പോകുന്നു (കൂടുകയുടെ ടി)

34. *നാമം, കൃതി, ഭേദകം* എന്ന മൂന്നുവിധം ശബ്ദങ്ങളെ വിവരിച്ചുവല്ലോ. ഇവ എല്ലാം ഒരംശത്തിൽ യോജിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കു വാച്യമായ ഒരർത്ഥമുണ്ട്. നാമങ്ങൾ ദ്രവ്യങ്ങളുടെ പേരാണ്; കൃതികൾക്കു ക്രിയ അർത്ഥമാകുന്നു; ഭേദകം ഗുണത്തിന്റെ വാചകമാണ്. *നിപാതം, അവ്യയം* എന്ന ശേഷം രണ്ടു വക ശബ്ദങ്ങളുള്ളവയ്ക്കു ഈ മാതിരിയിൽ ഒരു വാച്യാർത്ഥമില്ല. അവ ശബ്ദങ്ങൾക്കോ വാചകങ്ങൾക്കോ തങ്ങളിലുള്ള സംബന്ധത്തെ ആണു കാണിക്കുന്നതു്. 'രാമനും കൃഷ്ണനും മിടുക്കന്മാരാകുന്നു' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'രാമൻ' 'കൃഷ്ണൻ' 'മിടുക്കൻ' 'ആകുന്നു' ഈ പദങ്ങളെല്ലാം മുറയ്ക്കു രണ്ടു ദ്രവ്യങ്ങൾ; ഒരു ഗുണം, ഒരു ക്രിയ ഇവയുടെ വാചകങ്ങളാകുന്നു. അതിന്മണ്ണം 'ഉം' എന്ന ശബ്ദം ഒരു വസ്തുവിനേയും കുറിക്കുന്നില്ല; അതിന്റെ പ്രവൃത്തി രാമകൃഷ്ണന്മാർ 'മിടുക്കരാവുക' എന്ന ക്രിയയിൽ യോജിക്കുന്നുവെന്നു കാണിക്കുകമാത്രമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് 'ഉം' ഒരു

1 നാമാംശജം = നാമാംശത്തിൽ [പേരെച്ചത്തിൽ] നിന്നു ജനിച്ചതു or പേരെച്ചസ്വരൂപമായുള്ളതു്.

* വെളുത്ത, കറുത്ത ഇവ രണ്ടും പരമാർത്ഥത്തിൽ വെളുക്കുക, കറുക്കുക എന്ന കൃതികളിൽ നിന്നുണ്ടായവയാകയാൽ പേരെച്ചങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

വാചകശബ്ദമല്ല. ഈ മാതിരി വാചകമല്ലാത്ത ശബ്ദത്തിന് *ദ്യോതകം* എന്നു പേർ. അതിനാൽ ശബ്ദങ്ങൾക്ക് ആദ്യമായ വിഭാഗം * *വാചകം, ദ്യോതകം* എന്നു രണ്ടു വകയായിട്ടാകുന്നു. *നാമകൃതിഭേദങ്ങൾ വാചകങ്ങൾ; നിപാതാവ്യയങ്ങൾ ദ്യോതകങ്ങൾ.*

35. *ദ്യോതകം സംബന്ധങ്ങളെ കുറിക്കുന്നു.*

മുൻ കാണിച്ച 'രാമനും കൃഷ്ണനും മിടുക്കന്മാരാകുന്നു' എന്ന ഉദാഹരണത്തിൽ 'ഉം' ദ്യോതകമാകുന്നു. ഇതു 'രാമൻ മിടുക്കനാകുന്നു' 'കൃഷ്ണൻ മിടുക്കനാകുന്നു' എന്ന രണ്ടു വാക്യങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഒന്നാക്കുന്നു. 'മഴ പെയ്തു; എങ്കിലും ഉഷ്ണം പോയില്ല' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'എങ്കിലും' എന്നതു 'മഴപെയ്തു' എന്നും 'ഉഷ്ണംപോയില്ല' എന്നുമുള്ള രണ്ടു അവാന്തരവാക്യങ്ങൾക്കു തങ്ങളിലുള്ള സംബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്നതിനാൽ ദ്യോതകമാകുന്നു. 'മാളികയിൽ നിന്നു നോക്കുന്നു' ഇതിൽ 'നിന്നു' എന്നതു 'മാളികയിൽ' 'നോക്കുന്നു' എന്ന രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളെ തങ്ങളിൽ ചേർക്കുന്നതിനാൽ ദ്യോതകമാകുന്നു.

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്നു ദ്യോതകം രണ്ടു വിധത്തിൽ വരാമെന്നു തെളിയുന്നു. ഒററശബ്ദങ്ങളെ ചേർക്കുന്ന വക ഒന്ന്; വാക്യങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതു മറെറാന്ന്. ഇവയിൽ ഒന്നാം വകയ്ക്കു *ഗതി* എന്നും രണ്ടാം വകയ്ക്കു *ഘടകം* എന്നും പേരുകൾ. അതിനാൽ,

36. *നാമത്തിൽ ചേർന്നുകൊണ്ട് അതിനെ മറ്റു ശബ്ദങ്ങളോടു സംബന്ധിക്കുന്ന ദ്യോതകശബ്ദം ഗതി.*

ഉദാ:—മാളികയിൽ **നിന്നു** നോക്കുന്നു.
വടി **കൊണ്ടു** അടിക്കുന്നു.
പുത്രനോടു **കൂടി** വരുന്നു.
മോക്ഷത്തിനു **വേണ്ടി** തപസ്സു ചെയ്യുന്നു.
ഉപ്പുതൊട്ടു കർപ്പൂരം **വരെ**

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിലെല്ലാം വലിയക്ഷരത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഗതികൾ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന *നാമത്തെ* അന്യശബ്ദങ്ങളോടു സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നു.

സാധാരണ ഉപയോഗമുള്ള ഗതികളെ താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

---

* വാചകം = അർത്ഥത്തെ വചിക്കുന്നതു്.
ദ്യോതകം = ഒരു സംബന്ധത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്ക (കാണിക്ക) മാത്രം ചെയ്യുന്നതു്.

(൧) നിർദ്ദേശികയിൽ ചേരുന്നവ.

ഗതി ഉദാ:—

1. തൊട്ട്
2. വരെ } ഇപ്പുതൊട്ടുകർക്കടകംവരെ
3. മുതൽ
4. ഓളം } അടിമുതൽ മുടിയോളം
5. തുടങ്ങി — ഇന്നുതുടങ്ങിനാലുദിവസത്തേക്കു
6. തോറും — ദിവസംതോറും പഠിക്കണം.
7. ആയി — ശിവനും ശക്തിയുമായിച്ചേരുന്നു.

(൨) പ്രതിഗ്രാഹികയിൽ ചേരുന്നവ.

1. കൊണ്ടു — വടികൊണ്ടടിക്കുന്നു.
2. കുറിച്ച് — എന്നെക്കുറിച്ചു ഭയമില്ല.
3. പററി — ആ സംഗതിയെപ്പററി എനിക്കറിവില്ല.
4. ചൊല്ലി — നിന്നെച്ചൊല്ലിയല്ല കിളിയിതെന്നിഹ മുല്ലയെച്ചൊല്ലിയും,
5. കലന്ന് — മോദംകലന്നു.
6. ആന്ന് — മോദമാന്ന്.
7. { കാൾ — / കായിൽ — ആരോഗ്യം ഐശ്വര്യത്തെക്കാൾ വിലപിടിച്ചതാകുന്നു / കാട്ടിൽ —
8. പോലെ — ഇവൾ ചന്ദ്രനെപ്പോലെ വിളങ്ങുന്നു.

(൩) സംയോജികയിൽ ചേരുന്നവ.

1. { കൂടി — / കൂടെ — പിതാവു പുത്രനോടു കൂടി വന്നു / കൂട —
2. ഒഴിച്ച് — എന്നോടൊഴിച്ച് പോന്നുകൊൾക
3. ഒപ്പം — ,, ഒപ്പം ,,

(൪) ഉദ്ദേശികയിൽ ചേരുന്നവ.

1. { ആയി — / ആയിട്ട — എനിക്കായിട്ട തന്ന പുസ്തകം. / ആയിക്കൊണ്ട് —
2. വേണ്ടി — നിനക്കുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ കഷ്ടപ്പെടുന്നത്.

(൫) പ്രയോജികയിൽ ഒരു ഗതിയും ചേരുന്നില്ല.

(൬) സംബന്ധികയിൽ ചേരുന്നവ.

1. പക്കൽ — പുസ്തകം ശിഷ്യൻറെ പക്കൽ കൊടുക്കു.
3. മേൽ — എൻറെ മേൽ കുററം ചുമത്തരുതു.
3 നേരെ — നീ ആരുടെ നേരെ കോപിക്കുന്നു.

(൬) ആധാരികയിൽ ചേരുന്നവ.

1. ഉടെ—വാതിലൂടെ ഇറങ്ങുന്നു.
2. വെച്ച്—പ്രാണികളിൽവെച്ച് മനുഷ്യൻ ഉത്തമൻ.
3. നിന്ന്—മരത്തിൽ നിന്ന് ഇല വീഴുന്നു.

ഈ ഗതികളിൽ മിക്കവയും കൃതികളിൽ നിന്ന് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയാകുന്നു.

37. വാക്യങ്ങളെ തമ്മിൽ ചേർത്തുകൊണ്ട് അവയെ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ദ്യോതകശബ്ദം ഘടകം.

ഉദാ:—രാമനും കൃഷ്ണനും വന്നു.
രാമനോ കൃഷ്ണനോ പോയതു്?
മഴ പെയ്തു, എങ്കിലും ഉഷ്ണം ശമിച്ചില്ല.
കൃഷ്ണൻ നാളെ വരും എന്നു രാമൻ പറഞ്ഞു.

ഒന്നാമത്തെ ഉദാഹരണത്തിലെ 'ഉം' 'രാമൻ വന്നു' 'കൃഷ്ണൻ വന്നു' എന്നീ വാക്യങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിലെ 'ഓ' രാമൻ പോയോ? കൃഷ്ണൻ പോയോ? എന്നീ വാക്യങ്ങളെ സംയോജിപ്പിച്ചാണ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ശേഷം രണ്ടും സ്പഷ്ടമാണ.

ഉം, ഓ, ഏ, എന്നാൽ, എങ്കിൽ, എന്നു്, എന്നിട്ടു, പിന്നെ, പിന്നീട്, അനന്തരം, അപ്പോൾ, മുതലായവയാകുന്നു സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ഘടകങ്ങൾ.

38. മറ്റു പദങ്ങളോടു സംബന്ധിക്കാതെ ഒറ്റവാക്യം പോലെ നിൽക്കുന്ന ദ്യോതകശബ്ദം വ്യാക്ഷേപകം.

ഉദാ—വാദ്ധ്യാർ-രാമ! നീ പാഠം പഠിച്ചോ?
രാമൻ-ഉവ്വ്, ഞാൻ രാത്രിമുഴുവൻ പഠിക്ക ആയിരുന്നു.
വാദ്ധ്യാർ-ആഹാ കള്ളം പറയുന്നോ? നിന്നെ ഞാൻ ഉത്സവസ്ഥലത്തു കണ്ടല്ലോ.
രാമൻ-അയ്യോ! ഇന്നലെ ഞാൻ ഉത്സവസ്ഥലത്തു പോയതേ ഇല്ല

ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ 'ഉവ്വ്' 'ആഹാ' 'അയ്യോ' എന്ന ശബ്ദങ്ങൾ മറ്റൊന്നിനോടും സംബന്ധിക്കാതെ സ്വയം ഒറ്റവാക്യം പോലെ നിൽക്കുന്നവെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. വേറെ ഉള്ള വ്യാക്ഷേപകങ്ങൾ.

ആവൂ	കഷ്ടോ	പോട്ടെ	ഹയ്യോവോ
എന്തോ	പോ	ആവോ	ശിവശിവ
നോക്ക	ആകട്ടെ	വയ്യാ	നാരായണ
എന്തു	വരട്ടെ	ഇല്ല	തന്നെ
കൊള്ളാം	നന്ന	ഛെ	ഹരിഹരി

ഇത്യാദി.

ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം എന്ന ഈ മൂന്നു ഇനങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടാതെ അപൂർവം ചില ദ്യോതകശബ്ദങ്ങളുണ്ട്. അവയ്ക്കു *കേവലനിപാതങ്ങൾ* എന്നു പേർ.

ഉദാ — രാമൻ വന്നുവോ (വന്നോ)?
രാമനേ രാവണനെക്കൊല്ലൂ.

ഇതിൽ 'ഒ' * വികല്പാർത്ഥത്തെയും 'ഏ' അവധാരണാർത്ഥത്തെയും കുറിക്കുന്നു. അതിനാൽ 'ഒ'വിനു *വികല്പനിപാതം* എന്നും, 'ഏ'യ്ക്കു *അവധാരണനിപാതം* എന്നും പേരിടാം. കേവലനിപാതങ്ങളെല്ലാം വസ്തുത്തിൽ ഘടകങ്ങളിലോ വ്യാക്ഷേപകങ്ങളിലോ ഉൾപ്പെടുമെങ്കിലും സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ഇവയെ വേറെ ഒരിനമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

൩൦. ഇനി അഞ്ചാമതായി പറഞ്ഞ അവ്യയം എന്ന വിഭാഗമുണ്ട്. ഇതിനെ മുൻപറഞ്ഞ, ശേഷം നാലുവിഭാഗങ്ങൾക്കൊപ്പമായി വിചാരിക്കരുത്. ഇതു സ്വതന്ത്രമായ ഒരു വിഭാഗമേ അല്ല. വാചകങ്ങളായ നാമകൃതിഭേദകങ്ങൾ കാലക്രമേണ തങ്ങളുടെ വാച്യമായ അർത്ഥത്തെ വെടിഞ്ഞു നിപാതംപോലെ സംബന്ധദ്യോതകങ്ങളായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്; അവയെ ആണ് അവ്യയങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നതു്. അതിനാൽ *'വാചകമായ ശേഷം ക്ഷയിച്ചു ദ്യോതകമായിത്തീർന്നതു് അവ്യയമാകുന്നു'* എന്ന് ഇവയ്ക്കു ലക്ഷണം പറയാം. അവ്യയം നാമകൃതിഭേദകനിപാതങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത ഒരു പുതിയ വകഭേദമല്ലെന്നു നല്ലവണ്ണം ധരിക്കണം. ശബ്ദങ്ങളെ തർക്കശാസ്ത്രവിധിപ്രകാരം വിഭജിക്കയാണെങ്കിൽ നാമകൃതിഭേദകനിപാതങ്ങൾ എന്നു നാലു വകയേ ഉള്ളൂ. *അവ്യയം* എന്ന അഞ്ചാമിനം ശബ്ദത്തിന്റെ ആഗമം പ്രമാണിച്ചു ചെയ്യുന്നതായാൽ * വിഭാഗോപാധി ഭേദിച്ചുപോയി എന്നു താർക്കികന്മാർ ദോഷം പറയും.

ഉദാ— രാവണൻ എന്ന രാക്ഷസൻ; ശൂരനായ മനുഷ്യൻ.

ഇവയിൽ 'എന്ന' 'ആയ' എന്നവ മുറയ്ക്കു 'എൻ' 'ആവുക' ഈ കൃതികളുടെ പേരെച്ചരൂപങ്ങളാകുന്നു; എന്നാൽ ചെയ്ത, കണ്ട, കേട്ട, പറഞ്ഞ എന്നു മുതലായ സാധാരണ പേരെച്ചങ്ങളെപ്പോലെ ഇവ ഒരു ക്രിയയെ കാണിക്കുന്നില്ല. *'എന്ന'* എന്നതു രാവണരാക്ഷസന്മാർ രണ്ടും ഒന്നുതന്നെ എന്ന അഭേദസംബന്ധത്തെ

* വികല്പം=doubt; * അവധാരണം=positiveness.
* The principle of classification.

യും ഭൂമ എന്നതു മറച്ചതാവും ഉദ്ദിഷ്ടമാവും ഒരേ വസ്തുവിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നുവെന്ന സമാനാധികരണ്യസംബന്ധത്തെയും ആണ് ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതു്.

ഗതികളെല്ലാംതന്നെ കൃതികൾ ഭേദിച്ചുണ്ടായവ ആകയാൽ അവ്യയങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടും; ഘടകങ്ങളിലും മിക്കതും അങ്ങനെ തന്നെ. കൊണ്ടു്, കുറിച്ചു്, നിന്നു്, പററി, മുതലായ ഗതികളെയും എന്നു്, എങ്കിൽ, എന്നാൽ മുതലായ ഘടകങ്ങളെയും നോക്കുക. ഹരിഹരി, എൻറീശ്വര, ചക്കട്ടെ മുതലായ വ്യാക്ഷേപകങ്ങളും നാമകൃതികൾ ഭേദിച്ചുണ്ടായവയാകയാൽ അവ്യയങ്ങളാകുന്നു. *തന്മൂലം ശബ്ദം ഭേദിച്ചുണ്ടായ ദ്യോതകശബ്ദം അവ്യയം, സ്വയമേയുള്ള ദ്യോതകശബ്ദം നിപാതം* എന്നു വന്നു കൂടുന്നു. ഇതിൽ അവ്യയങ്ങളാണെണ്ണത്തിലധികമുള്ളതു്.

ആദികാലത്തിൽ നാമം, കൃതി, ഭേദകം എന്ന മൂന്നു വാചകശബ്ദങ്ങളും നിപാതമെന്നൊരു ദ്യോതകശബ്ദവും മാത്രമേ ഭാഷകളിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പിന്നീടു പല പുതിയ സംബന്ധവിശേഷങ്ങളെയും കാണിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ നാമകൃതിരൂപങ്ങളിൽ ചിലതിനെത്തന്നെ ദ്യോതകമായിട്ടു പ്രയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. ഇങ്ങനെയാണു് അവ്യയങ്ങളുണ്ടായിത്തീർന്നതു്. അതിനാൽ ചില നാമരൂപങ്ങളും കൃതിരൂപങ്ങളും ചിലപ്പോൾ രണ്ടു വിധത്തിലും ഉപയോഗിച്ചുകാണും. 'വിവരം കുറിച്ചുവെക്കണം' എന്നിടത്തു 'കുറിച്ചു്' എന്നതു 'കുറിക്കുക' എന്ന കൃതിയുടെ മുൻവിനയെച്ചരൂപമായിരിക്കെ 'ആ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു എനിക്കറിവില്ല' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'കുറിച്ചു്' ദ്യോതകമാകയാൽ അവ്യയമായിത്തീരുന്നു. അവ്യയത്തിനും നിപാതത്തിനും പ്രവൃത്തി ഒന്നാകയാൽ അവയ്ക്കുള്ള വിഭാഗങ്ങളും ഒന്നുതന്നെ. നിപാതമായാലും അവ്യയം ആയാലും രണ്ടിനെയും ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം, കേവലം എന്നു വിഭജിക്കാം. അതിനാലാണു ഗതിഘടകാദികൾക്കു ലക്ഷണം പറഞ്ഞിടത്തെല്ലാം നിപാതം എന്നോ അവ്യയമെന്നോ കുറിപ്പിടാതെ 'ദ്യോതകശബ്ദം' എന്നു പ്രയോഗിച്ചതു്.

അഭ്യാസം ൬.

താഴെ എഴുതിയിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിലെ ദ്യോതകശബ്ദങ്ങളെ എടുത്തു അവ ഗതിഘടകവ്യാക്ഷേപകങ്ങളിലേതാണെന്നും നിപാതമോ അവ്യയമോ എന്നും പറക.

൧ 'സ്പെയിനിലെ രാജ്ഞിയായ കാസ്റ്റിലിലെ ഇസബെല്ലാ ജോൺ ദ്വിതീയൻ എന്ന രാജാവിന്റെ പുത്രിയായിരുന്നു.

൧ ഹനുമാൻ ദീനയെ തലോടി കരംകൊണ്ടുമൂർദ്ധാവുതൊട്ടനുഗ്രഹിച്ചു
൨ അടിതൊട്ടു മുടിവരെ ചാരമണിഞ്ഞു.
൩ 'കൂറിനമേശമിക്കരിടപ്പോന്നില്ല
മാറിമനുഷ്യാശിമിന്റെ മഹത്വം.'
൪ അസുരാരാധിതമായക്കൊണ്ടെന്തു പ്രയോജനം?
൫ 'ടിട്ടിഭമെന്നൊരു പക്ഷിയുമവളുടെ
കെട്ടിയവനുംകൂടി സാഗരതീരത്തിൽ'
൬ 'നീതൻതകൊണ്ടു ഭവാൻ കയർത്തരുളുവാൻ
താൻ കാന്തയെ ചിന്തിയാ?'
'അതോ ഹന്ത പറഞ്ഞതീത്ര......'
൭ നാഴികതോറും ആയുസ്സുകുറയുന്നു.
൮ ദിനവല്ലഭയോടൊപ്പം പോയി.
൧൦ അസ്ഥിയില്ലായ്മ എന്തൊരു ദോഷം?
൧൧ 'ഇതുവരെ രവിയുദയം സൂര്യോദയ'തന്നെ കാണും'
൧൨ 'മന്നവൻ കൈത്തുകപൂണ്ടുകരംകൊണ്ടു-
മന്നത്തെയെല്ലാപിടിച്ചു യുദ്ധേ,'
൧൩ 'മുപ്പത്തിമൂന്നോടെ കപടമിതെല്ലാം-
ഒല്ലാം ശിവ ശിവ ബോധിച്ചാലും'
൧൪ 'കസ്തൂരിതൊടുക്കാമിത്തരം പാദിയ-
മിട്ടതിനെക്കാൾ പരിമളസൗമ്യം'
൧൫ വാതിലിലൂടെ ചാടിപ്പോയി.
൧൬ നാരിൽനിന്ന് ഈ രഹസ്യം പുറത്തുപോകരുത്.
൧൭ ആ സംഘത്തിൽവച്ചു രാമൻ പ്രധാനി.
൧൮ 'ശസ്ത്രവും ശാസ്ത്രവും പാണ്ഡിത്യമാദിയായുള്ളതെല്ലാം
വാർദ്ധക്യ ഹാസ്യമാകുന്നു; ശാസ്ത്രമെന്നും വിളങ്ങിടും'
൧൯ 'ഉജ്ജ്വലസ്ത്രീസുകപോലമേതു-
ച്ചുവരുടെ ചിന്തും കിരണങ്ങളോടെ'
൨൦ 'കാലംനോക്കിയന്നകിൽ കനകമഴപൊഴിക്കുന്നസാമോകർന്നി-
ന്നെല്ലാം മന്നനകണ്ടിട്ടുരതിയരുടികൈകൾവിടുവല്ലുന്നഹസ്സും;
നുവംപോലന്യപാത്തമുള്ളഹിതമകയന്നപ്പുറംകാമമോനാൽ
ശ്രമം മുന്നാമിയുവ്രിമാപരമാത്മസമയം ചെയ്യപുണ്യാതിരേകം'
൨൧ 'സൌഭ്രാത്രമുൾക്കൊണ്ടു പോവാൻ മുതിർന്നു
സൌമിത്രി കൈകൂപ്പി നിന്നാനതേരം'
൨൨ 'ബലങ്ങളില്ലാത്തോ ബന്ധുക്കളില്ലാത്തോ
വിലയില്ലാത്തോ വീഴ്ചയില്ലാത്തോ
ധനമാനത്തിന്റെ കാൽപിടിച്ചീടുന്ന'
൨൩ 'പലമൊന്നുകഴിച്ചുമണ്ണിലിട്ടാൽ
പലതരം തകരങ്ങളും വിളയും
ചിലപൊളി മറിഞ്ഞുവീഴുമപ്പോൾ
ചിലവർദ്ധിച്ചുഫലങ്ങളും പൊഴിക്കും'
൨൪ 'ഹാഹാ! കൃഷ്ണാ മമ ഭർത്താവേ
ഗേഹത്തിൽനിന്നെന്തു മോചനം?'

൨൪ ആക്കാലമങ്ങെടുക്കരാന്തകനാം
ഞാനക്കഥയിട്ടുൽക്കണ്ഠയോടെ

൨൫ മന്ത്രിവരേന്ദ്രന്റെ ഉത്കൃഷ്ടകർമ്മങ്ങൾ കണ്ടു
ധാത്രീതലങ്ങളിൽ ധർമ്മവും കർമ്മവും
മത്സരമെന്നല്ല നല്ല ചെപ്പുകളും
ശിഷ്യജനങ്ങളും നാല്പം ധനങ്ങളും
തുഷ്ടിയും പുഷ്ടിയുമീക്ഷ്ടിയുമിഷ്ടിയും
വൃഷ്ടിയും കൃഷ്ടിയും ശ്രേഷ്ഠമായ് വന്നിതു

൨൬ ‘പടികൾ പാറപൊന്നാകിൽ
പാഴിതവരെക്കുന്ന പോലെ’

൨൭ പുരങ്ങളെങ്ങിലേ വല്ല ചിത്രമുള്ള ധരിച്ചാലും
ചോറുങ്ങളിലെ വല്ല കറികൊണ്ടു കണ്ണങ്ങളും

൨൮ അയ്യോ കഷ്ടമിത്രയും വന്നതു ശരീരത്തിന്റെ
കയ്യിൽ വാളുമില്ലാഞ്ഞു തട്ടിപ്പായാളുമില്ലാഞ്ഞു

൨൯ ‘അയിതാത! ശരണപ്പെട്ടുവായ്
ജയമാർന്നതിഭകാന്തബന്ധി നീ
പ്രിയമൊന്നുനിയച്ചിട്ടുമ്പോഴെ-
കയ്യമയ്യോ വെട്ടിയേറ്റു വീണുപോയ്’

൩൦ !ശ്രുതിക്കായ് തൊണ്ടകച്ചിട്ടും
പ്രയത്നം ‘മരണം’ ‘മതം’

൩൧ ‘അല്ലാ പോതാളരിക്കിനെക്കൊണ്ടണിതാൻ
വന്നിതോ പാതകാന്തൻ?’

൩൨ എന്ത്! പള്ളുലക്ഷമോ ഇതാം?
൩൩ ഓ! ആ കട്ടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം

൩൪ അയ്യോ പാവം! നാരായണ നാരായണ!
ഇവൻ ചത്തല്ലോ

൩൫ ഞാൻ പോകട്ടെയോ! വരട്ടെ വരട്ടെ പിന്നെപ്പറയാം
൩൬ ‘വല്ല വല്ല സഹിപ്പാൻ’
൩൭ ഇല്ല ഇല്ല, നിങ്ങടെ കൈയ്യും കട്ടാ
൩൮ കണ്ടോ പുലി ചാടിവരുന്നതു കണ്ടോ
൩൯ ഹന്തയാത്രാം പരവശതയാലന്തരംഗങ്ങൾ ചൊന്നാൻ

ശബ്ദവിഭാഗപ്പട്ടിക.

- വാചകം
  - ൧. നാമം
    - ൧) ദ്രവ്യനാമം
      - a) സംജ്ഞാനാമം
      - b) സാമാന്യനാമം
      - c) സർവ്വനാമം
      - d) മേയനാമം
    - ൨) ഗുണനാമം
    - ൩) ക്രിയാനാമം
  - ൨. ക്രിയ
    - ൧) സകർമ്മകം, അകർമ്മകം
    - ൨) കേവലം, പ്രയോജകം
    - ൩) കാരിതം, അകാരിതം
    - ൪) കരോതി, കർത്തൃമുറവിന, പരവിന
  - ൩. ഭേദകം
    - ൧) നാമവിശേഷണം
      - ൧. ശുദ്ധം
      - ൨. സാർവ്വനാമികം
      - ൩. സാംഖ്യം
      - ൪. വിഭാവകം
      - ൫. പാരിമാണികം
      - ൬. നാമാംഗജം
      - ൭. ക്രിയാംഗജം
    - ൨) ക്രിയാവിശേഷണം
    - ൩) ഭേദകവിശേഷണം
- ദ്യോതകം
  - ൧. നിപാതം
    - ൧) ഗതി
    - ൨) ഘടകം
    - ൩) വ്യാക്ഷേപകം
  - ൨. അവ്യയം
    - ൪) കേവലം

പരിഭാഷ.

10. എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും ചില സങ്കേതങ്ങൾ ഉണ്ടു്; അവയെ അതാതു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിഭാഷ എന്നു പറയുന്നു. വ്യാകരണത്തിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന ചില പരിഭാഷകളെ ഇവിടെ വിവരിക്കാം. ഹരിയെ, ഹരിയാൽ, ഹരിയോടു, ഹരിയുടെ എന്നു് ഒരു പദത്തിനു തന്നെ പല രൂപങ്ങളും ഭാഷയിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ഈ രൂപങ്ങളിലൊക്കെയും തുല്യമായ 'ഹരി' എ

ന്ന അംശത്തെ *പ്രകൃതി* എന്നും, ഏ, ആൽ, ഓട്, ഉടെ എന്ന് ഒടുവിൽ ചേൎന്ന അക്ഷരങ്ങളെ *പ്രത്യയം* എന്നും വൈയാകരണന്മാർ പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ പ്രകൃതികളിൽ പ്രത്യയം ചേൎന്നാണു ശബ്ദങ്ങൾക്കു രൂപഭേദമുണ്ടാകുന്നതു്. പ്രത്യയം ചേൎക്കുമ്പോൾ ചില പ്രകൃതികളിൽ ചില വിശേഷവിധികൾ കൂടി ചെയ്യേണ്ടതായി കാണും. എങ്ങനെയെന്നാൽ — 'ഹരി' എന്നതിനു 'ഹരിയുടെ' എന്നു രൂപം വന്ന സ്ഥാനത്തു രാമശബ്ദത്തിനു രാമന്റെ എന്നാകുന്നു. അതിനാൽ 'ഉടെ' എന്ന പ്രത്യയം രാമശബ്ദത്തിൽ ചേൎക്കുമ്പോൾ (ന്റെ) എന്നു ഉകാരം കൂടാത്ത വിധത്തിൽ വേണമെന്നു വരുന്നു. ഈ മാതിരിയിൽ, പ്രത്യയം ചേൎക്കുമ്പോൾ ചെയ്യേണ്ടുന്ന വിശേഷവിധികൾക്കു *പ്രക്രിയ* എന്നു പേർ. പ്രക്രിയ, (൧) ലോപം (൨) ആദേശം (൩) ആഗമം (൪) ദ്വിത്വം എന്നു നാലു വിധം വരാം.

ഒരു വൎണ്ണം നശിച്ചുപോകുന്നതു ലോപം.
ഉദാ:— രാമൻ + ഉടെ = രാമൻ ടെ (= രാമന്റെ)
ഒന്നിനു പകരം മറ്റൊന്നു വരുന്നതു് ആദേശം.
ഉദാ:— കളി + തു = കളിച്ചു.
വിശേഷാൽ ഒരു വൎണ്ണം വന്നുചേരുന്നതു ആഗമം.
ഉദാ:— കളി + ഉന്നു = കളിക്കുന്നു.
ഒരു വൎണ്ണം ഇരട്ടിക്കുന്നതു ദ്വിത്വം.
ഉദാ:— ആള് + ഇൽ = ആള്ളിൽ.

ഈ ആഗമാദേശാദികളെ *വ്യാകരണകാൎയ്യങ്ങൾ* എന്നും പറയാറുണ്ടു്.

വ്യാകരണകാൎയ്യമെല്ലാം ചെയ്യേണ്ടതു് (൧) നിത്യം, (൨) വികല്പം, (൩) വിഭാഷ, (൪) ബാഹുലം എന്നു നാലു വിധത്തിലാകുന്നു.

(൧) എല്ലാ ഉദാഹരണങ്ങളിലും എപ്പോഴും ചെയ്യേണ്ടുന്നതു് *നിത്യം*.

ഉദാ:— കളി + ഉന്നു = കളിക്കുന്നു.
കേൾ + ഉന്നു = കേൾക്കുന്നു.
ഏൽ + ഉന്നു = ഏൽക്കുന്നു.
} ഇവിടെയെല്ലാം ആഗമം നിത്യം

(൨) ഒരു ഉദാഹരണത്തിൽ തന്നെ ചെയ്യുകയും ചെയ്യാതെയും ഇരിക്കാവുന്നതു *വികല്പം*.

ഉദാ:— രാമൻ ഉ = രാമനു്
രാമന്നു
} ഇതിൽ ദ്വിത്വത്തിനു വികല്പം.

(൩) ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ചെയ്തിട്ടും ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ചെയ്യാതെയും ഇരിക്കുന്നതു *വിഭാഷ*.

ഉദാ—മലർ പൊടി = മലർപ്പൊടി } ഇവിടെ സമാസത്തിൽ ദ്വിത്വത്തിനു
അവർ ശരൻ = അവർശരൻ } വിഭാഷ.

(൪) ഒരു വ്യവസ്ഥയും കൂടാതെ ചിലേടത്തു മാത്രം ചെയ്യേണ്ടുന്നതു *ബഹുലം*. ഇതിന്റെ സ്വഭാവം ഒരുദാഹരണം കൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നതല്ല. വിഭാഷയ്ക്കും ബഹുലത്തിനും തമ്മിലുള്ള ഭേദം സ്വല്പ പരിചയംകൊണ്ടേ സിദ്ധിക്കൂ.

സന്ധിപ്രകരണം

സന്ധി എന്നാൽ കൂടിച്ചേരുക എന്നർത്ഥം. രണ്ടു വർണ്ണങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ചേരുമ്പോൾ അതിലൊന്നിനോ രണ്ടിനുമോ ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളെ ആണു വ്യാകരണത്തിൽ സന്ധി എന്നു പറയുന്നതു്. മാറ്റങ്ങൾ അടുത്തു മുൻ വിവരിച്ച ലോപം, ആദേശം, ആഗമം, ദ്വിത്വം ഇതുകൾ തന്നെ ആകുന്നു. സന്ധിയെ സംബന്ധിച്ചു വരുന്ന ഈ ഭേദഗതികൾ സന്ധികാര്യങ്ങളാകുന്നു. സന്ധികാര്യം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണു സന്ധി എന്ന പദം പ്രായേണ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്.

സന്ധിക്കു് പല മാതിരി വിഭാഗങ്ങൾ ചെയ്യാം. (൧) പ്രകൃതിയിൽ പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ ചെയ്യേണ്ടുന്ന ഭേദഗതികൾ പദമധ്യസന്ധി; രണ്ടു പദങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ചേരുമ്പോൾ ഉള്ളവ പദാന്തസന്ധി; മധ്യത്തിലും അന്തത്തിലും ഒന്നുപോലെ വരുന്നവ ഉഭയസന്ധി. (൨) സ്വരങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ചേരുമ്പോൾ ഉള്ളതു് സ്വരസന്ധി; സ്വരം വ്യഞ്ജനത്തോടു ചേരുമ്പോൾ ഉള്ളതു് സ്വരവ്യഞ്ജനസന്ധി; വ്യഞ്ജനം സ്വരത്തോടു ചേരുമ്പോൾ ഉള്ളതു് വ്യഞ്ജനസ്വരസന്ധി; വ്യഞ്ജനങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ചേരുമ്പോൾ ഉള്ളതു വ്യഞ്ജനസന്ധി. (൩) വർണ്ണങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ പ്രമാണിച്ചു ലോപസന്ധി, ആദേശസന്ധി, ആഗമസന്ധി, ദ്വിത്വസന്ധി എന്നു നാലു വക വിഭാഗവും ആവാം. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ വിഭാഗത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണു് ഇവിടെ സന്ധികളെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

൫ ലോപസന്ധി

41. ഒരു സ്വരം പിൻപിൽ വന്നാൽ താഴെ പറയുന്നവ എല്ലാം ലോപിക്കും.

(I) സംവൃത ഉകാരം.

ഉദാ— തണുപ്പ് + ഉണ്ട് = തണുപ്പുണ്ട്
കാറ്റ് + അടിക്കുന്നു = കാറ്റടിക്കുന്നു.
} ആദ്യപദത്തിലെ സംവൃത ഉകാരം ലോപിക്കുന്നു.

(II) മുറ്റുവിനയുടെ ഒടുവിലുള്ള അകാരവും ഉകാരവും.

ഉദാ— കണ്ടു + ഇല്ല = കണ്ടില്ല.
പോകുന്നു + ഇതാ = പോകുന്നിതാ.
ഇല്ല + എന്നും = ഇല്ലെന്നും.
വേണ്ട + എന്നും = വേണ്ടെന്നും.
} മുറ്റുവിനകളുടെ ആദ്യപദങ്ങളിലെ ഉകാരവും അകാരവും ലോപിച്ചുപോകുന്നു.

(A) * പരമായുള്ളൊരു ദ്യോതകശബ്ദമാണെങ്കിൽ വികല്പേനയേ ലോപിക്കൂ.

ഉദാ— ചെയ്തു + എങ്കിൽ = { ചെയ്തുവെങ്കിൽ / ചെയ്തെങ്കിൽ
കേട്ടു + എന്നു = { കേട്ടുവെന്നു / കേട്ടെന്നു
കേട്ടു + ഓ = { കേട്ടുവോ / കേട്ടോ

(III) ഒരു പ്രത്യയത്തിന്റെ ഒടുവിലുള്ള എകാരം വികല്പേന. ഏതാവിട്ട്—

അനുജ്ഞായകപ്രത്യയമായ 'അട്ടെ'
മറവിനയെച്ചമായ 'ആതെ'
സംബന്ധികാപ്രത്യയമായ 'ഉടെ'
ഗതിയായ 'ഊടെ'

ഉദാ പോകട്ടെ + അവൻ = { പോകട്ടവൻ / പോകട്ടെയവൻ
വരാതെ + ഇരിക്കുന്നു = { വരാതിരിക്കുന്നു / വരാതെയിരിക്കുന്നു
ശാമിയുടെ + അച്ഛൻ = { ശാമിയുടച്ഛൻ / ശാമിയുടെയച്ഛൻ
വാതിലൂടെ + ഇറങ്ങുന്നു = { വാതിലിലൂടിറങ്ങുന്നു. / വാതിലിലൂടെയിറങ്ങുന്നു

* പിൻപിൽ വരുന്നത്.

(IV) പേരെച്ചത്തിന്റെ അകാരം (ബാഹുലമായിട്ട്)

ഉദാ—പോയ + അതു = പോയതു
കഴിഞ്ഞ + ആണ്ടു = കഴിഞ്ഞാണ്ടു; കഴിഞ്ഞയാണ്ടു
വന്ന + അവർ = വന്നവർ

ബാഹുലമാകയാൽ രണ്ടാം ഉദാഹരണത്തിൽ ലോപമില്ല.

---

൨. ആദേശസന്ധി

---

43 (I) ത വർഗ്ഗം ച വർഗ്ഗത്തോടു ചേർന്നാൽ (a) ച വർഗ്ഗംതന്നെയും, ട വർഗ്ഗത്തോടു ചേർന്നാൽ (b) ട വർഗ്ഗംതന്നെയും ആയി മാറും.

ഉദാ—തൻ + ചരിതം = തഞ്ചരിതം [ൻ, ഞ് ആയി]
എൻ + നു = എണ്ണു. [ന, ണ ആയി]
വിൺ + തലം = വിണ്ടലം. [ത, ട ആയി]
തൺ + താർ = തണ്ടാർ. [ത, ട ആയി]
വരണ്ട് + തു = വരണ്ടു (വരട്ടു) [തു, ടു ആയി]

ആദേശം ചെയ്യുന്നതെല്ലാം പൊരുത്തമുള്ളതാക്കി വേണ്ടതാകുന്നു. ഖരത്തിനു ഖരം, അനുനാസികത്തിന് അനുനാസികം, ഇത്യാദി പൊരുത്തം കാണ്ക.

(II) ലളങ്ങൾക്കു പ്രത്യയതകാരത്തിനു മുമ്പു (a) ഖരം (b) അനുനാസികത്തിനു മുമ്പു അനുനാസികവും ആദേശം.

ലകാരത്തിനു പൊരുത്തപ്രകാരം വരേണ്ടുന്ന ഖരം തകാരം; അനുനാസികം നകാരം. ളകാരത്തിനു ഖരം ടകാരം; അനുനാസികം ണകാരം.

ഉദാ—അകല് + ന്നു = അകന്നു
വില് + തു = വിറ്റു (വിറ്റു) } [ല്, ത് ആയി]

വേൾ + തു = വേട്ടു
കേൾ + തു = കേട്ടു } [ള്, ട് ആയി]

ഒല് + നൽ = ഒന്നൽ
നെല് + മണി = നെന്മണി } [ല്, ന് ആയി]

ഉള് + മ = ഉണ്മ
വെള് + മ = വെണ്മ } [ള്, ണ് ആയി]

തൊള് + നൂറു = തൊൺനൂറു = [I (b) പ്രകാരം പിന്നീട് ന = ണ].
തൊണ്ണൂറു.

(III) 'കൾ'—പ്രത്യയത്തിനും കായ് എന്ന ശബ്ദത്തിനും മുമ്പു നകാരത്തിനു ങകാരം.

ഉദാ—അതിൻ + കൾ = അതിന്‌കൾ [പിന്നീട് അദ്ധ്യായം (IV) വകുപ്പിനാൽ = അതിങ്ങൾ]
താൻ + കൾ = താന്‌കൾ
കണ്ണൻ + കൾ = കണ്ണന്‌കൾ [കണ്ണങ്ങൾ (IV)]
മാ(വി)ൻ + കാ = മാന്‌കാ [മാങ്ങാ ടി]

(IV) ഒരു പ്രത്യയത്തിന്റെ ആദിയിലിരിക്കുന്ന ഖരത്തിന്നു പൂർവ്വവർണ്ണം അനുനാസികമെങ്കിൽ അതു (അനുനാസികം) തന്നെ ആദേശം.

ഉദാ—പറഞ്ഞ് + ചു = പറഞ്ഞു [ചു, ഭൂതപ്രത്യയം]
തിൻ + തു = തിന്നു [തു, ടി]
കണ്ണൻ + കൾ = കണ്ണങ്ങൾ കൾ ബഹുവചനപ്രത്യയം

നിഷേധം—ഖരം ടകാരമോ 'കൾ' പ്രത്യയമോ ആയാൽ ഈ ആദേശം ഇല്ല.

ഉദാ—തൻ + കൾ = തൻകൾ (തങ്ങൾ അല്ല)
മാൻ + കൾ = മാൻകൾ (മാങ്ങൾ അല്ല)
കൺ + ട = കണ്ട (കണ്ണ അല്ല)
ഉൺ + ട = ഉണ്ട (ഉണ്ണ അല്ല)

V കൃതി രൂപങ്ങളിൽ സന്ധി വകാരത്തിനു കകാരം ബഹുലം

ഉദാ—പോ + ഉന്നു = പോവുന്നു; പോകുന്നു
തട + ആൻ = തടവാൻ; തടകാൻ
തൊഴ് + ഇൻ = തൊഴ്‌വിൻ, തൊഴ്കിൻ
} മേൽ ൩൩-(B)യിൽ പറയുന്ന വികാരങ്ങൾ.

(VI) അനുസ്വാരത്തിനു—

(a) സ്വരത്തിനു മുമ്പു മകാരമാദേശം.

ഉദാ—അതും + ഇല്ല = അതുമില്ല.
പോകും + എന്നു = പോകുമെന്നു.
തരം + ഉണ്ടു = തരമുണ്ടു.

(b) വർഗ്ഗാക്ഷരത്തിനു മുമ്പു അനുനാസികം വികല്പേന.

ഉദാ—വരും + കാലം = വരുങ്കാലം; വരുംകാലം.
ചന്തം + ചാർന്നു = ചന്തഞ്ചാർന്നു; ചന്തംചാർന്നു.
പോകും + തോറും = പോകുന്തോറും, പോകുംതോറും.
പെരും + പറ = പെരുമ്പറ; പെരുംപറ.
മരം + കൾ = മരങ്കൾ [മുൻ (IV) പ്രകാരം; = മരങ്ങൾ]

ഖരം പ്രത്യയമെങ്കിൽ ഇതു നിത്യം തന്നെ.

(c) സമുച്ചയനിപാതമായ 'ഉം' എന്നതിനു മുമ്പു വകാരം.

ഉദാ—ധനം + ഉം = ധനവും.
കുലം + ഉം = കുലവും.
എല്ലാം + ഉം = എല്ലാവും.

(d) പ്രത്യയത്തിനു മുമ്പു ഭാവി പ്രത്യയമായ 'ഉം' എന്നതിനും വകാരം.

ഉദാ:—	വത്തം + അൻ	= വത്തവൻ
	വത്തം + അർ	= വത്തവർ
	വത്തം + എൻ	= വത്തവെൻ
	വത്തം + ഇൻ	= വത്തവിൻ
	വത്തം + ആൻ	= വത്തവാൻ

(c) ലിംഗവിഭക്തിസ്വരത്തിനു മുമ്പു ത്തകാരം.

ഉദാ:—	ധനം + എ	= ധനത്തെ
	ധനം + ഓട്	= ധനത്തോട്
	ധനം + ഇന്റെ	= ധനത്തിന്റെ
	സിംഹം + ആൻ	= സിംഹത്താൻ

(ക) സംയോജികാവിഭക്തിയ്ക്കു ഇതു വികല്പേനയേയുള്ളൂ.

ഉദാ:—	ധനം + ഒടു	= ധനത്തൊടു; ധനമൊടു
	ഹിതം + ഒടു	= ഹിതത്തൊടു; ഹിതമൊടു
	ഔത്സുക്യം + ഒടു	= ഔത്സുക്യത്തൊടു; ഔത്സുക്യമൊടു

---

൨. ആഗമസന്ധി

43. (I) സ്വരത്തിനു മുമ്പു (a) താലവ്യസ്വരങ്ങൾക്കു യകാരവും (b) ഓഷ്ഠ്യസ്വരങ്ങൾക്കു വകാരവും ആഗമം ചേരും.

ഉദാ:—	കര	+ ഉള്ള	= കരയുള്ള
	തട	+ ഉന്നു	= തടയുന്നു
	തട്	+ ഉന്നു	= തടവുന്നു
	പോരാ	+ ഇരു	= പോരായിരു
	ചാ	+ ഉന്നു	= ചാവുന്നു
	വിധി	+ ആകുന്നു	= വിധിയാകുന്നു
	തീ	+ ആളു	= തീയാളു
	തിരു	+ ഓണം	= തിരുവോണം
	പൂ	+ അമ്പൻ	= പൂവമ്പൻ
	തന്നെ	+ എന്നു	= തന്നെയെന്നു
	കൈ	+ അക്ഷരം	= കൈയക്ഷരം
	പോ	+ ഉന്നു	= പോകുന്നു

നിഷേധം—ഇതു ആഗമങ്ങൾ ദ്യോതകശബ്ദങ്ങളിൽ ചേരേണ്ട.

ഉദാ.— എന്തോ + എന്തോ എന്തോ എന്തോ (ഓ വിതർക്കനിപാതം)
കണ്ടതേ + ഇല്ല കണ്ടതേ ഇല്ല (ഏ അവധാരണനിപാതം)
അയ്യോ + ആരോ അയ്യോ ആരോ (അയ്യോ വ്യസനദ്യോതകനിപാതം)
എടാ + അസത്തേ എടാ അസത്തേ (എടാ സംബോധനനിപാതം)

(II) ദീർഘങ്ങളായ ഓഷ്ഠ്യതാലവ്യങ്ങളിലും അവസാനമായാൽ ബഹുലമായി വകാരയകാരങ്ങൾ ചേരും.

ഉദാ:—	കാ	—	കായ്*
	ജ്യാ	—	ജ്യാവ്
	നാ	—	നാവ്, നായ്
	തീ	—	തീയ്
	പൂ	—	പൂവ്
	ഗോ	—	ഗോവ്
	കൈ	—	കൈയ്

(III) ഇരട്ടിച്ച പ്രത്യയകകാരത്തിനുമുമ്പ് താലവ്യസ്വരത്തിന് യകാരം.

ഉദാ:—	തല	+ ക്കൽ	= തലയ്ക്കൽ	
	തല	+ ക്ക്	= തലയ്ക്ക്	
	വല	+ ക്കുന്നു	= വലയ്ക്കുന്നു	
	ഹരി	+ ക്ക്	= ഹരിയ്ക്ക്	
പ്രത്യു	ചാടി	+ കടന്നു	= ചാടിക്കടന്നു	} ഇവകളിൽ പ്രത്യയ
	തടി	+ ക്കഷണം	= തടിക്കഷണം	} കകാരം അല്ല
	തടി	+ കൾ	= തടികൾ. കകാരം ഇരട്ടിച്ചിട്ടില്ല	

(IV) ശബ്ദാന്തത്തിലുള്ള വ്യഞ്ജനത്തിൽ സംവൃതം ചേരും; ആ അന്ത്യവ്യഞ്ജനം വികല്പമായിരട്ടിക്കയും ചെയ്യും.

ഉദാ:—	വയസ്	= വയസ്സ്
	കാത്	= കാത്ത്
	വാക്	= വാക്ക്
	ഉലക്	= ഉലക്ക

പ്രത്യു—(ശബ്ദാന്തത്തിലല്ലായ്കയാൽ) ലക്ഷ്മി ലക്‌ഷ്മി എന്നില്ല

(A) ശബ്ദാന്തത്തിലെ വ്യഞ്ജനം ചില്ലുകളിലൊന്നാണെങ്കിൽ (സംവൃതം) വികല്പേനയേ വരൂ.

ഉദാ:—	കൺ	= കൺ, കണ്ണ്
	തേൻ	= തേൻ, തേന്
	നീർ	= നീർ, നീര്
	പാൽ	= പാൽ, പാല്
	തോൾ	= തോൾ, തോള്
	കീൾ	= കീൾ, കീഴ്

ദ്വിത്വസന്ധി

44. (1) സമാസത്തിൽ ഉത്തരപദത്തിന്റെ ആദിവർണ്ണമായ ദൃഢം ഇരട്ടിക്കും.

---

* 'കായ്' 'തിയ്യ്' 'കയ്യ്' എന്നും ചില ദിക്കുകളിൽ ഉച്ചാരമുണ്ട്. അതിനാലാണ് ഇതു വൈകല്പികമെന്നു വിധിച്ചത്

[സമാസത്തിൽ ആദ്യത്തെ പദം പൂർവ്വപദം; രണ്ടാമത്തെ പദം ഉത്തരപദം എന്നറിക. ഖരാതിഖരഘോഷമഹാപ്രാണങ്ങളും ഊഷ്മാക്കളും ദൃഢങ്ങൾ, അനുനാസികങ്ങളും മദ്ധ്യമങ്ങളും ശിഥിലങ്ങൾ എന്നു മുൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.]

ഉദാ: —

	താമര	+ കുളം	= താമരക്കുളം
	തേങ്ങാ	+ കൊട്ട	= തേങ്ങാക്കൊട്ട
	പണി	+ പുര	= പണിപ്പുര
	തീ	+ കനൽ	= തീക്കനൽ
	പുൽ	+ കെട്ട	= പുൽക്കെട്ട
	പൂ	+ പട	= പൂപ്പട
	ഈ	+ കെട്ട	= ഈക്കെട്ട
	കുട	+ കൂട	= കുടക്കൂട
	കൈ	+ തൊഴിൽ	= കൈത്തൊഴിൽ
	പാത്ര	+ ദാനം	= പാത്രദ്ദാനം
	ആന	+ ഗോള	= ആനഗ്ഗോള
	മടി	+ ശീല	= മടിശ്ശീല
	മയിൽ	+ കുട്ടി	= മയിൽക്കുട്ടി
	കവിൾ	+ തടം	= കവിൾത്തടം

പ്രത്യു — (ആദിവർണ്ണം ശിഥിലമായാൽ)

മുല്ല	+ മാല	= മുല്ലമാല	} മുല്ലമാലയെന്നും മററും ഇരട്ടിക്കയില്ല
തല	+ വേര	= തലവേര	
മുകിൽ	+ വർണ്ണൻ	= മുകിൽവർണ്ണൻ	

A. * രേഫചില്ലിനു പിമ്പിലുണ്ടെന്നാൽ ഇരട്ടിക്കുന്നതു വികല്പമാകുന്നു.

ഉദാ.— അലർ + ശരൻ = അലർശ്ശരൻ
മലർ + പൊടി = മലർപ്പൊടി

B. പ്രത്യയാംഗമായ രകാര ചില്ലിനു പിമ്പായാൽ ഇരട്ടിക്കയില്ല.

ഉദാ.— മലകർ + ചരണങ്ങൾ = മലകർചരണങ്ങൾ
ആനകർ + ബലം = ആനകർബലം

പ്രത്യു — കവിർ + തടം = കവിർത്തടം
(ഇവിടെ 'ർ' പ്രത്യയാംഗമല്ല)

C. ദ്വന്ദ്വസമാസത്തിലും ‡ ധാതുപൂർവ്വപദതൽപുരുഷനിലും ഇരട്ടിക്കയില്ല.

---

* രേഫചില്ല് = രേഫത്തിന്റെ ചില്ല് = ർ.

‡ ധാതുപൂർവ്വപദതൽപുരുഷൻ = പൂർവ്വപദം ഒരു ധാതുവായുള്ള തൽപുരുഷ സമാസം

ഉദാ.— കൈ + കാലുകൾ = കൈക്കാലുകൾ
കട + തഴ + ചാമരങ്ങൾ = കടത്തഴച്ചാമരങ്ങൾ
അര + കല്ല് = അരക്കല്ല്
നിറ + കുടം = നിറക്കുടം

പ്രത്യു — (തൽപുരുഷൻ ധാതുപൂർവ്വപദമല്ലെങ്കിൽ)
അര (= പാതി) + കല്ല് = അരകല്ല്

II. സമാസമില്ലാത്തിടത്ത്, (a) വിഭക്തി പ്രത്യയത്തിന്റെ ചില്ല് (b) ആധാരികാസമാസമായോ, പ്രതിഗ്രാഹികാവിഭക്തി ആയോ ഉള്ള 'എ' (c) മുൻവിനയെച്ചം (d) തൻവിനയെച്ചം (e) പാക്ഷികവിനയെച്ചം ഇവയ്ക്കു പിമ്പു വരുന്ന ദൃഢം ഇരട്ടിക്കും.

ഉദാ.— അതിൽ + തന്നെ = അതിൽത്തന്നെ (ആധാരികാവിഭക്തി)
തലയ്ക്കൽ + പിടിക്കുന്നു = തലയ്ക്കൽപ്പിടിക്കുന്നു ടി.
മനസ്സാൽ + കൊടുത്തു = മനസ്സാൽക്കൊടുത്തു (പ്രയോജികാ, ടി.)
ജലത്തിലെ + പോള = ജലത്തിലെപ്പോള (ആധാരികാസമാസം)
അവനെ + കൊണ്ടു = അവനെക്കൊണ്ടു (പ്രതിഗ്രാഹിക)
ചാടി + കടന്നു = ചാടിക്കടന്നു (മുൻവിനയെച്ചം)
മുറുകെ + പിടിക്കുന്നു = മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നു (തൻവിനയെച്ചം)
'ജ്യോത്സ്യയിരിക്കെ കതിവാംശയിൽ' = ജ്യോത്സ്യയിരിക്കെക്കതിവാംശയിൽ (തൻവിനയെച്ചം)
കാണുകിൽ + പറയാം = കാണുകിൽപ്പറയാം (പാക്ഷികവിനയെച്ചം)

III. സാർവ്വനാമികങ്ങൾക്കു പിമ്പ് എല്ലാ വ്യഞ്ജനവുമിരട്ടിക്കും; ഇരട്ടിക്കേണ്ടുന്ന വർണ്ണം ശിഥിലമായാൽ അതു തന്നെ ദീർഘിച്ചാലും മതി.

ഉദാ.— അ + കാലത്തു = അക്കാലത്തു
ഇ + കണ്ടതു = ഇക്കണ്ടതു
എ + ദിക്ക = എദ്ദിക്ക
ഇ + രാത്രി = ഇർരാത്രി; ഈരാത്രി
അ + മട്ട് = അമ്മട്ട്; ആ മട്ട്

IV. ഏകമാത്രകമായ ശബ്ദത്തിന്റെ ഒടുവിൽ വരുന്ന അനുനാസികങ്ങളും യ — ല — ള ങ്ങളുമിരട്ടിക്കും.

[ഏകമാത്രകമെന്നാൽ ഒറ്റയായ ഹ്രസ്വസ്വരം മാത്രമുള്ള ശബ്ദം.]

ഉദാ:— പൊൻ + ഇ = പൊന്നി
എൻ + എ = എന്നെ

പൊൻ + ഇന്റെ = പൊന്നിന്റെ
ചെയ് + ഉന്നു = ചെയ്യുന്നു
നെൽ + ഇനു = നെല്ലിനു
എൾ + ഇൽ = എള്ളിൽ

IV. ഉദ്ദേശിക പ്രത്യയത്തിനു മുമ്പു നകാരം വികല്പേന ഇരട്ടിക്കും.

ഉദാ:— താൻ + ഉ് = തന്നു്; തനു്
അതിൻ + ഉ് = അതിന്നു്; അതിനു്

V. പദമദ്ധ്യത്തിലെ കൂട്ടക്ഷരത്തിന്റെ ആദ്യവ്യഞ്ജനമിരട്ടിച്ചു ചൊല്ലണം. (ഇതു സാധാരണ എഴുതികാണിക്കുക പതിവില്ല.)

ഉദാ:— ലക്ഷ്മി = ലക്ക്ഷ്മി
ഭസ്മം = ഭസ്സ്മം
പ്രത്യ — (പദാദിയിലെയല്ല)
പറഞ്ഞ + പ്രകാരം = പറഞ്ഞപ്പ്രകാരം
[illegible] + പ്രസവിച്ചു = [illegible]പ്പ്രസവിച്ചു
എത്ര + ക്ഷീണം = എത്രക്ക്ഷീണം

വിശേഷം—സംവൃതത്തിനു പിന്നു വരുന്ന ഒരു വൎണ്ണവും ഇരട്ടിക്കയില്ല.

ഉദാ:— വയസ്സു് + കാലം = വയസ്സുകാലം [൫൪ (1)]
ഓട്ടു് + പാത്രം = ഓട്ടുപാത്രം [ടി (1)]
ചെപ്പു + കൊട്ടുന്നു = ചെപ്പുകൊട്ടുന്നു [ടി (2)]
ഒരു + പശു = ഒരു പശു [ടി (3)]

ഉപദേശം—ഇപ്പറഞ്ഞ സന്ധികളിൽ ഒരു പ്രത്യയത്തിനു മുമ്പു ഒന്നു വരും എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെല്ലാം പദമദ്ധ്യസന്ധിയാണെന്നും; ശബ്ദാന്തവ്യഞ്ജനത്തിൽ സംവൃതം ചേരും. ഇത്യാദികൾ പദാന്തസന്ധികളാണെന്നും, ശേഷമുള്ളതെല്ലാം ഉഭയസന്ധികളാണെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതിൽ പ്രകൃതിക്കും പ്രത്യയത്തിനും തമ്മിലുള്ളതായ പദാന്തമദ്ധ്യസന്ധി ഉപയോഗിക്കാതിരുന്നാൽ അതു് ഒരു തെറ്റാകും. പദസന്ധിസമാസത്തിലും പദ്യത്തിലും നിർബ്ബന്ധമായുപയോഗിക്കണം. ഗദ്യത്തിലും സംസാരിക്കുന്ന വാമൊഴിയിലും പദാന്തസന്ധി ഇഷ്ടംപോലെ ഉപേക്ഷിക്കാം. പണ്ടു വ്യഞ്ജനസന്ധി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഇക്കാലത്തു ഉപയോഗിക്കാറില്ല. തൺ + താർ = തണ്ടാർ എന്നു സന്ധി ചെയ്യുന്നപോലെ വെൺ + താമര = വെണ്ടാമര എന്നു സന്ധിചെയ്തു പറയാറ

ള്ളു. അതിനാൽ വ്യഞ്ജനസന്ധി ഇപ്പോൾ പ്രായേണ പദമധ്യത്തിലേ പ്രയോഗിച്ചുകാണുകയുള്ളു. പണ്ട് ഓഷ്ഠ്യമായിരുന്ന പല അകാരവും ഇപ്പോൾ താലവ്യമായി ചമഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ പഴയകാലത്തു വകാരാഗമം ചെയ്തിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ഈക്കാലത്തു നാം യകാരാഗമം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. പല+ഉരു = പലവുരു മുതലായ ചില സന്ധികൾ പഴയ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ അവശേഷമായിട്ടു ഇന്നും പദ്യങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഗദ്യത്തിലും പലവുരു എന്ന പുതിയ സൂത്രപ്രകാരം ഉപയോഗിക്കാറില്ല; പല ഉരു എന്നു സന്ധി ഒന്നും കൂടാതെയേ പ്രയോഗിക്കാറുള്ളു. 'ആയിരത്താണ്ടു,' 'കാവികലത്തരചൻ' മുതലായ രൂപങ്ങൾ സമാസത്തിൽ ഉത്തരപദത്തെ പ്രത്യയംപോലെ ഗണിച്ചിട്ടുണ്ടാക്കിയ പഴയ രൂപങ്ങളാകുന്നു.

സന്ധിസൂത്രങ്ങളെ ഓർമിക്കാൻ സൌകര്യത്തിനുവേണ്ടി അനുഷ്ടുപ്‌വൃത്തത്തിലാക്കിത്താഴെ ചേർക്കുന്നു.

സന്ധിസൂത്രകാരികകൾ

(ക) ലോപം.

(1) സംവൃതം, (2) ഊവിനന്ത്യാകാരവുമകാരവും
(പദമധ്യാകാരങ്ങളിലിപ്പിന്നെ വികല്പമാം)
(3) ഏകാരം പ്രത്യയാന്ത്യം വാ; (4) പേരെച്ചം ബഹുളം പര;
സംബന്ധിന്റെ മുമ്പിലെ ലോപിക്കും ലിംഗങ്ങളുമെങ്കിലും ॥

(ഖ) ആദേശം.

(1) തവർഗ്ഗം ചടവർഗ്ഗങ്ങൾ ചേർന്നാലവയ്ക്കുതന്നെയാം;
(2) താലവ്യാൽപ്രത്യയത്തിന്റെ ലളങ്ങൾക്കു തടങ്ങളാം;
അനുനാസികവർഗ്ഗങ്ങൾ പിൻവന്നാലോ ണനങ്ങളാം
(3) പ്രത്യയാദിതകാരത്തിനു പ്രകൃത്യന്താനുനാസികം; ൫

(പരം ടകാരമാണെങ്കിലിതു വേണ്ടെന്നുമോർക്കണം)
(4) കൾ പ്രത്യയത്തിനും കാണ്മൂ മുൻനകാരം ങകാരമാം; ൬
(5) ചാഗമത്തിനു കാരണം ക്രിയിൽ പൈവികല്പമായ്

(6) സ്വരത്തിനുമുമ്പു (a)മാത്രമെന്നസ്വരത്തിനെയാകലും; ൭
(7) വർണ്ണത്തിനുമുൻപത്തേതാം (8) ഉവിന്റെമുമ്പു വകാരവും;

(9) താലവ്യാദ്യത്തിന്നും പ്രത്യയം പരമാവുകിൽ; ൮
(10) ലിംഗത്തിനും വിഭക്തിക്കും മുമ്പിലുള്ളനകാരമാം;

സംബോധികാവിഭക്തിക്കു മുമ്പിൽ മാത്രം വികല്പമായ് ൧൦

൩. ആഗമം.

(1) താലവ്യാൽപ്പരസ്വരങ്ങൾക്കു സ്വരത്തിന്നു യാഗമം;
ചേരും വാചകശബ്ദത്തി, ലേതകാരികളിലിതു ൧൧
ദീർഘങ്ങളാമതുകളിലൊന്നൊഴികെപരത്തിലും
യാഗമം ബഹുലമായഥ താലവ്യാഗമം ൧൨

ഇരട്ടിച്ച കകാരാദി പ്രത്യയത്തിന്റെ മുമ്പിലും
(2) ശബ്ദാന്തമാം വ്യഞ്ജനത്തിൽ സംവൃതം ചേർത്തുകൊള്ളണം ൧൩
ശബ്ദാന്തം ചില്ലിതല്ലെന്നാകിൽ വികല്പം സംവൃതാഗമം

൪. ദ്വിത്വം.

(1) ദ്വഖരമിരട്ടിക്കും കേവലത്രയപദാദിയിൽ ൧൪
(a) ധാതുപൂർവ്വപദം ചേരുമ്പോൾ ദ്വിത്വം വേണ്ടിത്തരങ്ങളിലും
(b) പ്രത്യയംഗളചില്ലിൻ പിന്നില്ല; (c) ഒരോപ്പിലാക്കയായ് ൧൫
(2) വിഭക്തി പ്രത്യയത്തിന്റെ 'ചില്ല്' എന്നുള്ള പ്രത്യയം

മുൻ-തൻ പാക്ഷികമെന്നുള്ള വിശേഷ്യങ്ങളെന്നും ൧൬
ഇവയ്ക്കുപിമ്പിരട്ടിക്കുമസമാസത്തിലും ദ്വയം

(3) ഖരമെല്ലാമിരട്ടിക്കും മുൻവന്നാൽ സ്വരമാത്രകം; ൧൭
അതു ദീർഘമെങ്കിലും പോരും ഖരം ശിഥിലമാകിലോ

(4) ഹ്രസ്വകാരാന്തശബ്ദത്തെ യകാരം പരമായ്വരികിലും ൧൮
ഇരട്ടിപ്പൂ; (വികല്പിക്കാം ഭാഷാഭേദസ്ഥലങ്ങളിൽ)

(5) ദൃഢക്ഷരമിരട്ടിപ്പൂ ശബ്ദമദ്ധ്യത്തിലായതെങ്കിലും ൧൯
ഖരമൊന്നായിരട്ടിക്കാ സംവൃതത്തിനുപിമ്പുകേൾ.

അഭ്യാസം ൭.

താഴെ എഴുതിയുള്ള വാക്യങ്ങളിലെ സന്ധികളെല്ലാം പ്രമാണസഹിതം പറക

൧	'തിങ്കൾക്കിടാവേത്തു കണ്ടകം		ഭാ-കു-സം
൨	ഉടലിനമേകർകേവേ ശ്രദ്ധിച്ചാർ	—	ടി
൩	ശരിച്ചാനുമേവരെ്ൾ ഭവാൻറെപക്ഷത്തുദാതെ		ടി
൪	എഴികരൊകൃത്തിന്നുള്ളതൊരിക്കലുമുരത്തല്ലാഖ	—	സ്വ.
൫	അസ്സുയയുടെ പടങ്ങുന്നതിനാൽ	—	കേ.വ്യ.
൬	ഒരു ലങ്ങ്ലയലങ്ങാൻ	— —	—
൭	ഓമപ്പൊഴയാവണ്ടായൃപ്പകൃന്താൻ	—	കുസ്സുമൊരം
൮	എങ്ങിശയിപ്പൂവുള്ള ചലിചിതിരുന്നയഞ്ചെള്ളു		ടി
൯	ചിന്തഞ്ചന്ത പകല്ലുതൽക്കകണ്ടു		ടി

൮൦	വിശ്വാമിത്രാ! തപസ്സോടു വീണോരെന്തിഹ ചിന്തിച്ചു			കണ്ണശ്ശ രാമ.
൮൧	പാരാതി വരാതിരിപ്പാൻ	—	—	
൮൨	എന്നുപറഞ്ഞയച്ചോരു ഭൂപൻറെ മുന്നിലിരുന്നു പറഞ്ഞിതുഹംസവും			നള-കിളി
൮൩	ചെന്തൊണ്ടിവായ്ക്കുരുതം			
൮൪	വെള്ളത്താമരപ്പൂമ്പൊലി ചൂടിച്ചുകൊണ്ടാർ	—		കു-സം.
൮൫	അങ്ങേർക്കോൻ വിണ്ടലത്രിയെ	—		ടി.
൮൬	ഏണാങ്കനില്ലുപായില്ലാതിഹ	—		—
൮൭	പൊന്നാണിയുടെ പുലർവിടെ- പൊന്നാണ്ണിൽ കാണാമുള്ളവയാമാരാൽ			ഭാ-ശാകു.
൮൮	തേരാളികണ്ണാർ വിരഹവിധുരിമാരെന്നൊന്നാതാ			മയൂര.
൮൯	മദമലർപ്പൂഴിയതണത വിറനിതം	—		ഭാ-ശാകു.
൯൦	വെണ്ണീറണി തൈകൊണ്ടവൾക്കവേ തൽകണ്ണാടിപോൽ			സ്യമ.
൯൧	ഞമേൽ മംഗലാദികളെ	—	—	അദ്ധ്യാത്മ-രാ.
൯൨	വരാപ്പുരയമായ് —	—	—	ടി.
൯൩	ദുഃഖപ്പൂർണ്ണന്തുടങ്ങാൻ മാല്യവാനെൻ		—	ടി.
൯൪	ഭാനുയാൻ ശ്രീയോഗമാത്രേ	—	—	ടി.
൯൫	പൊരുതമാർഗ്ഗയിന്നിതുമ്പം കളിപ്പുവിളങ്ങിതാക			ടി.
൯൬	നിന്തിരുമലരടി പന്തുളിർപ്പാടിയല്ലവൻ		—	ടി.
൯൭	പിള്ളാട്ടുതലമായുമനിമിഷിതയ		—	ടി.
൯൮	മംഗലാരണ്യാദികളെകവുണ്ണു		—	ടി.
൯൯	തങ്ങൾക്കടം വെയിലണഞ്ഞു വിരിഞ്ഞപോലെ			കു-സം.
൱	'കാട്ടികകിളന്നോയിന്നെ കൊണ്ടുന്നോയു'			ഭാ-വൃ-വൃത്തം

പരനിഷ്ഠാകാണ്ഡം

വർണ്ണങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും, അവ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ വകഭേദങ്ങളും, വർണ്ണങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ചേരുമ്പോൾ വരുന്ന മാററങ്ങളും വിവരിച്ചുതൊട്ടുകൂടി ശിക്ഷാകാണ്ഡം അവസാനിച്ചു. ഇനി ശബ്ദങ്ങൾക്കു അർത്ഥഭേദങ്ങളെ കുറിക്കാനായി രൂപഭേദങ്ങൾ വരുത്തുന്നതിൻെറ സ്വഭാവം കാണിക്കുന്ന പരനിഷ്ഠാകാണ്ഡത്തെ ആരംഭിക്കുന്നു. അതിൽ ഒന്നാമതായി നാമങ്ങൾക്കു വരുന്ന രൂപഭേദങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നു.

നാമാധികാരം

നാമങ്ങൾക്കു (1) ലിംഗം (2) വചനം (3) വിഭക്തി എന്നു മൂന്നു പ്രകാരത്തിൽ രൂപഭേദം വരും. ഇവയെ മുറയ്ക്കു വിവരിക്കുന്നു.

ലിംഗപ്രകരണം

45. പുരുഷൻ, സ്ത്രീ, നപുംസകമെന്നു ലോകത്തിലുള്ള വിഭാഗംതന്നെ വ്യാകരണത്തിൽ ലിംഗമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. പുരുഷനെ പറയുന്ന ശബ്ദം പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീയെ പറയുന്നതു് സ്ത്രീലിംഗം, ഇതു രണ്ടുമല്ലാത്തതു നപുംസകലിംഗം.

ലിംഗഭേദത്തെക്കുറിക്കുന്നതിനായി ശബ്ദത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ ഭേദം ചെയ്യുന്നതു പ്രായേണ അകാരാന്തശബ്ദങ്ങളിൽ മാത്രമേ പതിവുള്ളൂ. മറ്റുശബ്ദങ്ങളെല്ലാം ലിംഗങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെതന്നെ നില്ക്കും.

46. അകാരാന്തങ്ങളായ നാമങ്ങൾക്കും വിഭാവകഭേദകങ്ങൾക്കും 'അൻ' 'ഇ' 'അം' എന്നു പ്രത്യയങ്ങൾ. [പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ ശബ്ദാന്തമായ അകാരം ലോപിച്ചുപോകും] കേമ+അൻ=കേമ്+അൻ=കേമൻ.

ഉദാ:—ശബ്ദം.	പും.	സ്ത്രീ.	നപും.
കേമ	കേമൻ	കേമി	കേമം
പൊണ്ണ	പൊണ്ണൻ	പൊണ്ണി	—
കള്ള	കള്ളൻ	കള്ളി	കള്ളം
കട്ട	കട്ടൻ	കട്ടി	—
കുമാര	കുമാരൻ	കുമാരി	—

നിഷേധം—അകാരം താലവ്യമായാൽ ഈ പ്രത്യയങ്ങളില്ല.

ഉദാ:—	പും.	സ്ത്രീ.	നപും.
	തന്ത	തള്ള	[illegible]
	പിള്ള	അമ്മ	[illegible]
	[illegible]	—	—

47. സമാസത്തിലും ബഹുവചനത്തിലും വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങൾക്കും ലിംഗപ്രത്യയങ്ങൾ ചെയ്യാറുണ്ടു്.

ഉദാ:— താമരക്കണ്ണൻ - താമരക്കണ്ണൻ - താമരക്കണ്ണി			സമാസം
കാർകുഴൽ —	— കാർകുഴലി		
തിരുമുല്പാട് —	— തിരുമുല്പാടന്മാർ		ബഹുവചനം
പെരുമാൾ —	— പെരുമാളന്മാർ		

48. ജാതിമുതലായതു പറയുമ്പോൾ സ്ത്രീലിംഗത്തിനു പ്രത്യയം ത്തി, ച്ചി, ട്ടി, എന്നു തരംപോലെ ചേർക്കപ്പെടുന്നു.

ഉദാ:— [illegible]	— [illegible]ത്തി	(അബ്രാഹ്മണജാതിസംബന്ധം)
[illegible]	— [illegible]ത്തി	(തൊഴിൽ)
ചെട്ടി	— ചെട്ടിച്ചി	(ജാതി)
കൊങ്ങിണി	— കൊങ്ങിണിച്ചി	(ടി)
തമ്പുരാൻ	— തമ്പുരാട്ടി	(ടി)

49. പുല്ലിംഗം 'യൻ' എന്നിരുന്നാൽ സ്ത്രീലിംഗം 'ച്ചി' എന്നാകും.

ഉദാ:— മടിയൻ — മടിച്ചി. പറയൻ — പറച്ചി.

50. സർവ്വനാമത്തിനും നാമമാക്കി പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന പേരെച്ചത്തിനും പ്രത്യയങ്ങൾ 'വൻ' 'വൾ' 'തു*' എന്നാകുന്നു.

ഉദാ:— അ	— അവൻ	അവൾ	അതു
ഇ	— ഇവൻ	ഇവൾ	ഇതു
എ	— എവൻ	എവൾ	എതു
യാ	— യാവൻ	യാവൾ	യാതു
ഒരു	— ഒരുവൻ	ഒരുവൾ	(ഒരുതു) ഒന്നു
ചെയ്ത	— ചെയ്തവൻ	ചെയ്തവൾ	ചെയ്തതു
പോകുന്ന	— പോകുന്നവൻ	പോകുന്നവൾ	പോകുന്നതു

51. പൂജയിലും ആരോപത്തിലും പുല്ലിംഗത്തിൽ 'ആൻ' എന്നു പ്രത്യയം; സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ അപ്പോൾ 'ആത്തി' പൂജയിൽ

പൂജ എന്നാൽ ബഹുമാനിച്ചു പറക. ജീവനില്ലാത്ത നപുംസക വസ്തുക്കളെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരാക്കി കല്പിക്കുക ആരോപം.

---

* പ്രത്യയം വാസ്തവത്തിൽ 'അൻ' 'അൾ' എന്നേ ഉള്ളൂ. വകാരം സന്ധിയിൽ വരുന്നതാണ്. പഴയഭാഷയിൽ താലവ്യങ്ങൾക്കും സന്ധിയിൽ വകാരാഗമം തന്നെ ആയിരുന്നു. കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കരുടെ രാമായണത്തിലും മറ്റും ഇപ്പോൾ നാം യകാരാഗമം ചെയ്യുന്ന പലസ്ഥലങ്ങളിലും വകാരാഗമംതന്നെ കാണും. ഈ സന്ധികാര്യമായ വകാരാഗമത്തെ പ്രത്യയത്തിൽ ചേർത്തു് 'വൻ' 'വൾ' എന്നാക്കിയതു് പ്രക്രിയാസൌകര്യത്തിനാകുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം ഇവിടെ 'അൻ' 'അൾ' എന്നു പ്രത്യയം പറഞ്ഞിട്ടു് സന്ധിപ്രകരണത്തിൽ 'ലിംഗപ്രത്യയത്തിനു മുമ്പ് സർവ്വനാമത്തിനും പേരെച്ചത്തിനും വകാരാഗമംതന്നെ' എന്നൊരു സൂത്രം ചെയ്യേണ്ടിവരും.

ജീവനുള്ള വസ്തുക്കളിൽ തന്നെയും മനുഷ്യരിൽ മാത്രമേ സ്ത്രീപുരുഷവിഭാഗം ഗണിക്കാറുള്ളൂ. മനുഷ്യനൊഴികെയുള്ള തിര്യക്കുകൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്ന പ്രാണികൾ എല്ലാം സാധാരണയിൽ നപുംസകങ്ങളെന്നാണ് വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

ഉദാ:— തത്ത — തത്തയാൻ
* സിംഹം — സിംഹത്താൻ

52. കർത്ത്രർത്ഥത്തിലുള്ള കൃത്തദ്ധിതപ്രത്യയാന്ത ശബ്ദങ്ങൾക്കു നപുംസകത്തിലും 'അൻ' തന്നെ പ്രത്യയം.

ഉദാ.— തുവർക്കുന്നതു — തുവരൻ
ഉരപ്പുന്നതു — ഉരപ്പൻ
തെക്കുള്ളതു — തെക്കൻ (കാറ്റ)
*കോളാവുതാകുന്നതു — കോളാൻ (ചരക്ക)

53. ലിംഗഭേദം കുറിക്കുന്നതു പ്രത്യയം ചേർത്തിട്ടു മാത്രമല്ല; പുംസ്ത്രീലിംഗങ്ങൾക്കു വെവ്വേറെ പദങ്ങളും പുംസ്ത്രീവാചകശബ്ദങ്ങളോടു സമാസവും ആവാം.

ഉദാ:— പും.	സ്ത്രീ.	
അച്ഛൻ	അമ്മ	മറുപദം.
ആൺ	പെൺ	
കാള	പശു	
കൊമ്പനാന	പിടിയാന	സമാസം
കണ്ടൻപൂച്ച	ചക്കിപ്പൂച്ച	
തമ്പുരാൻ	{ അമ്മ തമ്പുരാൻ തമ്പുരാട്ടി	

* 'സിംഹ' എന്ന ശബ്ദത്തിനു നപുംസകപ്രത്യയം 'അം' ചേർത്ത് സിംഹം എന്നു ആയതിന്റെ ശേഷമാണ് ആരോപത്തിൽ 'ആൻ' ചേർത്ത് സിംഹത്താൻ എന്നാകുന്നതു്. അതിനാൽ ഇതു മാതിരി ശബ്ദങ്ങളിൽ രണ്ടു ലിംഗപ്രത്യയം ഉണ്ടെന്നു കാണുന്നു. സിംഹം + ആൻ = സിംഹത്താൻ എന്നു 42 (IV) (e) കൊണ്ടു അനുസ്വാരത്തിനു തകാരാഗമം വന്നിരിക്കുന്നു.

ആരോപം = Personification.

വചനപ്രകരണം

54. വചനം സംഖ്യയെ കുറിക്കുന്നു. നാമത്തിന്റെ അൎത്ഥമായ വസ്തു ഒന്നോ അതിലധികമോ എന്നു കാണിക്കുകയാണു വചനത്തിന്റെ പ്രയോജനം. ഒന്നിനെ കുറിക്കുന്നതു *ഏകവചനം*; ഒന്നിലധികമെണ്ണങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതു *ബഹുവചനം*.

ശബ്ദരൂപം തന്നെ ഏകവചനമാകുന്നു. ശബ്ദം ഇരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ പ്രയോഗിച്ചാൽ അതു ഏകവചനമായി. ഏകവചനമാണെന്നു കാണിക്കാൻ പ്രത്യയവും മററും ചേൎക്കേണ്ടതില്ല.

ഉദാ:— രാമൻ   സീതാ   കാടു

55. ബഹുവചനം, മൂന്നു മാതിരിയുണ്ടു്. സ്ത്രീപുരുഷനപുംസകങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ മാത്രം ബഹുത്വത്തെ കാണിക്കുന്ന *സലിംഗബഹുവചനം* ഒന്നാമതു; സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ചേൎന്നുള്ള ബഹുത്വത്തെ കാണിക്കുന്ന *അലിംഗബഹുവചനം* രണ്ടാമതു; ഒന്നിനു തന്നെ ബഹുമാനത്തിനായി ചെയ്യുന്ന *പൂജകബഹുവചനം* മൂന്നാമതു; 'അർ', 'ആർ', 'മാർ', 'കൾ' എന്നു വചനത്തെ കുറിക്കുന്നതിനു നാലു പ്രത്യയങ്ങളുണ്ടു്. ഇവയിൽ 'അർ', പ്രായേണ അലിംഗവും; 'മാർ', 'കൾ', രണ്ടും സലിംഗവുമാകുന്നു. ഈ നാലിൽ ഒന്നോ, രണ്ടോ, മൂന്നോ ചേൎന്നു പൂജകമായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.

56. (1) പുംസ്ത്രീലിംഗങ്ങൾക്കു 'മാർ' സലിംഗബഹുവചനം.

ഉദാ:—	ഏക	ബഹു
	രാമൻ	രാമന്മാർ
	തള്ള	തള്ളമാർ
	തമ്പുരി	തമ്പുരിമാർ

(2) നപുംസകത്തിനു 'കൾ' (സലിംഗം)

ഉദാ:—	ഏക	ബഹു
	മല	മലകൾ
	ആന	ആനകൾ
	മരം	മരംകൾ—മരങ്ങൾ

[4 (III)]

A. ആദരവില്ലാതെ പറയുമ്പോൾ 'അൻ' എന്ന പുല്ലിംഗം ഒഴിച്ചുള്ള പുംസ്ത്രീകൾക്കും 'കൾ' പ്രത്യയം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്.

ഉദാ:— ഭാര്യ -ഭാര്യകൾ
തമ്പുരി -തമ്പുരികൾ
തള്ള -തള്ളകൾ

57. അലിംഗബഹുവചനം ആർ.

ഉദാ:— ഏക.	സലിംഗം.	അലിംഗം.
മിടുക്കൻ	മിടുക്കന്മാർ മിടുക്കിമാർ	} മിടുക്കർ
ശൂദ്രൻ	ശൂദ്രന്മാർ ശൂദ്രത്തിമാർ	} ശൂദ്രർ

58. പൂജകബഹുവചനത്തിന് ഒന്നോ അധികമോ പ്രത്യയം ചേർത്തുപോലെ ചെയ്യാം.

ഉദാ:— ഒരുവൻ -ഒരുവർ = ബഹുമാനപ്പെട്ട ഒരുവൻ
[illegible] -[illegible] = ടി. [illegible]
വൈദ്യൻ -വൈദ്യർ = ടി. വൈദ്യൻ
അവൻ -അവർകൾ (ഇരട്ടപ്രത്യയം) ടി. അവൻ

ഉപദേശം:—(1) കൾ മാർ രണ്ടും ചേർത്ത് പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ സന്ധിചേർന്ന് 'കന്മാർ' എന്നാകും.

(2) താലവ്യമല്ലാത്ത സ്വരത്തിനു പിമ്പ് 'കൾ' പ്രത്യയത്തിന്റെ കകാരം ഇരട്ടിക്കും.

ഉദാ:— ഏക.	സലിംഗം	പൂജകം.
രാജാ	-രാജാക്കൾ	-രാജാക്കന്മാർ
തമ്പുരാൻ	-തമ്പുരാക്കൾ	-തമ്പുരാക്കന്മാർ
ഗുരു	-ഗുരുക്കൾ	-ഗുരുക്കന്മാർ

പ്രത്യു— (താലവ്യസ്വരമായാൽ ഇരട്ടിപ്പില്ല)

പിള്ള -പിള്ളകൾ
കുട്ടി -കുട്ടികൾ
സ്ത്രീ -സ്ത്രീകൾ
കാ -കാകൾ; കായ്കൾ [ബഹുലമായ യാഗമം 43 (III)]
കൈ -കൈകൾ

59. സർവ്വനാമങ്ങളിൽ ചിലതിന് വിശേഷരൂപങ്ങളുണ്ട്. അവയെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു:—

ശബ്ദം.	ഏകവചനം	ബഹുവചനം
ഏൻ	ഏൻ	ഏങ്ങൾ, ഞങ്ങൾ, നമ്മൾ, നമ്മ, നാം, നോം,

ശബ്ദം	ഏകവചനം	ബഹുവചനം
നിൻ	നിൻ	നിങ്ങൾ.
തൻ	തൻ	തങ്ങൾ, താങ്കൾ, തമ്മൾ; തമ്മ്.
അ (നപുംസകം)	അതു	അവ, അവററ, അവററകൾ, അവററു, അതുകൾ.
ഇ (നപുംസകം)	ഇതു	ഇവ, ഇവററ, ഇവററകൾ, ഇവററു, ഇതുകൾ.
എ (നപുംസകം)	എതു	എവ, എവററ, എവററകൾ, എവററു, എതുകൾ.
ഏ	ഏതു	ടി.
യാ	യാതു	യാവ, യാവററ, യാവററകൾ, യാവററു, യാതൊന്നുകൾ.

Δ ഉദ്ദേശികാവിഭക്തിയുടെ ഏകവചനത്തിൽ എൻ, നിൻ, തൻ ഇവയ്ക്കു എനി, നിന, തനി എന്നു മൂന്നു ആദേശങ്ങൾ വരും.

ഉദാ:— എനിക്കു, നിനക്കു, തനിക്കു

നിർദ്ദേശികൈകവചനത്തിൽ *ഞാൻ, നീ, താൻ* എന്നു രൂപങ്ങൾ.

60. വേറെയും ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്.

ശബ്ദം.	സലിംഗബഹു	പൂജകബഹു	പുനർബഹു.
പെൺ	പെണ്ണുങ്ങൾ	പെങ്ങൾ (സഹോ)	പെങ്ങന്മാർ
ആൺ	ആണുങ്ങൾ	ആങ്ങള (ഭ്രാതാ)	ആങ്ങളമാർ
പൈതൽ	{ പൈതങ്ങൾ പൈതലുകൾ		
കുഞ്ഞ്	കുഞ്ഞുങ്ങൾ		
കൊച്ച്	കൊച്ചുങ്ങൾ		
മക	മകൻ മകൾ	മകന്മാർ മകളർ } മക്കൾ	

കിടാവ് കിടാങ്ങൾ (മനുഷ്യരുടെ) കിടാക്കൾ (ജന്തുക്കളുടെ), ദേവകൾ, അസുരകൾ, ശിഷ്യകൾ ഇത്യാദികൾ, ദേവർകൾ, അസുരർകൾ, ശിഷ്യർകൾ ഇത്യാദികളിൽനിന്നു രേഫലോപം വന്നുണ്ടായ രൂപങ്ങളാകുന്നു.

61. സാംഖ്യബോധകം വിശേഷണമായുള്ള നപുംസകനാമങ്ങൾക്കു ബഹുത്വമുണ്ടെങ്കിലും ഏകവചനം മതി.

ഉദാ:— ആയിരം മാതാ
പത്തു പശു
എട്ടു ദിശ

ബഹു—(പുംസ്ത്രീകളായാൽ)
നാലു ബ്രാഹ്മണർ
എട്ടു ദിക്പാലന്മാർ
മൂന്നു രാജ്ഞിമാർ

അഭ്യാസം ൨.

ഈ വാക്യങ്ങളിലെ നാമങ്ങൾക്കുള്ള ലിംഗവചനങ്ങളെ പറക.

൧ 'അന്യരാപേക്ഷയെന്നിയേ വസിപ്പവർ-
ക്കന്യുരംഗമവയിപ്പതല്ലയോ' ൧൪- വൃ

൨. 'ഇതന്നുതൊട്ടും നടക്കണമെന്നു
എന്നതു ദ്രയാപി ദ്രയാപി ചൊല്ലും
വാമാക്ഷിസീതാ അതിപ്രിയകന്നീർ
പ്രാഹംപ്രയാന ശ്രീരാമ രാമാ' ൩൦ വഴ-വൃ

൩. 'ശ്രീരാമൻ ജയകാന്തന്മാർ പലതുള്ളവയാൾ ഭൂപൻ മെ-
യ്യുംവെച്ചാമെന്നതിനധികൃതനായവൻ ചൂടപ്പെട്ട മാർഗ്ഗണവരം
ഇന്ദ്രാണിക്കൻമേന്ദ്രയതിപദങ്ങളെ മോഡി കാണ്മതി-
ക്കിന്നപ്പോൾകൊടിയൊക്കുവാമിലവനെർത്തിന്നുതസൗഭാഗ്യവാൻ'
ശ്രീ വിശാഖവിജയം

൪ മുത്തുകൾകൊണ്ടു മുട്ടകൻ കണ്ണിന്റെ
യുദ്ധിവരുത്തും കരുത്തുള്ളപാണ്ഡവൻ
പൊരുതുന്നജീവൻ കളവാണല്ലിയിന്നു
കണ്ണീരിയിലുള്ളപ്പെട്ടിരിക്കണം.

൫ സൌരാഷ്ട്രത്തിൻഗ്രാമത്തിൽ സൌപർണ്ണം ചാന ജയാർത്ഥൻ
രാത്രിയാമദാനമെന്നതിൽപ്പുറ്റു യിലയാനം.

൬ 'കരക്കരുകളകാലമൊഴിയോരം-
തരക്കുകൊണ്ടാളു ഗൃഹം ചമച്ചാർ
അതിൽകിടന്നോരകം മഹിച്ചുപോയാ-
രതിവേഗത്തും ബത പാണ്ഡവന്മാർ'

൭ 'ഞാനന്നാളുണ്ടാണക്കിടാങ്ങളുവിടെപ്പോൾകൈവഴപ്പുള്ളിയാൽ
പൊളിയുള്ളനരസികളെത്ര സലിലം കലിച്ചു ചങ്ങാതിയെ

ഭ്രീഡിപ്പാൻ ജലസൂത്രമൊന്നിഹ കിടച്ചെന്നോ? തുള്ളിക്കില-
ച്ചെല്ലപ്പിള്ളകളെക്കുടെത്താരിടിയാതെങ്ങാടിച്ചിടേണം ഭവാൻ?

൮ തണ്ടാർപ്പൂന്തേൻ തേവണ കുരുവിയോരുന്ന കണ്ണങ്ങളെയും
വണ്ടും തണ്ടും വടിവൊടു കളിക്കുന്നകച്ചങ്ങളെയും
തണ്ടും കെട്ടിത്തരമൊടു ചരിക്കുന്ന വള്ളങ്ങളെയും
കണ്ടുംകൊണ്ടെച്ചെറുപുഴകൾതൻ തീരമൊറ്റിന്നു പോക.

൯ ഉരച്ചെച്ചവിടെ നിശാചരൻ തന്നൊടു യുദ്ധം ചെയ്വാൻ

൰ തയിയെ സാരഥിയെയുമങ്ങൾക്കായ തരികെ നായിലുമി ധീയിയോടെ.

—കല്ലിൽ.

൰൧ കാലകാലൻ ഭഗവാൻ്റെ ചരിതങ്ങളുരചെയ്വാൻ
ആളല്ലൊരുമന്നാമിഭാവമടിയനിന്നുതെന്നാലും —

൰൨ പങ്കജരേഖങ്ങളിൽ ദീപ്തകൈകൾ-
ഒത്തു നന്ദഗിരിസന്നിഭമാകിയ
ഗാത്രവൃന്ദമതലിരണമാണിതപാദ-
യോത്രവൃന്ദത്തിടരംഭസ്തഭാകിയും,

൰൩ കസ്തൂരിവലൃഗപങ്കിലികൾ പോലും
തങ്ങളിൽ കൊൾവാൻ മതിയാകില്ല.

൰൪ ചിലർ നൃത്തമനന്തകാലിയോടും
ചിലർ നൃത്തന്ത്രത്തിലുണ്ടോടും
ചലൽപരം ബാലമാലസന്തു-
തലങ്ങരിപ്പൂതന തൊചമാടും

—ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം

വിഭക്തി പ്രകരണം

62. മററു പദങ്ങളോടുമായുള്ള സംബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നാമങ്ങളിൽ ചേർക്കുന്ന പ്രത്യയങ്ങൾക്കാകുന്നു *വിഭക്തി* എന്നു പേർ. വിഭക്തി ഏഴെണ്ണമുണ്ട്. അവയുടെ പേരുകളും അവയ്ക്കുള്ള പ്രത്യയങ്ങളും ഉദാഹരണത്തോടുകൂടി താഴെ ഒരു പട്ടികയായി ചേർക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.*

* ഇവിടെ പ്രഥമ, ദ്വിതീയ മുതലായ സംസ്കൃതത്തിലുള്ള പേരുകളെ അല്ല ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതാതുകളുടെ പുതിയ പേരുകളെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ഹരിയിൽനിന്നു' എന്നും മറ്റുമുള്ളതിലെ 'ഹരിയിൽ' എന്നതു് ആധാരികയും, 'നിന്നു' എന്നതു് ഗതിയും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് സംസ്കൃതത്തിലെ പഞ്ചമീവിഭക്തിയായി ഒരു പേർ ഇവിടെ കാണാത്തതു്.

ഉദാ—പേർ.	പ്രത്യയം.	ഏക.	ബഹു.
1. നിർദ്ദേശിക	നാമരൂപം തന്നെ	ഹരി	ഹരികൾ.
2. പ്രതിഗ്രാഹിക	എ, ഏ.	ഹരിയെ	ഹരികളെ
3. സംയോജിക	ഒട്, ഓട്	ഹരിയോട്	ഹരികളോട്
4. ഉദ്ദേശിക	ക്ക്	ഹരിക്ക്	ഹരികൾക്ക്
5. പ്രയോജിക	ആൽ	ഹരിയാൽ	ഹരികളാൽ
6. സംബന്ധിക	ഉടെ, ഉടേ	ഹരിയുടെ	ഹരികളുടെ
7. ആധാരിക	ഇൽ	ഹരിയിൽ	ഹരികളിൽ.

63. സംബോധന അർത്ഥത്തിൽ വരുന്ന നിർദ്ദേശികയ്ക്കു *സംബോധിക* എന്നു പേർ. അതിൽ ശബ്ദത്തിന് (1) 'ഏ' എന്ന നിപാതം ചേർക്കുകയോ (2) സ്വരാന്തമെങ്കിൽ ആ സ്വരത്തെ നീട്ടുകയോ (3) 'അൻ' എന്നവസാനിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിലെ 'ൻ' ലോപിച്ച് 'അ' നീട്ടുകയോ വേണം.

ഉദാ—ദേവിയേ!	ശംഭോ!	താതയേ!	
മകളേ!	മനസ്സേ!	അമ്മേ!	1
ദേവീ!,	ശംഭൂ!		2
രാമാ!	കൃഷ്ണാ!		3

64. ആധാരികയുടെ ഏകവചനത്തിന് 'കൽ' എന്നു പ്രത്യയമുണ്ട്. ഇതിനു സ്വല്പം അർത്ഥഭേദവുമുണ്ട്.

ഉദാ-രാമൻകൽ.

62-ാം വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞ വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളെ നേരേ ചേർത്താൽ ഉദാഹരണത്തിനെടുത്ത ഹരിശബ്ദത്തിന് വന്നതുപോലെ എല്ലാ ശബ്ദത്തിനും ശരിയായ വിഭക്തിരൂപം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ ഏതാൻ ശബ്ദങ്ങൾക്കു ചില അക്ഷരമാറ്റങ്ങൾകൂടെ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ഈ മാതിരി അക്ഷരമാറ്റങ്ങൾക്ക് വൈയാകരണന്മാർ *പ്രക്രിയ* എന്നു പേർ ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്ന് പരിഭാഷയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. വിഭക്തിപ്രത്യയം സംബന്ധിച്ചു വരുന്ന പ്രക്രിയകളെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

65. നകാരത്തിനു പിമ്പ് (1) ഉദ്ദേശികയുടെ (ക്ക്-പ്രത്യയത്തിന്റെ) കകാരം നിത്യമായും (2) സംബന്ധികയുടെ (ഉടെ പ്രത്യയത്തിന്റെ) ഉകാരം വികല്പേനയും ലോപിക്കും.

ഉദാ—രാമൻ+ക്ക് = രാമന്ന് [44 iv ൩ പ്രകാരം രണ്ടാം ഷഷ്ഠീരൂപം
ധനത്തിൻ+ക്ക = ധനത്തിനു (ധനത്തിന്നു) കാണുക]
രാമൻ+ഉടെ = *രാമൻടെ = രാമന്റെ, രാമനുടെ.
ധനത്തിൻ+ഉടെ = ധനത്തിന്റെ, ധനത്തിനുടെ.

63. 'ഇൻ' എന്ന ആധാരികയൊഴികെയുള്ള വിഭക്തികളിൽ വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങൾക്കു ചിലേടത്ത് 'ഇൻ' എന്നു വികല്പേന ചേർക്കാറുണ്ട്. ഈ ആഗമത്തെ വിഭക്തിയുടെ അംശമായിട്ടു ഗണിക്കുന്നതായാൽ വിഭക്തി പരമാകുമ്പോൾ ഉള്ള സന്ധികാര്യമെല്ലാം ഇതിനുമുണ്ടു വരും.

ഉദാ—

വാക്ക്	വാക്കിനെ / വാക്കെ	വാക്കിനാൽ / വാക്കാൽ
വയസ്സ്	വയസ്സിനെ / വയസ്സെ	വയസ്സിനാൽ / വയസ്സാൽ
പെൺ	പെണ്ണിനെ / പെണ്ണെ	പെണ്ണിനാൽ / പെണ്ണാൽ
* ധനം	ധനത്തിനെ / ധനത്തെ	ധനത്തിനാൽ / ധനത്താൽ

പ്രത്യു—വാക്കിൽ, വയസ്സിൽ, പെണ്ണിൽ, ധനത്തിൽ.

I. ശബ്ദാന്തവ്യഞ്ജനം ഒരു ലിംഗപ്രത്യയത്തിന്റെയോ വചനപ്രത്യയത്തിന്റെയോ അംശമാണെങ്കിൽ ഈ ഇന്നാഗമമില്ല.

ഉദാ—മകൾ—മകളുടെ	(ലിംഗപ്രത്യയം)
അവൻ—അവനെ	,,
ദേവൻ—ദേവരാൽ (വചന)	,,
കുട്ടി—കുട്ടികളോടു	,,

II. ഉദ്ദേശികാസംബന്ധികകളിലും 'കൽ' പ്രത്യയത്തിലും ഇന്നാഗമം നിത്യമാകുന്നു.

ഉദാ—പെൺ—പെണ്ണിനു—പെണ്ണിന്റെ—പെണ്ണിൻകൽ
വയസ്സ്—വയസ്സിനു—വയസ്സിന്റെ—വയസ്സിൻകൽ
ധനം—ധനത്തിന്—ധനത്തിന്റെ—ധനത്തിൻകൽ

'ൻട' എന്നതിനെ എഴുതുന്നതു 'ന്റ' എന്നാകുന്നു. ഉച്ചരിക്കുന്നതു ട, റ, എന്ന രണ്ടിന്റെയും മദ്ധ്യേയുള്ള ഒരുമാതിരി വർണ്ണം കൊണ്ടാകുന്നു.

* അനുസ്വാരത്തെയും ഇവിടെ വ്യഞ്ജനമായിട്ടു ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ധനം+എ = ധനത്തെ എന്നു വന്നതു 42 VI ൮ കൊണ്ടെന്നോർക്ക. വ്യഞ്ജനാന്തശബ്ദമായി ഗണിക്കയാൽതന്നെ ഇന്നാഗമവും വരുന്നു. അനുസ്വാരം മകാരത്തിന്റെ ഉച്ചാരണഭേദമെന്നേ ഉള്ളൂ.

'ഇൻ' ആഗമമില്ലാത്തിടത്തു കൾ-പ്രത്യയത്തിന്റെ കകാരം ഇരട്ടിക്കും.

ഉദാ—തല+കൾ=തലക്കൾ (=തലകൾ)

67. വിഭക്തിപ്രത്യയത്തിനു മുമ്പും സമാസത്തിലും ടകാര റകാരങ്ങൾ ബഹുലമായി ഇരട്ടിക്കും.

ഉദാ.—ചേറു ചേറിൽ, ചേററിൽ.
ആറു ആറിൽ, ആററിൽ.
നാടു—നാട്ടിൽ.
ചൂടു—ചൂട്ടോടെ.
കാടു+ആന=കാട്ടാന } സമാസം
നൂറു+ആണ്ടു=നൂററാണ്ടു }

68. നപുംസകത്തിൽ പ്രതിഗ്രാഹികയെ പ്രായേണ പ്രയോഗിക്കാറില്ല.

ഉദാ.—രാമൻ പുസ്തകം വായിക്കുന്നു [പുസ്തകത്തെ എന്നില്ല]
രാമൻ കൈ കഴുകുന്നു [കൈയിനെ എന്നില്ല]
വടികൊണ്ടടിക്കുന്നു. [വടിയെ എന്നില്ല]

പ്രത്യു—(പുംസ്ത്രീലിംഗങ്ങളിലായാൽ)

രാമൻ കുട്ടിയെ അടിച്ചു, ലക്ഷ്മിയെ ശകാരിച്ചു.

അഭ്യാസം ൯.

താഴെ കാണിച്ചിട്ടുള്ള വാക്യങ്ങളിലെ നാമങ്ങളുടെ വിഭക്തിരൂപങ്ങളെ പ്രത്യയസഹിതം പറക.

൧. ഗ്രീസ്ദേശത്തിലെ മാസിഡോണിയായിലെ രാജാവായ അലക്സാണ്ടർ മഹാൻ, ഫിലിപ്പ് എന്ന രാജാവിന്റെയും ഇപ്പൈറസിലെ രാജാവായ നിയോപ്ടോലെമസ്സിന്റെ പുത്രിയായ ഒളിമ്പിയസ്സിന്റെയും പുത്രനായിരുന്നു.

൨. സ്കോട്ടുകളുടെ രാജ്ഞിയായ മേരിയുടെ ചരിത്രം വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കു വിഷയമായിരുന്നു.

൩. പ്രാസമപേക്ഷിച്ചതോടുകൂടി പരിഷ്കാരപ്രിയന്മാരെ പ്രസാദിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി പ്രാചീനന്മാരാൽ ദുഷ്യങ്ങളെന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മററു ചിലതുംകൂടി ഇതിൽ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

൪. ആദ്യമായി കവികൾ പദ്യരീതിയെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നു എന്നു ഭാഷയുടെ ചരിത്രത്താൽ വെളിവാകും,

൩ ആവൃത്തികൊണ്ടു രസിക്കുന്ന കാലം ഏതുപ്രകാരം അനുസരിക്കണം.
൪. 'തങ്ങൾക്കുപോലുമുള്ള ശിശിരകരൻ തന്റെ സന്നാഹം'
൫. "കുന്നുകളുടെമീതെയാകട്ടെ പാറകൾ നിരത്തിച്ചുകൊണ്ടു"
൬. 'ചെന്നതു കരത്തിന്റെ കണ്ണിൽ മറഞ്ഞിച്ചതു.'
൭. 'എന്റെ പ്രിയസഹവാസിയായ മിത്രങ്ങളോടു ഞാനെന്നു ചോദിക്കട്ടെ'
൮. 'ഉദ്യാനത്തിൽ വസിച്ചിട്ടും ഞങ്ങൾ-
ക്കുടലെയും രമണീയമെന്നുവന്നാൽ'

അഭ്യാസം ൧൦.

ഈ ശബ്ദങ്ങളുടെ * സിദ്ധരൂപം ചൊല്ലുക—

തേളു	എല്ലാം	ആൺ
മാതുലൻ	തോട്ട്	അവർകോൻ
മകൻ	തിരു	ആന

വിഭക്ത്യാഭാസപ്രകരണം

ഇനി, എല്ലാ നാമങ്ങളിലും ചേരാത്തതിനാൽ വിഭക്തികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനു യോഗ്യത ഇല്ലാത്തവയായും എന്നാൽ അർത്ഥംകൊണ്ടു വിഭക്തികളെപ്പോലെയും ചില പ്രത്യയങ്ങളുണ്ട്. അവയെ ആണ് *വിഭക്ത്യാഭാസങ്ങൾ* എന്നു പറയുന്നതു്.

69 വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങൾക്ക് 'അതുകൊണ്ടു' 'അതുകൂടപ്പോരം' എന്ന ദേശകാലങ്ങളർത്ഥത്തിൽ 'ഉ്' പ്രത്യയം ബാഹുലകമായ് വരും; അതിനപ്പുറം 'അം' എന്ന ലിംഗപ്രത്യയവും ചേർക്കണം.

ഉദാ.—കാറ്റ് —† കാറ്റത്തു=കാറ്റുള്ളേടത്തു് (അടുപ്പിച്ചു ഉള്ളപ്പോൾ)
വെയിൽ—വെയിലത്തു ടി.
ഇരുട്ട് —ഇരുട്ടത്ത് ടി.
മഞ്ഞ് —മഞ്ഞത്ത് ടി.

---

* 'സിദ്ധരൂപം' എന്നുവച്ചാൽ (പ്രത്യയങ്ങളെ ചേർന്നതുകൊണ്ടു) സിദ്ധമായ (സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള) രൂപം എന്നു അർത്ഥമുള്ളു.

† കാറ്റ്=കാറ്റം+ഉ=കാറ്റത്തു് ആഗമസന്ധിനിയമം 12 VI (൧, കൊണ്ടു് ഉണ്ടാകുന്നു.

A. 'ആ സ്ഥലത്തു്' 'ആ കാലത്തു്' എന്ന സ്ഥലകാലവാചികൾക്കും 'ഉ്' പ്രത്യയം. ഇതിൽ വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങൾക്ക ലിംഗപ്രത്യയം ചേൎക്കേണ്ട.

ഉദാ.— കൊല്ലം — കൊല്ലത്തു്.
കോഴിക്കോട്ട് — കോഴിക്കോട്ടു്
ഇടം — ഇടത്തു്.
സ്ഥലം — സ്ഥലത്തു്.

ഉപദേശം— ഇതും ബഹുലമായാൽ കാലവിശേഷവാചികൾക്ക വരുകയില്ല. അതിനാൽ 'രാത്രു' 'ദിവസത്തു' ഇത്യാദികൾ നടപ്പില്ല. ഈ പ്രത്യയം ആധാരികയ്ക്കു തുല്യമാകയാൽ ഇതിനെ *ആധാരികാഭാസം* എന്നു പേരിടാം.

70. ആധാരികാന്തത്തിനും ആധാരികാഭാസത്തിനും ആധിമുഖ്യം (അതിലേക്ക) എന്ന അൎത്ഥത്തിൽ 'ഏയ്ക്കു' എന്ന പ്രത്യയം വരും. ഇതു് ഉദ്ദേശികയ്ക്കു തുല്യമാകയാൽ *ഉദ്ദേശികാഭാസം* എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നു.

ഉദാ.— വെള്ളം — വെള്ളത്തിലേയ്ക്കു
കാടു — കാട്ടിലേയ്ക്കു
കൊല്ലം — കൊല്ലത്തേയ്ക്കു
കോഴിക്കോടു — കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കു

71. ആധാരികാന്തത്തിനും ആധാരികാഭാസത്തിനും അതിലുള്ള, എന്നൎത്ഥത്തിൽ 'എ' പ്രത്യയം.

ഉദാ.— കാടു — കാട്ടിലെ = കാട്ടിലുള്ള
ശിരസ്സു — ശിരസ്സിലെ = ശിരസ്സിലുള്ള
കൊല്ലം — കൊല്ലത്തെ = കൊല്ലത്തുള്ള
വിഷ്ണു — വിഷ്ണുവിങ്കലെ = വിഷ്ണുവിങ്കലുള്ള

A. പൂൎവ്വാധാരികയിൽ വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങൾക്ക 'അം' എന്ന ലിംഗപ്രത്യയംകൂടി ചേൎക്കണം.

ഉദാ.— ഇന്നു — ഇന്നത്തെ. [ഇന്നു + അം + എ]
നാൾ — നാളത്തെ. [നാൾ + അം + എ]
മിഥിലാനു — മിഥിലാനത്തെ, [മിഥിലാനു + അം + എ]

72. 'അ' 'ഇ' 'തൻ' എന്ന സൎവ്വനാമങ്ങളുടെ രൂപങ്ങളെ വിഭക്തി പ്രത്യയത്തിനു പകരം ചേൎക്കാം.

ഉദാ.— 'പ്രണയിനിയാകിയ ദേവിതാനിതാനാം'
'അവനിതന്നിലെഴുന്നെള്ളി'
'മതിതന്നിലതോൎത്താൽ'
'ശചീപതിതിരുവകാരമാകിയ'

അഭ്യാസം ൧൧.

അടിയിലുള്ള വിഭക്ത്യാഭാസങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്ക.

൧. കുതിരയുടെയോ വെള്ളിച്ചങ്ങലകണ്ടാൽ
ആരുതാൻ ആഹ്ലാദിക്കയില്ല?

൨. കൊല്ലത്തും കോട്ടയത്തും കലിതകുതുകമക്കൊച്ചിതൃപ്പൂണിത്തുറയിലും,

൩. ശത്രുരാജ്യത്തുള്ള ചക്രവർത്തി ഇങ്ങനെയുള്ളത്
അവർക്കാർക്കും കിട്ടിയില്ലെന്നറിഞ്ഞാലും,

൪. 'അനന്തരത്തുഗണങ്ങൾക്കിടയുള്ളവിടെ
പ്പോൻതകെവളപ്പുറ്റിയാൽ'

൫. 'വാണീമണിക്കുത്തിലകമായപ്പോൾ ഭൂഷണമാകേണം
വാണിടട്ടും വതമഴവിലിനൊത്തുള്ളവരാകണമെന്നു ചൊല്ലി'

൬. ആവശ്യമെവിടെക്കു പടയാളികളിൽ ഗമിച്ചാൽ,

൭. 'ചാരത്തൊരോവകത്തിലെഴും ചന്ദ്രശാലാന്തരാളേ'

൮. 'ഇതിൽ ചുവടെ ചേർന്നവയെ ഉറപ്പു പഠിക്കണം,

൯. 'സൽക്കരിച്ചിതുയഥായോഗ്യമവനീന്ദ്രൻതാനും,

൧൦. 'അതുശത്രുക്കൾ തങ്ങളുടെ പണികളായി,

൧൧. 'കോപേന തെറ്റിച്ചു കൈകേയിതന്നോടു
താപേന ചൊല്ലിനാൻ,

൧൨. 'കൈകൊണ്ടു തൃപ്പാദങ്ങളിൽ
സാധിക്കാഞ്ഞിട്ടന്നു ചൊന്നൊരാ,
'മധുപകരാരക! നിൻമെയ്'
ഉളകളാൽ കീറിടാമതാൻതാനും,

൧൩. 'നാളത്തെത്തിരുവസംവരാൻ പണ്ടിപരം
നാളേറുന്നാകയാൽ,

൧൪. അന്തകീരങ്ങൾവാഴും തപ്പകോരത്തിൽ
യിനവീരനാതധാന്ത്യം.

൧൫. 'കുമുദിദ്വിജിതയിക്ക തിരൻകാര്യം
പറയതിനില്ല സഭാവിളംബരേ,

൧൬. 'ജലത്തിലെപ്പോളകളെന്നപോലെ,

൧൭. യൂറോപ്പിലെ രാജ്യങ്ങളിൽവച്ചു 'ഏതാ വലുതു്'?

൧൮. ദിവാൻജി രണ്ടുമാസത്തേക്ക ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല.

കൃത്യധികാരം

കൃതികളുടെ വേരായ ശബ്ദരൂപത്തിന്നു *ധാതു* എന്നൊരു പേരുണ്ടു്. കാണുന്നു, ചെയ്തു, പറഞ്ഞു, എന്ന ഈ കൃതി ശബ്ദങ്ങളുടെ വേരുകൾ മുറയ്ക്കു കൺ, ചെയ്, പറ എന്നവയാകുന്നു.

അവ ധാതുക്കൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. കൃതികൾക്കു (1) കാലം, (2) പ്രകാരം, (3) പ്രയോഗം, (4) ലിംഗം, (5) പുരുഷൻ, (6) വചനം എന്ന ഈ ആറു ഉപാധികളെക്കുറിക്കുന്നതിനായി രൂപഭേദങ്ങൾ വരും. അവയെ മുറയ്ക്കു വിവരിക്കുന്നു.

൧ കാലപ്രകരണം

73. കാലം ഒരു ക്രിയ നടക്കുന്ന സമയത്തെക്കുറിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞതു *ഭൂതം*; നടക്കുന്നതു *വർത്തമാനം*; വരാനുള്ളതു *ഭാവി* എന്നു മൂന്നു കാലങ്ങൾ.

74. വർത്തമാനത്തിൽ ധാതുവിനു 'ഉന്നു' എന്നു പ്രത്യയം.

ഉദാ—പറ പറ + ഉന്നു = പറയുന്നു (യാഗമസന്ധി)
ചെയ് ചെയ് + ഉന്നു = ചെയ്യുന്നു (ദ്വിത്വസന്ധി)
വര് വര് + ഉന്നു = വരുന്നു
പോ പോ + ഉന്നു = പോവുന്നു, പോകുന്നു.

(സന്ധികളിൽ [43 (I) (b)] വാഗമത്തിനു വികല്പേന [42 (V)] കാഗമം.

75. ഭൂതത്തിൽ (A) സ്വരാന്തങ്ങൾക്കും ചില്ലന്തങ്ങൾക്കും 'തു' എന്നും (B) വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങൾക്കും, റാന്തങ്ങൾക്കും 'ഇ' എന്നും പ്രത്യയങ്ങൾ.

ഉദാ—തൊഴ്	തൊഴ്	+	തു = തൊഴുതു	
കൺ	കൺ	+	തു = കണ്ടു	[42. I]
തിൻ	തിൻ	+	തു = തിന്നു	[42. IV]
തള്ള്	തള്ള്	+	ഇ = തള്ളി	[44. IV]
ചാട്	ചാട്	+	ഇ = ചാടി	
പേറ്	പേറ്	+	ഇ = പേറി	
മാറ്	മാറ്	+	ഇ = മാറി.	

വിശേഷവിധി—ചില്ലന്തങ്ങളിലും സ്വരാന്തങ്ങളിലും അപൂർവ്വം ചിലതിനു 'ഇ' പ്രത്യയംതന്നെ ഉണ്ട്. അവ 'അരുൾ' മുതലായ ധാതുക്കളാകുന്നു. അതിനാൽ അവയെ 'അരുളാദി' എന്നൊരു ഗണമാക്കി ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

അരുളാദിഗണം

അന്തം.	ആ.	കോര്.	ചൊൽ	} വികല്പേന.
പൂൎവ്വം.	പോ.	ഉഴ്.	വെൽ	
മൂലം	വാഴ്			

ഉദാ--ആയല്ലി, ഉഴി, ആയി, പോയി, ചൊല്ലി അല്ലെങ്കിൽ ചൊന്നു, വെല്ലി, അല്ലെങ്കിൽ, വെന്നു.

76 ഭാവിയിൽ 'ഉം' എന്ന പ്രത്യയം.

ഉദാ--പറ = പറയും
ചെയ് = ചെയ്യും. [44. IV]
വര് = വരും
പോ = പോവും പോകും. [43. V]

ഇവയിൽ സന്ധികാൎയ്യം എല്ലാം വൎത്തമാനകാലത്തിനു കാണിച്ചവ തന്നെ എന്നോൎക്ക.

A. അപവാദം (1) അവധാരണാൎത്ഥത്തിലുള്ള 'ഏ' എന്ന നിപാതത്തിന്റെ യോഗത്തിലും (2) അലങ്കാരത്തിനുവേണ്ടി ചോദ്യരൂപത്തിലെഴുതുന്ന വാക്യത്തിലും (3) ഉപദേശവിധികളെ ബലപ്പെടുത്താനെന്ന പറയുന്നിടത്തും ഭാവിക്കു 'ഉ' എന്നു വേണം പ്രത്യയം.

(1) { രാമനേ രാവണനെക്കൊല്ലൂ
ധൎമ്മപുത്രർ സത്യമേ പറയൂ
ഭീമൻ പരിയെ മോഹിക്കയേ ചെയ്യൂ

(2) { 'എങ്ങനെ കൊല്ലൂ ഞാൻ'
'എന്തൊരാളെന്നുരചെയ്‌വൂ'

(3) { 'ഒരു സങ്കടമറിയിപ്പൂ--വിധി'
'കൂട്ടണം കളവു പിന്നെ.--'

ഇനി ധാതുക്കളുടെ രൂപസിദ്ധിയിൽ ആവശ്യപ്പെട്ട ചില പ്രക്രിയകൾ ഉള്ളവയെ കാണിക്കുന്നു. നാമത്തിനു പറഞ്ഞതു പോലെ ധാതുക്കൾക്കും ഏതാൻ ചില അക്ഷരമാറ്റങ്ങൾ കൂടാതെ എല്ലാത്തിനും ശരിയായ രൂപം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല.

ശബ്ദവിഭാഗത്തിൽ കൃതികൾക്കു കാരിതം അകാരിതം എന്നൊരു വിഭാഗം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവയ്ക്കു തങ്ങളിൽ എല്ലാ രൂപങ്ങളിലും ഭേദങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഒരു ധാതു കാരിതമൊ അകാരിതമൊ എന്നറിയുന്നതു നിഘണ്ടുവിൽനിന്നൊ പരിചയം കൊണ്ടൊ വേണ്ടതാകുന്നു.

77. കാരിതങ്ങൾക്കു സ്വരത്തിനുമുമ്പ് 'ക്ക' എന്ന അന്താഗമം വേണം.

ഉദാ- കട —കടക്കുന്നു —കടക്കും —കടക്കാൻ —കടക്കുക
പിടി —പിടിക്കുന്നു —പിടിക്കും —പിടിക്കാൻ —പിടിക്കുക
പാർ —പാർക്കുന്നു —പാർക്കും —പാർക്കാൻ —പാർക്കുക
കേൾ —കേൾക്കുന്നു —കേൾക്കും —കേൾക്കാൻ —കേൾക്കുക

78. A. ഇ പ്രത്യയത്തിന്നു (1) ഹ്രസ്വടകാരാന്തങ്ങളിലും, (2) ഉകാരാന്തമൊഴികെയുള്ള അകാരിതങ്ങളിലും നകാരം ആദ്യാഗമം ചേരും.

ഉദാ—

(1) { കട —കട+ഇ = കട+നി = കടന്നു. [42. IV.]
നട —നട+ഇ = നട+നി = നടന്നു. ടി.

(2) { പകർ —പകർ+ഇ = പകർനി = പകർന്നു.
ഉരു —ഉരുൾ+ഇ = ഉരുൾ+നി.
= ഉരുൺ + നി [42. II (b)]
= ഉരുൺ + ണി [42. I (b)]
= ഉരുൺ + ടി [42. I (b)]
= ഉരുണ്ടു, [ണകാരം മദ്ധ്യത്തിൽ ഒന്നു ഉച്ചാരണത്തിൽ വിശേഷമില്ലായ്കയാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.]

ഭേദ്യ—(ഉകാരാന്തമായ അകാരിതമായാൽ)
തൊഴു —തൊഴുതു.
പിഴു —പിഴുതു.

B. കാരിതങ്ങളിൽ ഇ പ്രത്യയത്തിന്നു ദ്വിത്വം.

ഉദാ.—കൊടു —കൊടുത്തു.
പിടി —പിടിത്തു (= പിടിച്ചു) [79. a.]
എടു —എടുത്തു.
പാർ —പാർത്തു.

79. A. ഇ പ്രത്യയത്തിന്നു താലവ്യസ്വരങ്ങൾക്കു പിമ്പ് 'ച്ചു' 'ഞ്ഞു' എന്നു താലവ്യാദേശം.

തകാരത്തിന്നു താലവ്യം ചകാരവും; നകാരത്തിന്നു താലവ്യം ഞകാരവും ആകയാൽ പിന്നീട് 2. (1) a കൊണ്ടു ചവർഗ്ഗാദേശവും വന്ന 'ത്തു' 'ച്ചു' വും 'ന്നു' 'ഞ്ഞു'വും ആകുമെന്നറിക.

ഉദാ.—വള —വളഇ = വളന്നു [78a] = വളഞ്നു [79a] = വളഞ്ഞു [42 IV]
തേ —തേഇ = തേന്നു [78(A)] = തേഞ്നു = തേഞ്ഞു [42 IV]
ഇടി —ഇടിഇ = ഇടിത്തു [78(B)] = ഇടിച്ചു.
വൈ —വൈഇ = വൈത്തു (ടി) = വെച്ചു (വച്ചു)

B. സംവൃതാന്തങ്ങൾക്കും ത്തു പ്രത്യയം തന്നെ; അതിന് അന്തവ്യഞ്ജനത്തോടു സംശ്ലേഷവും വരും. ത്തു പ്രത്യയത്തിന്റെ തകാരവും ധാതുവിന്റെ അന്തവ്യഞ്ജനവും ചേൎന്ന് ഒന്നാകുമെന്നൎത്ഥം.

ഉദാ.—പെറ്—പെറ്ത്തു=പെറ്റു.
അറ് - അറ്ത്തു =അറ്റു.
പുക് - പുക്ത്തു =പുക്കു.
മിക് - മിക്ത്തു =മിക്കു.

C. ഴ്ത്തു, ണ്ണ കാരമാകും

ഉദാ.—വീഴ്—വീഴ്ത്തു=വീണു.
കേഴ്—കേഴ്ത്തു=കേണു.

80. ഉണ്ടാദികൾ വരുന്നതല്ലാകുന്നു.

ഉദാ —ഉൾ-ഉണ്ട്-(വൎത്തമാനത്തിൽ ഉ പ്രത്യയം, ഉകാരത്തിനു സംവൃതം)
കൺ-കാണുന്നു-കാണും (ദീൎഘം)
വര് -വന്നു - (രേഫലോപം)
ആ -ആയി - (വകാരത്തിനു പകരം യാഗമം)
പോ-പോയി - (ടി)
ച -ചത്തു - (ഹ്രസ്വം)

അഭ്യാസം ൧൨.

താഴെ എഴുതിയിരിക്കുന്ന ധാതുക്കളുടെ ഭൂതാദിവൎത്തമാനരൂപങ്ങളെ പ്രക്രിയാസഹിതം പറക.

കാരിതം		അകാരിതം	
൧	അറ	൧	ആടി
൨	തള	൨	എരി
൩	കിട	൩	ഉഴി
൪	കോർ	൪	ഇട
൫	വിത	൫	ചി
൬	ഖിാ	൬	ഉഴ
൭	പിട	൭	തെ
൮	തിള	൮	പോ

൨ പ്രകാരം

81. പ്രകാരമെന്നതു ധാതുവിൽ കാലാൎത്ഥത്തിനു പുറമെ നിയോഗം, വിധി മുതലായ വിശേഷാൎത്ഥങ്ങളെ ചേൎക്കുന്നതു. (1) നിൎദ്ദേശകം (2) നിയോജകം (3) വിധായകം (4) അനുജ്ഞായകം എന്നു നാലു പ്രകാരങ്ങളുണ്ടു്.

82. നിൎദ്ദേശകം, ധാത്വൎത്ഥത്തെ കേവലമായ പ്രകാരത്തിൽ കാണിക്കുന്നു. ഇതിനു വിശേഷിച്ചു ഒരു പ്രത്യയവും ഇല്ല.

ഉദാ.— ബാലന്മാർ കളിക്കുന്നു.
രാമൻ രാവണനെ കൊന്നു.
കുട്ടി അവതരിക്കും.

ഇവയിൽ ധാത്വൎത്ഥത്തിനു കാലം മാത്രമല്ലാതെ വിശേഷാൎത്ഥമൊന്നും ചേൎന്നിട്ടില്ല.

83. നിയോജകം, നിയോഗം (ആജ്ഞ, വരുതികൊടുക്കുക) എന്ന വിശേഷാൎത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നു. ഈ നിയോജകപ്രകാരത്തിൽ മാത്രം മേല്പറഞ്ഞുപോകുന്ന പുരുഷവചനഭേദമുണ്ടു്. ഇതിനു പ്രഥമോത്തമപുരുഷന്മാൎക്കു ഒരു രൂപവും മദ്ധ്യമപുരുഷന്റെ രണ്ടു വചനങ്ങളിലും വേറെ വേറെ രൂപങ്ങളുമാകുന്നു.

84. നിയോജകത്തിനു മദ്ധ്യമപുരുഷന്റെ ഏകവചനം ശുദ്ധരൂപം തന്നെ; അതിനു ബഹുവചനത്തിൽ 'ഇൻ' എന്നു പ്രത്യയം; ശേഷം പുരുഷന്മാരുടെ എല്ലാ വചനങ്ങൾക്കും 'അട്ടെ' എന്നു പ്രത്യയം.

ഉദാ:— ധാതു.	പ്രഥമ—ഉത്തമ ഏക—ബഹു	മദ്ധ്യമ ഏക	ബഹു
പോ	പോകട്ടെ	പോ	പോവിൻ.
ചെയ്	ചെയ്യട്ടെ	ചെയ്യ്	ചെയ്യിൻ.
നിൽ	നില്ക്കട്ടെ നില്,	നില്ക്ക്	നില്ക്കിൻ.
കാണ	കാണട്ടെ	കാണ	കാണിൻ.

മദ്ധ്യമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ പ്രത്യയമില്ലാത്തതിനാൽ 'നിൽ' എന്നതിനു സന്ധിയിൽ പറഞ്ഞ സംവൃതാഗമം വരുമ്പോൾ അതു സ്വരമാകയാൽ കാരിതത്തിന്റെ ക് ആഗമം വ

ന്നു 'നില്ക്ക്' എന്നു രൂപം വരുന്നു. ഷില്ലിനു സംവൃതാഗമം വികല്പമാകയാൽ 'നിൽ' എന്നും 'നില്ക്ക്' എന്നും രണ്ടു രൂപമായി.

85. മധ്യമബഹുവചനത്തിന്റെ 'ഇൻ' പ്രത്യയം ഭാവിരൂപത്തിൽനിന്നും വരാം.

ഉദ:— പറ, പറയും + ഇൻ = പറയുവിൻ. [4 (6) (d) പറയിൻ]
കേൾ കേൾക്കും + ഇൻ = കേൾക്കുവിൻ. [ടി] കേൾക്കിൻ
വര്. വരും + ഇൻ = വരുവിൻ [ടി] വരിൻ

86. (1) മധ്യമബഹുവചനമായ 'ഇൻ' (2) ആധാരകഭാവിയായ 'ഉ' (3) പിൻവിനയെച്ചമായ 'ആൻ' ഇവയ്ക്കു മുമ്പു കാരിതങ്ങളുടെ 'ക്ക്'—ആഗമം 'പ്പ്' എന്നുമാകാം.

ഉദ:—

നട } നടപ്പിൻ — നടപ്പു — നടപ്പാൻ.
നടക്കിൻ — നടക്കു — നടക്കാൻ.

വലി } വലിപ്പിൻ — വലിപ്പു — വലിപ്പാൻ.
വലിക്കിൻ — വലിക്കു — വലിക്കാൻ

പാർ } പാർപ്പിൻ — പാർപ്പു — പാർപ്പാൻ.
പാർക്കിൻ — പാർക്കു — പാർക്കാൻ.

ഇതിനാൽ കാരിതങ്ങൾക്കു നിയോജകമധ്യമബഹുവചനത്തിൽ നില്ക്കിൻ, നില്പിൻ, നില്ക്കുവിൻ എന്നപോലെ വികല്പങ്ങളെക്കൊണ്ടു മൂന്നുരൂപം വരാമെന്നറിക.

87. ധാതു ണകാരാന്തമോ നകാരാന്തമോ ആയാൽ മുൻവകുപ്പിൽ ചൊന്ന നിമിത്തങ്ങളിലെല്ലാം അതിൽ വികല്പേന മകാരം അന്താഗമം ചേരും.

കാൺ } കാൺമിൻ കാൺമു കാൺമാൻ.
കാണിൻ കാണു കാണാൻ.

തിൻ } തിന്മിൻ തിന്മു തിന്മാൻ.
തിന്നിൻ തിന്നു തിന്നാൻ.

ഉൺ } ഉൺമിൻ ഉൺമു ഉൺമാൻ
ഉണ്ണിൻ ഉണ്ണു ഉണ്ണാൻ.

ഈ ണ്മ-ന്മ-കളെ സാധാരണയിൽ മ്മ എന്നേ എഴുതാറുള്ളൂ. 'ഉമ്മാനില്ലാഞ്ഞൊരുനാളൊരുപിടിയവിലും കൊണ്ടു ചെന്നാൻ കുചേലൻ' ഇത്യാദി പ്രയോഗം നോക്കുക. എന്നാൽ 'കാണ്മാൻ' എന്നതിനെ കാമ്മാൻ എന്നു ആരും എഴുതാറില്ലതാനും

88. ആലും, എന്നു ചേൎത്ത ഭൂതകാലരൂപവും നിയോജകമദ്ധ്യമത്തിന്റെ ഫലം ചെയ്യും. ഇതിനെ പൂജിച്ചു പറയുന്നിടത്തു ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു.

ഉദാ:—'കേട്ടാലുമിതാമുനികളേയെന്നവനോതാൻ'
'മധുരമൊഴിമാരികെ വന്നാലും നീ'

89. വിധായകം വിധി, കൃത്യം, ശീലം എന്ന അൎത്ഥങ്ങളെ കാണിക്കുന്നു.

90. 'എണം', അല്ലെങ്കിൽ 'ഏണം' എന്ന പ്രത്യയം വിധായകത്തെ കുറിക്കുന്നു.

ഉദാ:—പറ —പറയേണം, പറയെണം.
പോ —പോവേണം, പോകേണം പോകെണം.
ചെയ് —ചെയ്യേണം, ചെയ്യെണം.

'പറയെണം' 'ചെയ്യെണം' എന്നെഴുതേണ്ടതിന് അച്ചുകൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു 'പറയണം,' 'ചെയ്യണം' എന്ന എഴുതുക പതിവായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. 'ജനം' 'മേയ്' എന്നവയെ 'ജെനം' 'മെയ' എന്ന എഴുതിയാലത്തെപ്പോലെ വായിക്കാറുണ്ട്. അതുപോലെ 'പറയണം' എന്നെഴുതിയാലും 'പറയെണം' എന്നു വായിക്കാമല്ലോ എന്നാണു അവരുടെ യുക്തി എന്ന തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ജനമേയാദി ശബ്ദങ്ങളിൽ സംസ്കൃതത്തിലെ ഹ്രസ്വ അകാരം ഭാഷയിൽ താലവ്യമാക്കി ഉച്ചരിക്കയാകുന്നു. 'പറയെണം' ഇത്യാദികളിൽ യകാരത്തിന്റെ മേലുള്ള സ്വരം അകാരമേ അല്ല; 'ഏണം' എന്ന പ്രത്യയത്തിന്റെ ഹ്രസ്വംവന്ന എ കാരമാകുന്നു എന്ന ഓൎമ്മിക്കണം.

91. വിധായകത്തിനു വിധി, ശീലം, കൃത്യം എന്ന മൂന്നൎത്ഥം പറഞ്ഞതിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടൎത്ഥത്തിലും കാലഭേദത്തിനു സംബന്ധമില്ല.

ഉദാ—എല്ലാവരും സത്യം പറയണം—വിധി.
കാണികളുടെ സമ്മാനം ഉറങ്ങണം—ശീലം.

ഇവയിൽ കാലഭേദം സംബന്ധിക്കുന്നതേ ഇല്ല. കൃത്യം എന്ന മൂന്നാമൎത്ഥത്തിനു മാത്രം കാലഭേദത്തിനു ചേൎച്ചയുണ്ട്. കൃത്യമൎത്ഥത്തിനു

വേലക്കാർ സന്ധ്യയ്ക്കു ഹാജരാകണം—അതു (അവരുടെ കൃത്യമാണ്.)

എന്നുദാഹരണം പറയാം. ഒന്ന് ഒരുവന്റെ കൃത്യമാകുന്നു എന്നോ ആയി എന്നോ, ആകും എന്നോ, ആവശ്യംപോലെ പറ

യേണമെന്നായി വരും. ഇങ്ങനെ വിധായകപ്രകാരത്തിന്ന കൃത്യമൎത്ഥത്തിൽ ത്രികാലങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഈ പ്രകാരത്തിന്റെ പ്രത്യയമായ 'എണം' എന്നതു വാസ്തവത്തിൽ വേൺ-എന്ന ഒരു ധാതുവിന്റെ 'വേണം' എന്നുള്ള ഭാവിരൂപം തന്നെ ദുഷിച്ചുണ്ടായതാണ്. അതിനാൽ കാലഭേദത്തിന്ന ആവശ്യം നേരിട്ടപ്പോൾ ആ ധാതുവിന്റെ ത്രികാലരൂപങ്ങളെ തന്നെ പ്രത്യയം പോലെ ചേൎക്കുന്നു. അതിന്റെ രൂപങ്ങളാവിതു്.

വൎത്ത.	ഭൂതം.	ഭാവി,
വേണുന്നു }	വേണ്ടി	വേണ്ടും }
വേണ്ടുന്നു }		വേണ്ടു }

ഈ രൂപങ്ങളെ തന്നെ ആദിവൎണ്ണമായ വകാരം വിട്ടിട്ടു ധാതുവിൽ ചേൎക്കണം.

	വൎത്ത.	ഭൂതം.	ഭാവി.	
ഉദാ—	പറയേണ്ടുന്നു	പറയേണ്ടി,	പറയേണ്ടും	പറയേണ്ടു.

92. അനുജ്ഞായകം, അനുജ്ഞ(സമ്മതം)യെ കുറിക്കുന്നു.

93. അനുജ്ഞായകത്തിന്ന് 'ആം' എന്ന പ്രത്യയം.

ഉദാ — പറ — പറയാം (പറക സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നൎത്ഥം)
ചെയ്യ് — ചെയ്യാം — ചെയ്ക ടി
പോ — പോകാം — പോക ടി
കേൾ — കേൾക്കാം — കേൾക്ക ടി

94. അനുജ്ഞായകത്തിന്നും അതിന്റെ അൎത്ഥമായ അനുജ്ഞ ഭൂതമോ ഭാവിയോ വൎത്തമാനമോ ആകാവുന്നതിനാൽ ത്രികാലങ്ങളുടെ യോഗത്തിന്ന വകയുണ്ടു്. ഈ പ്രകാരത്തിലുള്ള പ്രത്യയം 'ആവുക' ധാതുവിന്റെ 'ആകും' എന്ന ഭാവിരൂപം സങ്കോചിച്ചുണ്ടായതാകയാൽ ആ ധാതുവിന്റെ ത്രികാലരൂപങ്ങളെ തന്നെ കാലഭേദം കുറിപ്പാൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു.

വൎത്ത.	ഭൂതം.	ഭാവി.
ഉദാ—പറയാവുന്നു	പറയായി	പറയാം
കാണാക(വു)ന്നു	കാണായി	കാണാം

95. വിധായകാനുജ്ഞായകങ്ങളിൽ പ്രത്യയസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതു വേറെ ധാതുക്കളാകയാൽ ആ ധാതുക്കളെ പിരിച്ചും പ്രയോഗിക്കാം. അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ പ്രധാനധാതുവിന്റെ ന

ട്ടുവിനയെച്ചത്തിൽ 'വേൺ' 'ആവുക' കളുടെ ആവശ്യപ്പെട്ട രൂപങ്ങളെ സമാസംപോലെ ചേർക്കണം.

ഉദാ—പറയണം	അല്ലായ്കിൽ	പറകവേണം
പറയേണ്ടുന്ന	ടി	പറയവേണ്ടുന്ന
പറയാം	ടി	പറകയാം

96. ശിഷ്ടാർത്ഥത്തിൽ വിധായകവും, അനുജ്ഞ ചെയ്യുന്നവനും കർത്താവും വെവ്വേറെയാകുന്നിടത്തു അനുജ്ഞായകവും *നിർദ്ദിഷ്ടകർത്തൃക* മാകും.

നിർദ്ദിഷ്ടകർത്തൃകമെന്നാൽ കർത്താവിനെക്കൂടി നിർദ്ദേശം ചെയ്യു (ഉള്ളടക്കംചെയ്യു) ക്രിയ എന്നർത്ഥം. പ്രധാനധാതുവിന്റെ നടുവിനയെച്ചം പ്രത്യയസ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്ന ധാതുവിന്റെ കർത്താവായി വരുന്നതിനാൽ ക്രിയയിൽതന്നെ കർത്താവുംകൂടി അടങ്ങിപ്പോകുന്നു; അതിനാൽ വേറെ ഒരു കർത്താവു ഈ ക്രിയകൾക്കു ആവശ്യമില്ല. ഒറ്റപ്പദമായിട്ടു തന്നെ ഇരുന്നാലും നിർദ്ദിഷ്ടാർത്ഥങ്ങളിൽ (പൂരിപ്പിക്കേണ്ടപ്പെട്ട അർത്ഥങ്ങളിൽ) പിരിച്ചു പ്രയോഗിക്കുന്നതുപോലെ വിചാരിപ്പാനുള്ളതു് എന്നു വന്നുകൂടുന്നു.

ഉദാ—കാകട്ടന്് ഉറങ്ങണം	(=ഉറങ്ങുകവേണം)
എനിക്കു വീട്ടിൽ പോകണം	(=പോകവേണം)
നമുക്കു കളിപ്പാൻപോകാം	(=പോകുക നാം)

97. മേൽ വിവരിച്ച നാലു പ്രകാരങ്ങൾക്കു പുറമേ *പ്രാർത്ഥകം*, *ആശംസകം* എന്നു രണ്ടു പ്രകാരങ്ങൾ കൂടി ഉണ്ടെന്നു പറയാം. എന്നാൽ അവ മുൻ പറയപ്പെട്ട നാലെണ്ണങ്ങളിൽ ഒന്നിൽ നിന്നു ഉത്ഭവിക്കുന്നവ തന്നെ ആകുന്നു. അതിനാൽ രൂപസിദ്ധി നോക്കുമ്പോൾ അവയെ സ്വതന്ത്രങ്ങളായി ഗണിക്കേണ്ടതില്ല. *പ്രാർത്ഥകം* പ്രാർത്ഥനയെയും *ആശംസകം* ആശംസയെയും കാണിക്കുന്നു. (ആശംസയെന്നാൽ ഒരു വസ്തു തനിക്കു കിട്ടിയാൽ കൊള്ളായിരുന്നു എന്നു കഠിനമായുള്ള ആശ.)

98. വിധായകത്തിൽ 'ഏ' എന്ന നിപാതം ചേർത്താൽ അതു പ്രാർത്ഥകമാകും.

ഉദാ—എനിക്കു ഒരു പുത്രനുണ്ടാകണമേ!
പിച്ചതരണമേ!

സാധാരണ വാച്ചൊല്ലിൽ (സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയിൽ). 'ഉണ്ടാകണം' 'തരണം' എന്നു സങ്കോചിപ്പിച്ചിട്ടാണ്, ഇതിനെ പ്രയോഗിക്ക പതിവ്.

99. നിർദ്ദേശകഭൂതകാലത്തിൽ 'ആവൂ' എന്നോ 'ഉതാവൂ' എന്നോ ചേർത്താൽ ആശംസകമാവും.

ഉദാ—'അവനൊഴിയണമെന്നോന്നു പൂണ്ടതാവൂ' ഉ. രാ.
'ചെമ്പടി തൃക്കൈവരാലിയിൽ ചേർന്നുതാവൂ'
'ശുഭമായതാവൂ'

അഭ്യാസം ൧൨

താഴെക്കാണുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ ധാതുക്കളുടെ കാലപ്രകാരങ്ങളെ പ്രത്യേകം സഹിതം പറയുക.

൧. 'ശിവശിവ! മമ! നിന്റെ കൈത്തലത്തിലെയതുപോലെ
ശില്പമായിട്ടൊരു പാദ സങ്കേതമാം കഴൽപ്പൂവും,
൨. 'കാണിക്കണം കിമപിസ്ഥലം പാദേശം നീ വസിക്കാം
തോന്നിക്കതയാം വൃക്ഷങ്ങളും തെളിഞ്ഞാകിലിപ്പോൾ,
൩. 'കൂട്ടമായി ഫണികൾ ചേർന്ന് തണലിൽ കിടന്നായ്വിരക്കയാം,'
൪. 'കമലവിലോചനേ! കമനീയാംഗി! നിയോ-
രാരമ്മേ ചൊല്ലീടുകിൻ കനിവാവാതെന്നും'
൫. '. . . അവർ വില്ലിരാവാലിയാൽ വില്ലുമവേഴിയില്ല.'
൬. 'ദ്യുതികളെയിവിടെ വരുത്തുവിനെന്ന് ചൊഴിഞ്ഞാനപ്പോൾ.'
൭. 'ആരികെ വരികെ പാർക്കൾ നിയ്യിവ്വരെ കളഞ്ഞവരോടുകൂടെ
സുരലോകം പൂവായ്വരുന്നതേ സുകൃതമിതിനു സാഫല്യമെന്നു,
൮. 'കോപിയാം ഞാൻ വധിച്ചീടുമീവാളിനാൽ
വാവാ എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കട്ടെ സത്വരം'
൯. 'ശ്രീമന്ദിരത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടാലുമിപ്പോൾ'
൰. 'നീ കേൾ നിയമ്പ്പുണ്യപാദ്യക്കാ-
യാകുന്നതുസ്ഥാപയ പ്രവാസകേ'
൰൧. 'പുണ്യനാരക ഗോശിലക! തേ കരയേറായവരാട്ടെ.'
൰൨. 'ശ്രീവൃഷകേതുപാലൻ ചിരമവനിയെരിച്ചീടണേ പത്മനാഭാ!'
൰൩. 'ധർമ്മാധർമ്മപരരാം തിരുവുള്ളമേ-
വർമ്മ വസുന്ധര ഭരിച്ചു വസിച്ചിടട്ടെ.'

൮ പ്രയോഗം

100. അഴകു്, മിടുക്കു്, പൊക്കം, നീളം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ എന്നപോലെ ഉണ്ണുക, ഉറങ്ങുക, ഓടുക, അടിക്കുക മുതലായ ക്രിയകളും ദ്രവ്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചേ നില്ക്കുകയുള്ളു. ഒരു വസ്തുവിന്റെ പൊക്കമോ നീളമോ അതിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞു നില്ക്കുകയില്ല. അതിന്മണ്ണം ക്രിയകൾക്കും അവയെ നടത്തുന്ന ദ്രവ്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചല്ലാതെ തനിയെ നില്ക്കാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഇത്രയും ഭേദമുണ്ടു്. ഗുണങ്ങൾക്കു് ആശ്രയമായിട്ടു് ഒരു ദ്രവ്യം മതി; ക്രിയകൾക്കാകട്ടെ മിക്ക ഉദാഹരണങ്ങളിലും പല ദ്രവ്യങ്ങളുടെ ആശ്രയം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'രാമൻ കൃഷ്ണനെ വടി കൊണ്ടടിച്ചു' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'അടിക്കുക' എന്ന ക്രിയ രാമൻ, കൃഷ്ണൻ, വടി എന്ന മൂന്നു ദ്രവ്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണു നില്ക്കുന്നതു്; ഇവയിൽ ഒന്നെങ്കിലും ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ആ ക്രിയ സാധിക്കയില്ല. എന്നാൽ ഈ മൂന്നു എണ്ണങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യത്തിൽ ഭേദമുണ്ടു്. അടിക്ക എന്ന ക്രിയ പ്രവർത്തിക്കുന്നവൻ രാമനാകയാൽ അവൻ മറ്റുള്ളവയെക്കാൾ പ്രധാനിയാകുന്നു; കൃഷ്ണൻ രാമന്റെ പ്രവൃത്തിയെ ഉദാസീനനായി നിന്നു സഹിക്കുന്നതേ ഉള്ളു; വടിയാകട്ടെ രാമനു് ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിൽ ഒരു സാധകമായി നില്ക്കുന്നു എന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു. വടി കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ വേറെ വല്ലതും കൊണ്ടും അവൻ ആ പ്രവൃത്തി നടത്തുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു ക്രിയ നടത്തുന്ന ദ്രവ്യങ്ങൾക്കു വൈയാകരണന്മാർ *കാരകം* എന്നു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതിൽ രാമനെപ്പോലെ പ്രധാനിയായി നിന്നു പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നവൻ *കർത്താ*; കൃഷ്ണനെപ്പോലെ ആ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് സാക്ഷാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലത്തെ ഉദാസീനനായി നിന്നു സഹിക്കുന്നവൻ *കർമ്മം*; വടി പോലെ സാധകമായി നില്ക്കുന്നതു *കരണം*. ഇതുപോലെ വേറെയും കാരകങ്ങളുണ്ടു്. ഇച്ചൊന്ന പ്രകാരം ക്രിയകളെല്ലാം കാരകങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചേ നില്ക്കു എന്നു സ്പഷ്ടമായി. അപ്പോൾ ഒരു ക്രിയയെപ്പറയുമ്പോൾ അതിനെ നടത്തുന്ന കാരകങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചേ തീരൂ; ഇവയിൽ എല്ലാറ്റിനും പ്രാധാന്യം ഒന്നു പോലെയും അല്ലാതാനും. കാരകങ്ങളിൽ ഏതിനു വക്താവു പ്രാധാന്യം വിവക്ഷിക്കുന്നുവോ ആ കാരകത്തിൽ ആ ക്രിയയ്ക്കു *പ്രയോഗം* എന്നാണു വ്യാകരണത്തിലെ ഏർപ്പാടു്. കാരകങ്ങ

ളിൽ വെച്ചു പ്രധാനം കൎത്താവാകയാൽ ഒന്നാമത്തേതു കൎത്തരിപ്രയോഗം തന്നെ. കൎത്താവു കഴിഞ്ഞാൽ മുഖ്യമായ പ്രാധാന്യം കൎമ്മത്തിനാകയാൽ രണ്ടാമത്തേതു കൎമ്മണിപ്രയോഗം. ശേഷം കാരകങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം വിവക്ഷിക്കയോവാം അവയിൽ പ്രയോഗം വരുമെങ്കിലും അവ സ്വരൂപഭേദത്തിനു കാരണമാകാത്തതിനാൽ പ്രയോഗങ്ങളെന്നു ഗണിക്കപ്പെടുന്നില്ല. 'കാളിദാസൻ ശാകുന്തളത്തെ നിൎമ്മിച്ചു' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'നിൎമ്മിക്ക' എന്ന ക്രിയയെ നടത്തുന്ന കൎത്തൃകൎമ്മകാരകങ്ങളിൽ വെച്ചു കൎത്താവായ കാളിദാസനു വ്യാകരണദൃഷ്ട്യാ പ്രാധാന്യമുണ്ടു്. മറിച്ചു 'ശാകുന്തളം കാളിദാസനാൽ നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടു' എന്നാണു വാക്യമെങ്കിൽ അവിടെ നിൎമ്മാണക്രിയയുടെ ആശ്രയങ്ങളായ കാരകങ്ങളിൽ കൎമ്മമായ ശാകുന്തളത്തിനാണു വ്യാകരണദൃഷ്ട്യാ അധികം പ്രാധാന്യം. ഇവയിൽ ഒന്നാം മാതിരി കൎത്തരിപ്രയോഗവും രണ്ടാമത്തേതു കൎമ്മണിപ്രയോഗവും ആകുന്നു. ഒന്നാമത്തേതു നിൎമ്മിച്ചവൻ ആരാണെന്നുള്ള ഭാഗത്തെയും, രണ്ടാമത്തേതു് എന്തിനെ നിൎമ്മിച്ചു എന്നുള്ള ഭാഗത്തെയുമാണു പ്രധാനമാക്കി കാണിക്കുന്നതു്.

101. കൎമ്മണിപ്രയോഗം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു 'അ' എന്ന നടുവിനയെച്ചരൂപത്തിൽ 'പെടു' എന്ന ധാതുവിനെ ചേൎക്കണം.

ഉദാ—പറ —പറയപ്പെടുക.
കേൾ —കേൾക്കപ്പെടുക.
അറി —അറിയപ്പെടുക.
ചെയ് —ചെയ്യപ്പെടുക.

കൎമ്മമില്ലാത്ത ക്രിയകൾക്കു കൎത്തരിപ്രയോഗമല്ലാതെ കൎമ്മണിപ്രയോഗം സാധിക്കയില്ലെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ല.

102. എല്ലാ ക്രിയകളും കാരകങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചേ നില്ക്കൂ എന്നു സാധിച്ചുവെങ്കിലും അപൂൎവ്വം ചില ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ഒരു കാരകത്തിനും പ്രാധാന്യം തോന്നാതെ ശുദ്ധമായ ക്രിയതന്നെ പ്രധാനമായി കാണുന്നുണ്ടു്. എങ്ങനെ—

എനിക്കു വിശക്കുന്നു, ദാഹിക്കുന്നു.
കായം മണക്കുന്നു.
കുഞ്ഞുകുട്ടിക്കു് ഉറങ്ങണം.

ഇവയെല്ലാം അകർമ്മകക്രിയകളാകയാൽ ഇവയ്ക്കു കർത്തരിപ്രയോഗമേ വരാനിടയുള്ളു. എന്നാൽ 'കുതിര ഓടുന്നു' എന്നും മററുമുള്ള സാധാരണ കർത്തരിപ്രയോഗംപോലെ ഇവയിൽ കർത്താവു മുതിർന്നു നിന്നു കാണപ്പെടുന്നില്ല. വിശപ്പു ദാഹം മുതലായവ അന്തഃപ്രേരണകളാകയാൽ അവയെ ഒരുവൻ ചെയ്യുന്നതായി നമുക്കു ബോധമില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഈ മാതിരി സ്ഥലങ്ങളിൽ ക്രിയയ്ക്കുതന്നെ അധികം പ്രാധാന്യം. ഈ വക ധാതുക്കൾക്കാണു മുമ്പു നിശ്ശീർഷ്ണകർത്തൃകങ്ങളെന്നു പേർ പറഞ്ഞതു്. ഈ മാതിരി പ്രയോഗത്തെ അകാരകപ്രയോഗം എന്നു പറയണം. അതിനാൽ നിശ്ശീർഷ്ണകർത്തൃകങ്ങളുടെ പ്രയോഗം അകാരകപ്രയോഗമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ക്രിയകൾക്കു പ്രയോഗം (1) കർത്തരിപ്രയോഗം. (2) കർമ്മണിപ്രയോഗം. (3) അകാരകപ്രയോഗം എന്നു മൂന്നുവിധം.

അഭ്യാസം ൧൪.

താഴെക്കാണുന്ന ധാതുക്കളുടെ പ്രയോഗങ്ങളെ പറക

൧. ഈ കോണിൽ മൂർച്ഛയില്ലാത്തതിനാൽ വെള്ളവുള്ളതും വിറക കിട്ടുന്നില്ല.

൨. ആ പുസ്തകം ഗ്രന്ഥകോടിയിൽ ചേർക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നുതന്നെ എല്ലാവരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

൩. ഇന്നലെ വാങ്ങിയ കലം പൊട്ടിപ്പോകയാൽ വല്ലും.

൪. നിങ്ങൾക്കു ഏതെങ്കിലും വസ്തു കിട്ടിയാൽ അതിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെ ചിന്തിക്കണം.

൫. നിന്റെ കപ്പൽ ഉടഞ്ഞുപോയെങ്കിൽ പോകട്ടെ. നീ തരുവാനുള്ള പണം ഇപ്പോൾതന്നെ എനിക്കു കിട്ടണം.

(ഠ) ലിംഗ (ഡ) പുരുഷ (ന) വചനങ്ങൾ.

103. സംസാരിക്കുന്നവൻ (ഞാൻ) ഉത്തമപുരുഷൻ, അവനോടു സംസാരിക്കുന്ന ആയാൾ (നീ) മദ്ധ്യമപുരുഷൻ, ആരെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നു (അവൻ, അവൾ, അതു്) ആയാൾ പ്രഥമപുരുഷൻ എന്നു പുരുഷൻ മൂന്നു്. ലിംഗവചനങ്ങൾ നാമത്തിനു ചൊന്നവതന്നെ. കർത്താവു പുരുഷനായാൽ ക്രിയയും പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീയായാൽ സ്ത്രീലിംഗം, നപുംസകമായാൽ നപുംസകലിംഗമെന്നു് അറിക. ഇതുപോലെതന്നെ വചനവും കർത്ത

വിനയുള്ളതുതന്നെക്രിയയ്ക്കു്. ദ്രാവിഡഭാഷകളിലൊക്കെയും ക്രിയയ്ക്കു ലിംഗപുരുഷവചനങ്ങളുണ്ടു്. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ അവ ഇപ്പോൾ തീരെ ക്ഷയിച്ചുപോയി. കവികൾ ഏതാനും ചിലതിനെ അപൂർവ്വം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. ഗദ്യത്തിൽ ആരുംതന്നെ ലിംഗപുരുഷവചനങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. അവയ്ക്കുള്ള പ്രത്യയങ്ങളെ പട്ടികയായി താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

പ്രഥമപുരുഷൻ.

ഏകവചനം.	ബഹുവചനം
പും-ആൻ സ്ത്രീ ആൾ നപും(ഉ)	ആർ

മദ്ധ്യമപുരുഷൻ.

ആയ്	ഈർ

ഉത്തമപുരുഷൻ.

ഏൻ ഏൻ	ഓം.

ഉദാ:—'മധുരശരീരമവൻ ധരിച്ചുനിന്നാൻ'—		പും.	പ്ര	ഏക.
'പ്രതിഭഗവതി വിരിഞ്ചലോകേ'				
'ചിരമൊടു ചെന്നു വണങ്ങി നിന്നു ചൊന്നാൾ'—		സ്ത്രീ.	പ്ര	ഏക.
'കണ്ടായോ കനിവൊടു പുത്രപൗത്രരെ നീ'—		യാപും.	മ.	ഏക.
'അടിയിണ പണിയുന്നു അടിയൻ'—		പും.	ഉ.	ഏക.
'മുരരിപുചരിതം സ്തുതിച്ചു ചൊന്നാർ'	പും.	സ്ത്രീ.	പ്ര.	ബഹു.
'കൊണ്ടീരോ'—	പും.	സ്ത്രീ.	മ.	ബഹു.
'ഇന്നു ഞങ്ങളതിൽ ഖിന്നരായോം'—	പും.	സ്ത്രീ.	ഉ.	ബഹു.

ഉപദേശം—1 ലിംഗഭേദം പ്രഥമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. പ്രഥമപുരുഷനപുംസകൈകവചനത്തെ സാധാരണലിംഗമാക്കിയാണു കവികൾ പ്രയോഗിക്കാറുള്ളതു്. 2 ഭാവികാലത്തിൽ 'ആൻ' 'ആൾ' എന്നിവയെക്കുറുക്കി 'അൻ' 'അൾ' എന്നാക്കണം. 3 ലിംഗപുരുഷവചനപ്രത്യയങ്ങളെ ചേർക്കുമ്പോൾ A 'ഉന്നു' 'ഉ' എന്നുള്ള കാലപ്രത്യയങ്ങളുടെ ഒടുവിലെസ്വരം ലോപിപ്പിക്കണം. എങ്ങിനെ എന്നാൽ—ചെയ്തു+ആൻ=ചെയ്താൻ, ചെന്നു+ഏൻ=ചെന്നേൻ. B 'ഇ' എന്ന ഭൂതപ്രത്യയത്തിൽ യകാരമോ നകാരമോ ആഗമം ചേർക്കണം. എങ്ങനെ എന്നാൽ—ചൊല്ലി+ആൻ=ചൊല്ലിയാൻ, ചൊല്ലിനാൻ; ചൊല്ലി+ഏൻ=ചൊല്ലിയേൻ, ചൊല്ലിനേൻ.

പ്രയോജകപ്രകൃതി

104. കൃതികൾക്കു രൂപഭേദം വരുന്നതിനു നിമിത്തങ്ങളായ കാലം, പ്രകാരം, പ്രയോഗം, ലിംഗം, പുരുഷൻ, വചനം എന്ന ഉപാധികളെ മുറയ്ക്കു വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ കൃതികൾ കേവലപ്രകൃതി, പ്രയോജകപ്രകൃതി എന്നു പ്രകൃതിഭേദംകൊണ്ടു രണ്ടു വകയായിട്ടുണ്ടെന്നു ആരംഭത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ രണ്ടുവക കൃതികൾക്കും ഈ കാലാദ്യുപാധികളാൽ രൂപഭേദം വരുന്നതാണ്. ഇതേവരെ കാണിച്ചതെല്ലാം കേവലപ്രകൃതികളുടെ രൂപങ്ങളാകുന്നു. ഇനി പ്രയോജകപ്രകൃതികളുടെ വകയെ എടുക്കണം. എന്നാൽ രണ്ടുവക കൃതികൾക്കും കാലപ്രകാരാദികളെക്കുറിക്കുന്നതിനായി ചെയ്യുന്ന രൂപങ്ങളെല്ലാം ഒരുപോലെ തന്നെ ആകയാൽ കേവലപ്രകൃതിയെ പ്രയോജകപ്രകൃതി ആക്കുവാനുള്ള മാറ്റം മാത്രമേ കാണിക്കേണ്ടതുള്ളു.

കൃതിയുടെ അർത്ഥം ക്രിയയാകുന്നു. ആ ക്രിയയെ കർത്താവു സ്വയമേ ചെയ്യുന്നിടത്തു കൃതി, കേവലപ്രകൃതി; പരപ്രേരണയാലാണെങ്കിൽ അവിടെ പ്രയോജകപ്രകൃതി. 'പഠിക്കുന്നു' എന്നതു കേവലം; 'പഠിപ്പിക്കുന്നു' എന്നതു പ്രയോജകം. പ്രയോജകപ്രകൃതിയുടെ സ്വഭാവം ഈ വിധമാകയാൽ അതിൽ ക്രിയയ്ക്കു രണ്ടു കർത്താവു വരും. സാക്ഷാൽ ക്രിയ ചെയ്യുന്നവൻ *പ്രയോജ്യകർത്താ*; ക്രിയ ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവൻ *പ്രയോജകകർത്താ*; രാമൻ കൃഷ്ണനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു, എന്ന ഉദാഹരണത്തിൽ രാമൻ പ്രയോജകകർത്താവും കൃഷ്ണൻ പ്രയോജ്യകർത്താവുമാകും.

പ്രയോജകപ്രകൃതികളിൽ പ്രയോജ്യകർത്താ സചേതനൻ (വിശേഷബുദ്ധിയുള്ളവൻ) ആയിട്ടും, അചേതനൻ (വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്തവൻ) ആയിട്ടും വരാം. 'രാമൻ കൃഷ്ണനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു' എന്ന മുന്നേത്ത ഉദാഹരണത്തിൽ പ്രയോജ്യകർത്താവായ കൃഷ്ണൻ സചേതനനാണ്. ബാലൻ പാത്രം ഉടച്ചു എന്നു പറയുന്നിടത്തു് ഉടയുന്നതു പാത്രമാകയാൽ പ്രയോജ്യകർത്താവചേതനമാകുന്നു. പ്രയോജ്യകർത്താ സചേതനമായിട്ടുള്ള കൃതി *സചേതനകർത്തൃകം*; അചേതനമായിട്ടുള്ളതു് *അചേതനകർത്തൃകം* എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. പ്രയോജ്യകർത്താ സ്വന്തമനസ്സുകൂടാതെയോ ഉദാസീനമായിട്ടോ പ്രയോജകകർത്താവിൻ്റെ നിർബ്ബന്ധപ്ര

കാരം ക്രിയ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അങ്ങനെയുള്ള പ്രയോജ്യകർത്താ അചേതനനെപ്പോലെ ആയിപ്പോകുന്നതിനാൽ ആ മാതിരി കൃതികളും ഇവിടെ അചേതനകർത്തൃകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽത്തന്നെ ഗണിക്കപ്പെട്ടു. അകാരിതധാതുക്കളിൽ അചേതനകർത്തൃകങ്ങൾക്ക രൂപത്തിൽ വിശേഷമുണ്ട്.

105. കേവലപ്രകൃതിയെ പ്രയോജകപ്രകൃതി ആക്കുന്നതിനു—

(1) സ്വരാന്തങ്ങളിൽ (a) അകാരിതങ്ങളെ 'ഇ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്തു കാരിതങ്ങളാക്കുക. (b) കാരിതങ്ങൾക്ക 'പ്പി' എന്ന പ്രത്യയം മാത്രം ചേർക്കുക.

(2) വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങളിൽ അന്ത്യവ്യഞ്ജനം (a) അനുനാസികമെങ്കിൽ അതിനു ഖരാദേശം ചെയ്തും (b) ഖരമെങ്കിൽ അതിനെത്തന്നെയും ഇരട്ടിക്കുക. (c) മറ്റൊന്നെങ്കിൽ 'ഇ' പ്രത്യയം ചേർത്തു കാരിതമാക്കുകതന്നെ.

ഉദാ:—	കേവലം.		പ്രയോജകം.	രൂപങ്ങൾ.		
(1) (a)	കള	— കളയി	— കളയിക്കുന്നു,	കളയിച്ചു	...	...
	പണി	— പണിയി	— പണിയിക്കുന്നു.	...	......	...
(b)	കളി	— കളിപ്പി	— കളിപ്പിക്കുന്നു,	കളിപ്പിച്ചു	...	...
	ഉടു	— ഉടുപ്പി	— ഉടുപ്പിക്കുന്നു,	ഉടുപ്പിച്ചു	...	...
	പാർ	— പാർപ്പി	— പാർപ്പിക്കുന്നു,	പാർപ്പിച്ചു	...	...
	കേൾ	— കേൾപ്പി	— കേൾപ്പിക്കുന്നു,	കേൾപ്പിച്ചു	...	...
(2) (a)	പോങ്	— പോക്	— പോക്കുന്നു.	പോക്കി	...	...
	കോൺ	— കോട്	— കോട്ടുന്നു,	കോട്ടി	...	...
(2) (b)	ഇളക്	— ഇളക്ക	— ഇളക്കുന്നു,	ഇളക്കി	...	...
	ആട്	— ആട്ട്	— ആട്ടുന്നു,	ആട്ടി	...	...
	മാറ്	— മാറ്റ്	— മാറ്റുന്നു,	മാറ്റി	...	...
(2) (c)	വേവ്	— വേവി	— വേവിക്കുന്നു,	വേവിച്ചു	...	...
	ചെയ്	— ചെയ്യി	— ചെയ്യിക്കുന്നു,	ചെയ്യിച്ചു	...	...
	അലസ്	— അലസി	— അലസിക്കുന്നു,	അലസിച്ചു	...	...
	പൂശ്	— പൂശി	— പൂശിക്കുന്നു,	പൂശിച്ചു	...	...

അപവാദം (1) ര ഴ ലാന്തങ്ങൾക്കും പഠിക്ക മുതലായ ചില ധാതുക്കൾക്കും 'ത്ത' എന്നാകുന്നു പ്രത്യയം.

ഉദാ:—തുവര്-തുവർത്ത്-തുവർത്തുന്നു-തുവർത്തി
പകര്-പകർത്ത്-പകർത്തുന്നു-പകർത്തി.

വിടിര്-വിടിർത്ത്-വിടിർത്തുന്നു-വിടിർത്തി.
താഴ്-താഴ്ത്ത്-താഴ്ത്തുന്നു-താഴ്ത്തി.
വീഴ്-വീഴ്ത്ത്-വീഴ്ത്തുന്നു-വീഴ്ത്തി.
പര-പരത്ത്-പരത്തുന്നു-പരത്തി.
നട-നടത്ത്-നടത്തുന്നു-നടത്തി.
അകല്-അകറ്റ്-അകറ്റുന്നു(ഗ്രാമ്യം)-അകറ്റി.
ചെല്-ചെലുത്ത്-ചെലുത്തുന്നു-ചെലുത്തി.
തിര്-തിരുത്ത്-തിരുത്തുന്നു-തിരുത്തി.
മാറ്-മാറ്റ്-മാറ്റുന്നു-മാറ്റി.

അപവാദം (2) അചേതനകർത്തൃകങ്ങളായ അകാരിതങ്ങൾക്കു 'ഇ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർക്കേണ്ട; കാരിതമാക്കിയാൽ മാത്രം മതി.

ഉദാ:—അകാരിതം. കാരിതം

ഉട	ഉട	ഉടയ്ക്കുന്നു	ഉടച്ചു.
പൊടി	പൊടി	പൊടിയ്ക്കുന്നു	പൊടിച്ചു.
തേ	തേ	തേയ്ക്കുന്നു	തേച്ചു.

അപവാദം (3) സംവൃതാന്തങ്ങളിൽ സംവൃതത്തെ വിവൃതമാക്കീട്ടു 'ഇ' പ്രത്യയം ചേർക്കയും കാരിതമാക്കയും ചെയ്യണം.

ഉദാ:—പേട്-പേടുവി-പേടുവിക്കുന്നു-പേടുവിച്ചു.
നട്-നടുവി-നടുവിക്കുന്നു-നടുവിച്ചു.
പെറ്-പെറുവി-പെറുവിക്കുന്നു-പെറുവിച്ചു.

ഇവയെ ചുരുക്കി പേടീക്കുന്നു, നടീക്കുന്നു, പെറീക്കുന്നു എന്നും മറ്റുമേ സാധാരണ സംസാരിക്കാറുള്ളു.

നാമധാതുക്കൾ

103. സ്വതേയുള്ള ധാതുക്കൾ(പ്രകൃതികൾ) കൂടാതെ മറ്റു ശബ്ദങ്ങളേയും ചിലപ്പോൾ ധാതുക്കളാക്കാറുണ്ട്. ഈ വക ധാതുക്കളിൽ മിക്കവയും നാമത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്നവയാകയാൽ ഇവയ്ക്കു നാമധാതുക്കളെന്നു പേർ.

ഉദാ:—കല്ലുപോലെയാകുന്നു=കല്ലിക്കുന്നു, കല്ലിച്ചു.
മുരുമുരു എന്നു ശബ്ദിക്കുന്നു=മുരുമുരുക്കുന്നു, മുരുമുരുത്തു.

നാമധാതുക്കൾക്കു് അർത്ഥം പ്രായേണ ആ നാമത്തെ 'ചെയ്യു' അല്ല 'ആവുക' എന്നും ആകുമായിരിക്കും.

107. നാമധാതുക്കളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു പ്രയോജകപ്രകൃതിയിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ 'ഇ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്തു കാരിതത്തിനുള്ള രൂപം ചെയ്യണം.

ഉദാഹരണം	ധാതു	
വമ്പ്	വമ്പി	വമ്പിക്കുന്നു
ഒന്ന്	ഒന്നി	ഒന്നിക്കുന്നു
കുഴമ്പ്	കുഴമ്പി	കുഴമ്പിക്കുന്നു.

അപവാദം—നാമം സ്വരാന്തമെങ്കിൽ ആ സ്വരമോ 'ഇ' എന്ന പ്രത്യയമോ ബാഹുലകമായി ലോപിച്ചു പോകും.

ഉദാഹരണം	ധാതു	രൂപം	
തടി—	തടി—	തടിക്കുന്നു	പ്രത്യയലോപം.
തര—	തര—	തരയ്ക്കുന്നു	
പുക—	പുക—	പുകയ്ക്കുന്നു	
മധുര—	മധുരി—	മധുരിക്കുന്നു	സ്വരലോപം

ബാഹുലകമാകയാൽ 'ചളം' എന്നതിനു 'ചളവിക്കുന്നു' എന്നു ലിംഗപ്രത്യയലോപം കൂടാതെയും, 'പുക' എന്നതിനു 'പുകയുന്നു' എന്നു കാരിതരൂപമില്ലാതെയും രൂപം വരുന്നു.

ഉപദേശം—സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന ധാതുക്കൾക്കെല്ലാം നാമധാതുവിനെപ്പോലെ രൂപം ചെയ്യണം.

സംസ്കൃതം	മലയാളം	രൂപം
ഉദാ—ഗമ്	—ഗമി	—ഗമിക്കുന്നു
രക്ഷ്	—രക്ഷി	—രക്ഷിക്കുന്നു
ചിന്ത്	—ചിന്തി	—ചിന്തിക്കുന്നു
ഹൃ	—ഹരി	—ഹരിക്കുന്നു
ഭൂ	—ഭവി	—ഭവിക്കുന്നു
വിശ്	—വേശി	—വേശിക്കുന്നു.

ഖില ധാതുക്കൾ

108. എല്ലാകാലങ്ങളിലും എല്ലാ പ്രകാരങ്ങളിലും മറ്റും പ്രയോഗമില്ലാതെ (ജനനം മുതല്ക്കോ ജരയാലോ അംഗവൈകല്യംവന്ന ആളുകളെപ്പോലെ) ഭാഷയിൽ കാണുന്ന രൂപവൈക

ലുപ്തമുള്ള ധാതുക്കൾക്കു ഖിലധാതുക്കൾ എന്നു പേർ. ഏതാനും ഖിലധാതുക്കളേയും അവയ്ക്കു് ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള രൂപങ്ങളേയും താഴെ പട്ടികയായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു—

അനുപ്രയോഗ ധാതുക്കൾ

109. മറെറാരു ധാതുവിനെ സഹായിക്കാനായി അതിനോടു പരമായി പ്രയോഗിക്കുന്ന ധാതുക്കളാകുന്നു അനുപ്രയോഗങ്ങൾ. അനുപ്രയോഗം (1) ഭേദകാനുപ്രയോഗം (2) കാലാനുപ്രയോഗം (3) പൂരണാനുപ്രയോഗം, എന്നു മൂന്നു മാതിരിയുണ്ടു്.

ഏതു ധാതുവിനെ സഹായിപ്പാൻ അനുപ്രയോഗത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്നുവോ ആ ധാതുവിനു *പ്രാക്പ്രയോഗം* എന്നു പേർ. അനുപ്രയോഗങ്ങളെ മുറയ്ക്കു വിവരിക്കുന്നു.

110. ഭേദകാനുപ്രയോഗം പ്രാക്പ്രയോഗ ധാതുവിന്റെ അൎത്ഥത്തിൽ ചില വിശേഷാംശങ്ങളെ ചേൎക്കുന്നു.

ഉദാ—വിവരം തിരുമനസ്സറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.
ഞാൻ ആ സത്യം പറഞ്ഞുപോയി.
അവൻ ശത്രുക്കളെ തോല്പിച്ചുകളഞ്ഞു.

ഇവയിൽ 'കൊള്ളുന്നു' എന്നതു വിനയത്തെയും, 'പോയി' എന്നതു ഓൎക്കാതെ വന്നതു എന്ന അൎത്ഥത്തെയും, 'കളഞ്ഞു' എന്നതു ലാഘവത്തെയും അതാതിന്റെ പ്രാക്പ്രയോഗധാതുക്കളിൽ ചേൎക്കുന്നു. താഴെ കാണിച്ചിട്ടുള്ള ധാതുക്കൾ പ്രായേണ അനുപ്രയോഗങ്ങളായി നടക്കുന്നു.

ധാതു	അൎത്ഥം
൧ കൊള്ളുക	സ്വയം പ്രവൃത്തി, വിനയം ഇത്യാദി.
൨ ഇടുക, ഈടുക	സ്വാൎത്ഥം, കവികൾ മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നതു്.
൩ വെയ്ക്കുക (ഏയ്ക്കുക)	ലാഘവം, സാകല്യകരണം ഇത്യാദി.
൪ വിടുക	(ഊടുക) ക്രൗൎയ്യം, ക്ഷണികത ഇത്യാദി.
൫ കളക	നിസ്സാരത, സാഹസം, അനാസ്ഥ ഇത്യാദി.
൬ കൊടുക്ക, തരിക	പരാൎത്ഥപ്രവൃത്തി.
൭ അരുളുക	ബഹുമാനം.

വികലധാതുക്കളുടെ രൂപങ്ങൾ (വ്യം—൯)

ധാതു	മുറവിന: വർത്തമാനം	മുറവിന: ഭൂതം	മുറവിന: ഭാവി: സാധാരണം	മുറവിന: ഭാവി: അവധാരകം	പറവിന: പേരെച്ചം: വർത്തമാനം	പറവിന: പേരെച്ചം: ഭൂതം	പറവിന: പേരെച്ചം: ഭാവി	പറവിന: വിനയെച്ചം: മുൻ	പറവിന: വിനയെച്ചം: പിൻ	പറവിന: വിനയെച്ചം: നടു	പറവിന: വിനയെച്ചം: പാക്ഷികം	പറവിന: വിനയെച്ചം: തൻ	ക്രിയാനാമം: കൃതികൃത്ത്
ഉൾ	"	ഉണ്ട് (വർത്തമാനാർത്ഥം)	"	ഉള്ളു	ഉള്ള	"	"	"	"	"	"	"	"
എൻ	"	എന്നു { എന്നാൻ, എന്നാൾ, എന്നാർ }	എന്നാം (എന്നാൻ)	"	"	എന്ന	"	എന്നു	എന്നാൻ, എന്മാൻ	എൻക	എങ്കിൽ	"	"
ഇൽ (ല്)	"	"	ഇല്ല, ഇല്ലാ	"	"	"	"	"	"	"	"	"	"
അൽ (ല്)	"	"	അല്ല	"	"	"	"	"	"	"	"	"	"
ഒൽ (ല്)	"	"	ഒല്ല	"	"	"	"	"	"	"	"	"	"
[illegible]	"	നന്നു	"	"	"	"	"	"	"	"	"	"	"
വേൺ	{ വേണുന്നു, വേണ്ടുന്നു }	(അവ്യയം)	വേണം	വേണ്ടു	{ വേണുന്ന, വേണ്ടുന്ന }	വേണ്ടിയ	വേണ്ടു	"	"	{ വേണുക, വേണ്ടുക }	{ വേണുകിൽ, വേണ്ടുകിൽ }	"	"
തക്	"	"	തകും	തകു	തകുന്ന	തക്ക	തകും	"	"	"	"	"	"
മിക്	"	"	മികും	മികു	മികുന്ന	മിക്ക	മികും	"	"	"	"	"	"
പോൽ (ല്)	"	"	"	"	"	"	പോലും	"	"	"	"	പോലെ	"
പുക്	"	പുക്കു (പുക്കാൻ, ക, ൾ.)	"	"	"	"	"	"	"	"	"	"	"
ഉറ്	"	"	"	"	"	ഉറ്റ	"	ഉറ്റു	"	"	"	"	"
കൻ	"	"	"	"	"	"	"	"	"	"	"	"	കനൽ

൯ പോക—പരിണാമം, അവധാരണം ഇത്യാദി.

൧൦ വരുക—നിത്യത, ക്രമേണസിദ്ധി ദി

൧൧ പോരുക—പതിവു്.

൧൨ കൂടുക—ക്രിയാസമാപ്തി, ശക്തി, സമ്മതം ഇത്യാദി.

൧൩-൧൪ കഴിക, തീരുക—ക്രിയാവസാനം.

൧൫ ചമയുക—അവഗമ.

൧൬ ഇരിക്ക—തൽക്കാലത.

ഇവയ്ക്കുദാഹരണങ്ങൾ

൧ എന്റെ കാര്യം ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം.
൨ വിയർച്ചിടാതെ മുതിയാതെയാണെന്നു വീ.
൩ വിസ്തൃതം ചുരുക്കിവെച്ചു, ഞാൻ വരാനാകാം.
൪ അമാത്യൻ അറയിട്ടു. കള്ളൻ അടിച്ചേച്ചു പോയിട്ടു.
൫ കള്ളൻ ഓട്ടിക്കളഞ്ഞു.
൬ അവനു ഞാൻ ഉപകാരം ചെയ്തുകൊടുത്തു.
൭ എനിക്ക അവൻ ഉപകാരം ചെയ്തുതന്നില്ല.
൮ മൂലംതിന്നാൽ തിരുവാതിരാരം ചെയ്തുതള്ളിയ മഹാരാജാ.
൯ അസത്യം പറഞ്ഞുപോകരുതു്.
൧൦ അഗ്നിവ്രതം ഞാൻ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നു.
൧൧ ഈ പാലയിൽ ഒരു യക്ഷിയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുപോരുന്നു.
൧൨ നാട്ടുകാരെല്ലാം വന്നുകൂടി.
൧൩-൧൪ കുട്ടികൾ പാഠം പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു, പഠിച്ചുതീർന്നു.
൧൫ പലവടിവും വന്നു ചമഞ്ഞു.
൧൬ നല്ല കാലം വന്നിരിക്കുന്നു.

111. കാലാനുപ്രയോഗം ഭൂതാദി കാലത്രയത്തിൽ ചില താരതമ്യങ്ങളെക്കുറിക്കുന്നു.

അനാദ്യന്തമായ കാലത്തിൽ ഇന്നലെ നടന്നതും പണ്ടു കൃതയുഗത്തിൽ നടന്നതും ഭൂതമാകും. അതിന്വണ്ണം നാളത്തേതും കൽക്കിയുടെ കാലത്തു വരാൻ പോകുന്നതും ഭാവി തന്നെ. ഈ വിധം ഒരു അതിരില്ലാത്ത ഭൂതഭാവികൾക്കു *അപരിച്ഛിന്നഭൂതം* എന്നും *അപരിച്ഛിന്നഭാവി* എന്നും പേർ. കാലപ്രത്യയം കുറിക്കുന്ന കാലം ഈ മാതിരി അപരിച്ഛിന്നമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. കാലാനുപ്രയോഗങ്ങൾ ഈ അപരിച്ഛിന്നകാലത്തെ ഒരു വിധം പരിച്ഛേദിക്കും.

112. കാലം താഴെക്കാണിച്ചപ്രകാരം വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

കാലം

ഭൂതഭേദങ്ങൾ.

1. അപരിച്ഛിന്നം

2. പരിച്ഛിന്നം
   - (൧) സമാപ്തം
     - a) ആവേദകം. ഇട്ടുണ്ട്.
     - b) നിവേദകം. ഇരിക്കുന്നു.
   - (൨) അസമാപ്തം
     - a) പ്രചലത്ത്. കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.
     - b) അനുബന്ധി. ഉന്നുണ്ട്.

1. അപരിച്ഛിന്നഭൂതം—ഭൂതകാലത്തിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരു ക്ഷണത്തിൽ നടന്നത്.

ഉദാ. അവൻ പോയി.

2 a) ആവേദകഭൂതം—ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടഭൂതകാലത്തിൽ പൂർത്തിയായിരുന്നതും ശ്രോതാവിനു ജിജ്ഞാസിതവുമായ ക്രിയ.

ഉദാ.—അവൻ പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

b) നിവേദകഭൂതം—ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടഭൂതകാലത്തിൽ പൂർത്തിയായിരുന്നതും ശ്രോതാവിന് ഉദാസീനവുമായ ക്രിയ.

ഉദാ.—അവൻ പോയിരുന്നു.

a) പ്രചലദ്ഭൂതം—ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടഭൂതകാലത്തിൽ പൂർത്തിയായിട്ടില്ലാത്ത ക്രിയ.

ഉദാ.—അവൻ പോകയായിരുന്നു.

b) അനുബന്ധിഭൂതം—ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടഭൂതകാലത്തിൽ പൂർത്തിയായിട്ടില്ലാത്തതും അക്കാലംവരെ ഫലാനുബന്ധം (ഫലത്തിന്റെ തുടർച്ച) ഉള്ളതുമായ ക്രിയ.

ഉദാ.—അവൻ പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഭാവിവർത്തമാനങ്ങൾക്കും ഇതുപോലെ വിഭാഗവും ലക്ഷണവും ഉദാഹരണവും ഊഹിച്ചുകൊൾക. ഇവയിൽ അനുബന്ധിയിൽ മാത്രം പ്രാക്പ്രയോഗമുള്ള വർത്തമാനകാലത്തിലാകുന്നു; ശേഷം മൂന്നിനും മുൻവിനയെച്ചമെന്നറിക. ഉണ്ടായിരിക്കുകയാൽ അതിനു ഭൂതഭാവികളിൽ പൂരണോനുപ്രയോഗം ചേർന്ന് 'ഉണ്ടായിരുന്നു' 'ഉണ്ടായിരിക്കും' എന്ന രൂപങ്ങൾ വരുന്നു.

ഭാവിവർത്തമാനങ്ങൾക്കുദാഹരണങ്ങൾ

കാലപരിച്ഛേദം.	വർത്ത	ഭൂതം	ഭാവി.
ആവേദകം	പോയിട്ടുണ്ട്	പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു	പോയിട്ടുണ്ടാകും.
നിവേദകം	പോയിരിക്കുന്നു	പോയിരുന്നു	പോയിരിക്കും.
പ്രചയത്ത്	പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.	പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.	പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കും.
അനുബന്ധി	പോകുന്നുണ്ട്	പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു	പോകുന്നുണ്ടാകും.

113. മൂന്നു കാലങ്ങളിലും എല്ലാ പ്രകാരങ്ങളിലും 'ആയിരിക്കും' എന്നു അനുപ്രയോഗിച്ചാൽ ഊഹം അർത്ഥം തോന്നും.

ഉദാ:—പോകുന്നായിരിക്കും —വർത്തമാനം.
പോയായിരിക്കും —ഭൂതം.
പോകുമായിരിക്കും —ഭാവി.
പോകണമായിരിക്കും —വിധായകം.
പോകാമായിരിക്കും —അനുജ്ഞായകം.

114. ഭാവ്യനുജ്ഞായകവിധായകങ്ങളിൽ 'ആയിരുന്നു' എന്നനുപ്രയോഗിച്ചാൽ ക്രിയ നടന്നിട്ടില്ലെന്നു കാണിക്കും.

ഉദാ:—ബാലി രാവണനെ കൊല്ലുമായിരുന്നു (പക്ഷേ കൊന്നില്ല എന്നർത്ഥം)
മഴ പെയ്തെങ്കിൽ വിതയ്ക്കാമായിരുന്നു (മഴ പെയ്തില്ല, വിതച്ചില്ല എന്നർത്ഥം.)
കള്ളനെ ഞാൻ പിടിക്കണമായിരുന്നു (പിടിക്ക ഉണ്ടായില്ല എന്നർത്ഥം)

115. പൂർണ്ണാനുപ്രയോഗം ചില ധാതുക്കൾക്കു രൂപങ്ങളില്ലാത്തിടത്തു അവയെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു.

	വർത്ത	ഭൂതം	ഭാവി	വിധായകം.
ഉദാ:—	ഉണ്ട്	ഉണ്ടായി	ഉണ്ടാകും	ഉണ്ടാകണം

ഇവിടെ ഉൾ ധാതുവിനു ഭൂതാദികളിൽ തനിയെ രൂപമില്ലാത്തതിനാൽ 'ആയി' 'ആകും' ഇത്യാദി ആവുകയുടെ രൂപങ്ങൾ അനുപ്രയോഗമായിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നു. പൂർണ്ണാനുപ്രയോഗങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ ചുരുങ്ങും.

116. മൂന്നു മാതിരി അനുപ്രയോഗങ്ങൾ പറഞ്ഞതിൽ ഓരോന്നിനേയും മേല്പോലെ ഒന്നിന്മേൽ ഒന്നായിട്ടു പ്രയോഗിക്കാം.

ഉദാ:—പണിഞ്ഞുതീർന്നിട്ടുണ്ടാകും

ഇതിൽ 'പണിഞ്ഞു' എന്ന പ്രാക്പ്രയോഗത്തിന്മേൽ 'തീർന്നു' എന്ന ഭേദകാനുപ്രയോഗം; അതിന്മേൽ 'ഇട്ടുണ്ട്' എന്ന കാലാനുപ്രയോഗം, അതിന്മേൽ 'ആകും' എന്ന പൂർണ്ണാനുപ്രയോഗം.

117. പ്രാക്പ്രയോഗത്തിന്റെ അടുത്തുതന്നെ അനുപ്രയോഗത്തെ പ്രയോഗിക്കണം; എന്നാൽ കവികൾ പിരിച്ചു ദൂരത്താക്കിയും പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്.

ഉദാ — കണ്ടാലിരക്കുന്ന ജനങ്ങളെന്യേ
കൊല്ലാൻമടിക്കുന്ന ജനംവരുമ്പോൾ,

ഇതിൽ ക്രിയ 'മടിക്കുന്നാരെന്നോ' എന്നു.

പണ്ടയീബാലിയെക്കണ്ടെല്ലാ ഇരിക്കുന്നു,

ഇതിൽ 'കണ്ടിരിക്കുന്നു' എന്നു ക്രിയ.

മുമ്പു വിധായകം അനുജ്ഞായകം എന്ന പ്രകാരങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പറഞ്ഞ രണ്ടെണ്ണവും മുറക്കു 'വേണ്ടു' 'ആവുക' എന്ന ധാതുക്കളുടെ രൂപങ്ങൾ ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്നവ ആകയാൽ അവകളേയും അനുപ്രയോഗങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കേണ്ടതാണ്. അതിന്മണ്ണംതന്നെ അടുത്തു പറയുന്ന നിഷേധരൂപവും ചില ധാതുക്കളെ ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്നതാകയാൽ അതും അനുപ്രയോഗത്തിന്റെ വകഭേദമെന്നു പറയാം. ആ സ്ഥിതിക്കു ഇവകളെ മുറയ്ക്കു പ്രകാരാനുപ്രയോഗം എന്നും നിഷേധാനുപ്രയോഗം എന്നും പേരിട്ട് അനുപ്രയോഗം അഞ്ചുവിധം എന്നാക്കരുതോ? ശരിതന്നെ, ആകാമായിരുന്നു; പക്ഷേ നിഷേധത്തിലും പ്രകാരത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന അനുപ്രയോഗധാതു സാധാരണ അനുപ്രയോഗധാതുവിന്റെ നില കവിഞ്ഞ് ഒരു പടികൂടി അധികം കടന്ന് പ്രത്യയത്തിന്റെ നില അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു. കേൾ + അണം = കേൾക്കണം; കേൾ + ആം = കേൾക്കാം; കേൾ + ആഞ്ഞു = കേൾക്കാഞ്ഞു ഇത്യാദികളിലെല്ലാം മുറയ്ക്ക് അനുപ്രയോഗങ്ങളായ വേണ്ടു ആവുക, ആയുക എന്ന ധാതുക്കളുടെ രൂപങ്ങൾ പ്രത്യയമായിച്ചമഞ്ഞിട്ടില്ലയോ കാരിതത്തിനുള്ള ക്ക് എന്ന ആഗമം വരുന്നതു? അതിനാൽ വിധായകാനുജ്ഞായകപ്രകാരങ്ങളേയും നിഷേധത്തെയും അനുപ്രയോഗങ്ങളുടെ ശേഖരത്തിൽ ചേർക്കുന്നതു ശരിയാവുകയില്ല.

നിഷേധം

118 വാക്യങ്ങൾ വിധി എന്നും നിഷേധം എന്നും രണ്ടു വിധമാകുന്നു. ഒരു സംഗതിയുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു *വിധി*; ഒരു സംഗതി ഇല്ലെന്നു പറയുന്നതു *നിഷേധം*. വിധി വാക്യത്തിലെ ക്രിയാപദത്തിൽ 'അരു' 'ഇൽ' 'അൽ' 'ഒൽ' 'ആക' 'വഹി' എന്ന ഈ ആറു ഖിലധാതുക്കളുടെ ചില രൂപങ്ങളെ അനുപ്രയോഗിച്ചു നിഷേധവാക്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു.

ഉദാ—	വിധി	നിഷേധം
	രാമൻ വരുന്നു	രാമൻ വരുന്നില്ല
	രാമൻ പോകും	രാമൻ പോകാ

'അരു' 'ഇൽ' ഇത്യാദി ആറു നിഷേധാർത്ഥധാതുക്കളെ പറഞ്ഞതിൽ 'അരു' തനിയെയും 'ഒലാ' 'വഹിയാ' എന്നും മറ്റും പോലെ മറ്റുള്ളതിൽ കൂടിച്ചേർന്നും വരും. 'അല്ല' 'ഇല്ല' 'അരുതു' 'ഒലാ' 'വഹിയാ' എന്ന ഇവയുടെ ഭാവിരൂപങ്ങൾ നിപാതങ്ങളായി തീർന്നിട്ടുണ്ടു.

119. വിധിയെ നിഷേധമാക്കുന്നതിനു മലയാളത്തിൽ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ടു.

൧-ാമതു മേൽകാണിച്ച നിപാതങ്ങളെ ചേർക്ക. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

നിർദ്ദേശകപ്രകാരത്തിനു 'അല്ല' 'ഇല്ല' എന്നു.

ഉദാ— രാമൻ വന്നില്ല.
രാമൻ മടയനല്ല.

നിയോജകവിധായകങ്ങൾക്കു 'ഒലാ' 'അരുതു',

ഉദാ— പോകരുതു, പോകൊലാ

അനുജ്ഞായകത്തിനു 'വഹിയാ'

ഉദാ— പറക വഹിയാ

൨-ാമതു 'അരു' എന്ന ധാതുവിനെ പ്രത്യയംപോലെ ചേർക്ക.

ഉദാ—പോകാത്തു—നിർദ്ദേശക വർത്തമാനം
പോകാഞ്ഞു— ,, ഭൂതം.
പോകാ — ,, ഭാവി

120. 'ആ' എന്ന നിഷേധധാതുവിനു ചില വിശേഷങ്ങളുണ്ടു്; അവയെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

	വർത്ത.	ഭൂതം.	ഭാവി.
മുററുവിന—	ആയുന്നു, ആററു;	ആഞ്ഞു;	ആയും, ആയാവൂ, ആ, നിയോജകമദ്ധ്യമബഹുവചനം ആസ്സിൻ.
പേരെച്ചം—	ആത്ത	ആഞ്ഞ	ആ

വിനയെച്ചം { നടുവിനയെച്ചം -ആസ്സു, ആഴിക. / പിൻവിനയെച്ചം -ആസ്സാൻ. / പാക്ഷിക ,, -ആസ്സിൽ.

ഉദാ—	വിധി	നിഷേധം
വർത്ത	—പറയുന്നു	പറയായുന്നു പറയാററു
ഭൂതം	—പറഞ്ഞു	പറയാഞ്ഞു
ഭാവി	—പറയും പറയൂ	പറയാ, പറയായ്‌വൂ, പറയായും
നിയോ,മദ്ധ്യമ, ബഹു	—പറയിൻ	പറയാസ്സിൻ
മുൻവിനയെച്ചം	—പറഞ്ഞു	പറയാതെ, പറയാഞ്ഞു്
നടു ,,	—പറക	പറയാസ്സു, പറയാഴിക
പിൻ ,,	—പറയ്‌വാൻ	പറയാസ്സാൻ
സംഭാവക	—പറകിൽ	പറയാസ്സിൽ
വർത്ത. പേരെച്ചം	—പറയുന്ന	പറയാത്ത
ഭൂതം ,,	—പറഞ്ഞ	പറയാഞ്ഞ
ഭാവി ,,	—പറയും	പറയാ
കൃതികൃത്തു ,,	—പറച്ചൽ	പറയായ്ത്തം

ഇവയിൽ തടിച്ച അക്ഷരമേ പ്രായേണ നടക്കുന്നുള്ളൂ.

പ്രയോഗത്തിൽനിന്നും ഉദാഹരണങ്ങൾ—

'പറായുന്നു, ചെയ്യായുന്നു' ഭ- ഭാ-
'കൂടായുമ്പോൾ' ത- സ-
'ഏതും കളയായ്‌വൂ' ടി-
'ചൊല്ലവാണൻ തന്നെയ'
വമ്പരയെ സഹിയാഞ്ഞു്, പദ്മ-
വല്ലായ്ത്തം, ഇല്ലായ്ത്തം
വാടാവള്ളിക്കുടിലുകൾ മധ്യ-
വാടാവിളക്കു്, കൊല്ലാക്കൊല, മിണ്ടാപ്പൂച്ച,
നോക്കാത്തവർ, പൊതിയാത്തേങ്ങ, തൊടാപ്പുറൻ,

ഉപദേശം—'അ' 'ഒല്ലാ' 'അരുതു' ഇവയെ പ്രത്യയം പോലെയും; 'വഹിയാ' എന്നതിനെ അനുപ്രയോഗം പോലെയും;

'അല്ല ഇല്ല'—കളെ നിപാതംപോലെയും ആകുന്നു ചേൎക്കേണ്ടു്. പ്രത്യയംപോലെ ആകുമ്പോൾ കാൎത്തങ്ങൾക്കു 'ക്ക' ആഗമം മുതലായ പ്രക്രിയകൾ വരും. എന്നാൽ 'ആ' എന്നതു ചേൎക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഈ ആഗമമുള്ളു; അതിനെയും കവികൾ വികല്പേനയേ ചെയ്യാറുള്ളു. അതിനാൽ 'കേൾക്കാ' എന്നും 'കേളാ' എന്നും രൂപമാകാം. 'വഹിയാ' അന്യപ്രയോഗംപോലെ ആകയാൽ പ്രാക്പ്രയോഗത്തിനു നടുവിനയെച്ചരൂപം വേണം. 'അല്ല-ഇല്ല'കൾ നിപാതംപോലെ ആകയാൽ ആഖ്യാതത്തിന്റെ ഒടുവിലുള്ള അകാര ഉകാരങ്ങൾ ലോപിക്കുന്നു. ഇത്യാദി സൂക്ഷിച്ചുകൊൾക.

സമുച്ചയവികല്പങ്ങൾ

സമുച്ചയമെന്നാൽ കൂട്ടിച്ചേൎക്കുക ഒരേജാതിയിലുള്ള പദങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേൎത്തുകൂട്ടു. 'ഉം' എന്ന ഘടകനിപാതമാണു സമുച്ചയത്തിനുപയോഗിക്കുന്നതു്; അതുകൊണ്ടു 'ഉം' എന്നതിനു സമുച്ചയനിപാതം എന്നു പേർ ഇതിനു മുമ്പും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഉദാ—രാമനും കൃഷ്ണനും —നാമങ്ങളുടെ സമുച്ചയം
സമൎത്ഥനും വിദ്വാനും ആയ ഭടൻ —ഭേദകങ്ങളുടെ ടി
അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും ചെയ്ത തെറ്റു—ക്രിയകളുടെ ടി

സംസ്കൃതം ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ അന്യഭാഷകളിൽ സമുച്ചയനിപാതത്തെ ഒരിടത്തു് (ഒടുവിലത്തെ പദത്തിൽ) ഉപയോഗിച്ചാൽ മതി. ഭാഷയിൽ സമുച്ചയിക്കേണ്ടുന്ന ഓരോ പദത്തിലും 'ഉം' ചേൎക്കണം. 'അതും ഇതും മറ്റേതും മറിച്ചേതും' ഇത്യാദി. കവികൾ ചിലപ്പോൾ അന്യഭാഷകളെ അനുകരിച്ചു സമുച്ചയനിപാതത്തെ ഒരിടത്തുമാത്രമായുപയോഗിക്കാറുണ്ടു്.

ഉദാ—വിധി ഹരിശങ്കരരും തുണെയ്ക്കുവേണം.
ഭക്തപ്രിയൻ ഭോഗധരൻ മഹാവാൻ മുകുന്ദൻ,

ക്രിയാസമുച്ചയത്തിൽ മാത്രം അല്പം വിശേഷമുണ്ടു്. 'അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും' എന്നു മുൻ കാണിച്ച ഉദാഹരണം പോലെ എല്ലാ ഇടത്തിലും സാധിക്കയില്ല. സമുച്ചയിക്കേണ്ടുന്ന ക്രിയ

കളെ എല്ലാം നടുവിനയെച്ചരൂപത്തിലാക്കി ഓരോന്നിലും 'ഉം' ചേൎത്തു് ഒടുവിൽ ചെയ്കയെ ആവശ്യപ്പെട്ട കാലപ്രകാരാദ്യുപാധികൾ ചേൎത്തു പ്രയോഗിക്കണം.

ഉദാ—ഒററവാക്യങ്ങൾ — സമുച്ചയം.

രാമൻ രാജ്യമുപേക്ഷിച്ചു	രാമൻ രാജ്യമുപേക്ഷിക്കയും
കാട്ടിൽ ൧൪ വൎഷം താമസിച്ചു	കാട്ടിൽ ൧൪ വൎഷം താമസിക്കയും
രാവണനെ നിഗ്രഹിച്ചു	രാവണനെ നിഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തു.

അനുപ്രയോഗം സ്പഷ്ടമേ ഉള്ളിടത്തു 'ചെയ്ക'യെ ഉപയോഗിക്കാതെ കഴിക്കാം. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

കളിക്കണം ഉണ്ണണം ഉറങ്ങണം	കളിക്കയും ഉണ്ണുകയും ഉറങ്ങുകയും വേണം.
കളിക്കാം ഉണ്ണാം ഉറങ്ങാം	കളിക്കയും ഉണ്ണുകയും ഉറങ്ങുകയും ആം.
കണ്ടിട്ടുണ്ടു് കേട്ടിട്ടുണ്ടു്	കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടും ഉണ്ടു്.
നില്ക്കരുതു് ഇരിക്കരുതു് കിടക്കരുതു്	നില്ക്കയും ഇരിക്കയും കിടക്കയും അരുതു്.

വികല്പത്തിലും സമുച്ചയത്തിനു പറഞ്ഞ വിധികൾ തന്നെ. വികല്പമെന്നാൽ അതോ ഇതോ എന്നു രണ്ടാലൊന്നിനെ എടുക്കുക.

ഉദാ—രാമനോ കൃഷ്ണനോ വന്നതു്
സമൎത്ഥനോ വിദ്വാനോ ആയ രാജൻ
അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ ചെയ്ത തെററു്
വൈശ്യൻ ധൎമ്മം അനുഷ്ഠിക്കയോ ധനം സമ്പാദിക്കയോ കാൎയ്യമോ
അനുഭവിക്കയോ മോക്ഷത്തിനു ശ്രമിക്കയോ വേണം
ഉണ്ണുകയോ ഉറങ്ങുകയോ കളിക്കയോ ആം
കണ്ടിട്ടോ കേട്ടിട്ടോ ഇല്ല.

വികല്പത്തിനു ചിലെടത്തു സമുച്ചയതുല്യമായിട്ടും അൎത്ഥം കാണും.

ഉദാ—അസത്യം പറകയോ ജന്തുക്കളെ ഹിംസിക്കയോ അരുതു്.

ഇവിടെ രണ്ടാലൊന്നു എന്നല്ല അൎത്ഥം, അസത്യം പറകയാകട്ടെ ജന്തുക്കളെ ഹിംസിക്ക ആകട്ടെ അരുതെന്നാണു്.

'ആകട്ടെ' എന്ന നിപാതവും സമുച്ചയാൎത്ഥകം തന്നെ; ഓരോന്നായിട്ടെടുത്തു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രം ഇതിന് 'ഉം' ഇനെക്കാറം ഭേദം.

പററുവിന

121. ഇതേവരെ പ്രസ്താവിച്ചതെല്ലാം കൃതികളുടെ പ്രധാന ക്രിയയെ കുറിക്കുന്ന രൂപങ്ങളെപ്പററി ആയിരുന്നു. ഇനി അപ്രധാനക്രിയയെ കുറിക്കുന്നവയെ വിവരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കൃതിയുടെ അൎത്ഥം ക്രിയ ആകുന്നു; അതു പ്രധാനമായും അപ്രധാനമായും വരാം. എങ്ങനെയെന്നാൽ, 'ബ്രഹ്മാവു കംസകൃഷ്ണന്നു വരം കൊടുത്തു' എന്നു പറയുന്നിടത്തു 'കൊടുത്തു' എന്ന ക്രിയ മറെറാന്നിനെയും ആശ്രയിക്കാതെ നില്ക്കുന്നതിനാൽ പ്രധാനമാകുന്നു. 'ബ്രഹ്മാവു കംസകൃഷ്ണന്നു കൊടുത്ത വരം' എന്നാണു പറയുന്നതെങ്കിൽ അവിടെ 'കൊടുത്ത' എന്ന ക്രിയ വരം എന്ന നാമത്തിന് കീഴടങ്ങുന്നു. 'കൊടുത്ത' എന്നതിനു ഏതെങ്കിലും ഒരു നാമത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചാലേ അൎത്ഥത്തിനു പൂൎത്തിവരുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ ഇതു ഒരു നാമത്തിനു അംഗമായിപ്പോകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ 'രാമൻ പള്ളിക്കൂടത്തിൽപോയ് പഠിക്കുന്നു' എന്നിടത്തു 'പോയ്' എന്ന ക്രിയ 'പഠിക്കുന്നു' എന്ന മറെറാരു ക്രിയയ്ക്കു കീഴടങ്ങുന്നു. അതിനാൽ 'പോയ്' എന്നതു 'പഠിക്കുന്നു' എന്നതിന്റെ അംഗമായിട്ടു നില്ക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മറെറാന്നിനു അംഗമായിവരുന്ന ക്രിയ അംഗക്രിയ; പ്രധാനമായ ക്രിയ അംഗിക്രിയ. കോടികഴുക്കോലിൽ പററികകംവെന്നു പററുംപോലെ അംഗക്രിയകൾ അംഗിക്രിയയിൽ ചെന്നു പററുന്നതിനാൽ അവയ്ക്കു '*പററുവിന*' എന്നും അംഗിക്രിയയ്ക്കു '*മുററുവിന*' എന്നും തമിഴർ പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. അംഗക്രിയ അംഗമാകുന്നതു ഒരു നാമത്തിനോ മറെറാരുക്രിയയ്ക്കോ ആകാമെന്നു മുമ്പിൽ കാണിച്ചല്ലോ. നാമത്തിനു അംഗമാകുന്നതു '*നാമാംശം*' അല്ലെങ്കിൽ '*പേരെച്ചം*', ക്രിയയ്ക്കംഗമാകുന്നതു '*ക്രിയാംശം*' അല്ലെങ്കിൽ '*വിനയെച്ചം*'. ഗാൎത്ത്വെറു് സായ്പ് പേരെച്ചത്തിനു '*ശബ്ദന്യൂനം*' എന്നും വിനയെച്ചത്തിനു '*ക്രിയാന്യൂനം*' എന്നും പേരിട്ടിരിക്കുന്നു.

പേരെച്ചം

123. മുററുവിനയിൽ 'അ' 'ഒരു' എന്ന ചുട്ടെഴുത്തുകളിൽ ഒന്നിനെ ചേർത്താൽ അതു പേരെച്ചമായ് ചമയും.

ഉദാ—

മുററുവിന	പേരെച്ചം			
പറയുന്നു	പറയുന്ന,	പറയുന്നൊരു	വർത്തമാനം	നിർദ്ദേശകം
പറഞ്ഞു	പറഞ്ഞ,	പറഞ്ഞൊരു	ഭൂതം	
പറയും	പറയും,	പറയുമൊരു	ഭാവി	
(പറയാവുന്നു)	പറയാവുന്ന,	-ന്നൊരു	വർത്ത	അനുജ്ഞായകം
പറയായി	പറയായ,	-യൊരു	ഭൂതം	
പറയാം	(പറയാമ)	-	ഭാവി	
(പറയേണ്ടുന്നു)	പറയേണ്ടുന്ന,	-ന്നൊരു	വർത്ത	വിധായകം
(പറയേണ്ടി)	പറയേണ്ടിയ,	-യൊരു	ഭൂതം	
പറയേണം	പറയേണ്ടും,	-ണ്ടുമൊരു	ഭാവി	
പറയാത്തു	പറയാത്ത,	-ത്തൊരു	വർത്ത	നിഷേധക നിർദ്ദേശകം
പറയാഞ്ഞു	പറയാഞ്ഞ,	-ഞ്ഞൊരു	ഭൂതം	
പറയാ	പറയാ-		ഭാവി	
പറയേണ്ടാത്തു	പറയേണ്ടാത്ത,	-ത്തൊരു	വർത്ത	നിഷേധ വിധായകം
പറയേണ്ടാഞ്ഞു	പറയേണ്ടാഞ്ഞ,	-ഞ്ഞൊരു	ഭൂതം	
പറയേണ്ടാ	പറയേണ്ടാ	-	ഭാവി	
പറയുന്നില്ല	പറയുന്നില്ലാത്ത,	-ത്തൊരു—	വർത്ത്	നിഷേധനിർ.
പറയരുതു	പറയരുതാത്ത,	-ത്തൊരു—		നിഷേധവിധാ.
പറയവഹിയാ	പറയവഹിയാത്ത,	-ത്തൊരു—		നിഷേധാനു.
പറയേല്ലാ	പറയേല്ലാത്ത,	-ത്തൊരു—		നിഷേധ വിധാ.

വിധായകാനുജ്ഞായക പ്രകാരങ്ങൾക്കു മുററുവിനയിൽ ഭാവിരൂപമേ നടപ്പുള്ളു എങ്കിലും പററുവിനയായ പേരെച്ചത്തിൽ അവയ്ക്കു ത്രികാലരൂപങ്ങളുമുണ്ട്. അതിനാൽ ആ രണ്ടു പ്രകാരങ്ങൾക്കും മുററുവിനയിലുള്ള രൂപങ്ങളെ വലയത്തിനകത്തു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു പ്രകാരങ്ങളും 'വേൺ' 'ആ-(വുക)' എന്ന ധാതുക്കളുടെ അനുപ്രയോഗത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നവയാകയാൽ ആ ധാതുക്കളുടെ പേരെച്ചരൂപം തന്നെ ഈ പ്രകാരങ്ങൾക്കും പേരെച്ചമായി തീരുന്നു. നിയോജകപ്രകാരത്തിനു മാത്രം പേരെച്ചരൂപമില്ല.

ഉപദേശം — (1) ലിംഗപുരുഷവചനപ്രത്യയങ്ങളെ ചേൎക്കുമ്പോൾ പറഞ്ഞതുപോലെ പേരെച്ചപ്രത്യയം ചേൎക്കുമ്പോഴും കാലപ്രത്യയത്തിന്റെ അന്ത്യമായ ഉകാരം ലോപിക്കയും 'ഇ' എന്ന ഭൂതപ്രത്യയത്തിനു യകാരമോ നകാരമോ ആഗമം വരികയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ

പറയുന്നു + അ = പറയുന്ന
പറഞ്ഞു + അ = പറഞ്ഞ
വിലസി + അ = വിലസിയ, വിലസിന

എന്നു രൂപങ്ങൾ വരുന്നുവെന്നറിക.

ഉപദേശം — (2) ഭാവിയിൽ മുറ്റുവിനതന്നെ പേരെച്ചമായിട്ടു നടക്കയും ചെയ്യും. 'അ' 'ഉം' എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ ചേൎന്നതു വികല്പേന മതി. അതിനാൽ

വരും കാലം, വരുമക്കാലം
പോരും പോർ, പോരുമപ്പോർ

എന്നു രണ്ടു വിധവും പ്രയോഗിക്കാം.

11൩. പേരെച്ചങ്ങളിൽ ചിലതു വെറും നാമവിശേഷണ(ഭേദക)—ങ്ങളായി തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്.

ഉദാ—എന്റെ കെട്ടിയ പെൺ
അവന്റെ പെറ്റ തള്ള
വെളുത്ത പശു
കറുത്ത പട്ടി.

പേരെച്ചങ്ങളിൽ ലിംഗപ്രത്യയം ചേൎത്താൽ അവ നാമങ്ങളായി ചമയും.

ഉദാ—

അറിയുന്നവൻ,	അറിയുന്നോൻ	പും	നിൎദ്ദേശക വൎത്തമാനം
അറിയുന്നവൾ,	-ന്നോൾ-	സ്ത്രീ	
അറിയുന്നതു,		നപും	
അറിഞ്ഞവൻ,	-ഞ്ഞോൻ-	പും	ടി. ഭൂതം
അറിഞ്ഞവൾ,	-ഞ്ഞോൾ-	സ്ത്രീ	
അറിഞ്ഞതു,		നപും	
അറിയുവവൻ,	-വോൻ; അറിവവൻ, -വോൻ-	പും	ടി. ഭാവി
അറിയുവവൾ,	-വോൾ; അറിവവൾ, -വോൾ-	സ്ത്രീ	
അറിയുവതു,	അറിവതു	നപും	

അറിയാവുന്നവൻ,	-ന്നോൻ-	പും	അനുജ്ഞായക വർത്തമാനം
അറിയാവുന്നവർ,	-ന്നോർ-	സ്ത്രീ	
അറിയാവുന്നതു,		നപും	
അറിയായവൻ,	-യായോൻ-	പും	ടി. ഭൂതം
അറിയായവർ,	-യായോർ-	സ്ത്രീ	
അറിയായതു,		നപും	
അറിയാം (?)		പും, സ്ത്രീ, നപും.	ടി ഭാവി
അറിയേണ്ടുന്നവൻ,	-ന്നോൻ-	പും	വിധായക വർത്തമാനം
അറിയേണ്ടുന്നവർ,	-ന്നോർ-	സ്ത്രീ	
അറിയേണ്ടുന്നതു,		നപും	
അറിയേണ്ടിയവൻ,	-ണ്ടിയോൻ-	പും	ടി. ഭൂതം
അറിയേണ്ടിയവർ,	-ണ്ടിയോർ-	സ്ത്രീ	
അറിയേണ്ടിയതു,		നപും	
അറിയേണ്ടോൻ,		പും	ടി. ഭാവി
അറിയേണ്ടോർ,		സ്ത്രീ	
അറിയേണ്ടുവതു,		നപും	
അറിയാത്തവൻ,	-വർ, -തു-	വർത്ത	നിഷേധകം
അറിയാഞ്ഞവൻ,	-വർ, -തു-	ഭൂതം	

'അവൻ' 'അവർ' എന്നവയെ ചുരുക്കി സാധാരണയായി 'ഓൻ' 'ഓർ' എന്നാക്കാറുണ്ടു; ആ രൂപങ്ങളെ ആണു് രണ്ടാമതായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

വിനയെച്ചം

---

124. (1) മുൻവിനയെച്ചം (2) പിൻവിനയെച്ചം (3) നടുവിനയെച്ചം (4) പാക്ഷികവിനയെച്ചം (5) തൻവിനയെച്ചം എന്നു വിനയെച്ചം അഞ്ചുവിധമാകുന്നു.

(1) ഭൂതകാലത്തിലുള്ളതു മുൻവിനയെച്ചം.

ഉദാ:—രാമൻ വന്നു കളിച്ചു് ഊണു കഴിച്ചു.

ഇതിൽ വരുകയും കളിക്കയും ഊണു കഴിക്കുന്നതിനു മുമ്പു നടന്നതാകയാൽ 'വന്നു' 'കളിച്ചു്' എന്നവ മുൻവിനയെച്ചങ്ങൾ.

(2) ഭാവികാലത്തിലുള്ളതു പിൻവിനയെച്ചം

ഉദാ—രാമൻ ഉണ്ണാൻ പോകുന്നു.

ഇതിൽ ഉണ്ണുക പോയതിന്റെ ശേഷം നടക്കുന്ന ക്രിയ ആകയാൽ 'ഉണ്ണാൻ' എന്നതു പിൻവിനയെച്ചം.

(3) കാലാദി വിശേഷങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്ത കേവലക്രിയ നടുവിനയെച്ചം.

ഉദാ:—കള്ളം പറക ശരിയല്ല.

ഇതിൽ 'പറക' എന്നതു നടുവിനയെച്ചം. ഇതു വാക്യത്തിന്റെ കർത്താവായിട്ടു തന്നെ നിൽക്കുന്നു. നടുവിനയെച്ചത്തിനു മറ്റു വിനയെച്ചങ്ങളെക്കാൾ അർത്ഥത്തിലും പ്രയോഗത്തിലും വളരെ ഭേദമുണ്ട്. ഇതു കാലാദ്യുപാധികളിൽ ഒന്നിന്റെയും സ്പർശമില്ലാത്തതാകയാൽ വാസ്തവത്തിൽ അംഗമെന്നും അംഗിയെന്നും പറയപ്പെടാവുന്നതല്ല. ഇതു ധാതുരൂപം പോലെ അപരിച്ഛിന്നമാകുന്നു. ഇതു മറ്റൊരു ക്രിയക്കു കീഴടങ്ങുന്നതും തനിയെ നിൽക്കാൻ ശേഷിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രമാകുന്നു. എന്നാൽ നിയോഗം, ആജ്ഞ, മുതലായ അർത്ഥങ്ങളൊന്നും തോന്നിക്കുന്നതിനു മനസ്സില്ലാത്തിടത്തു ഇതിനെ പ്രധാന ക്രിയ ആയിട്ടു തന്നെ ഉപയോഗിക്കാറുമുണ്ട്. ഉദാ:—'ആര്യ്യേ! വേഷം ധരിച്ചു കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ ഇങ്ങോട്ടു വരികതന്നെ.' ഇവിടെ 'ഇങ്ങോട്ടുവാ' എന്നായാൽ ആജ്ഞയും, 'വരു' എന്നായാൽ വിധിയും 'വരാം' എന്നായാൽ അനുജ്ഞയും തോന്നിയെന്നു വരാം. ഈ മാതിരി ഉപചാരത്തോടുകൂടി പറയുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ നിയോജകപ്രകാരത്തിന്റെ മദ്ധ്യമപുരുഷന്റെ സ്ഥാനത്തു ഇതിനെ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. 'കള്ളം പറകയാൽ ശിക്ഷകിട്ടി' ഇത്യാദികളിലെപ്പോലെ ഇതിനെ നാമംപോലെയും ഉപയോഗിക്കാം.

(4) പാക്ഷിക വിനയെച്ചം ഒരു ഒരുപ്രകാരം വരുന്ന പക്ഷം എന്നുള്ള അർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്നു.

ഉദാ—'ഇന്നവണ്ണം കഴിച്ചീടുകിലിവിടെ ജയിച്ചീടിയേൻ'

'കഴിക്കുന്നപക്ഷം' എന്നർത്ഥം.

(5) തൻവിനയെച്ചം 'ഒരു ഒരുവിധം ഇരിക്കുമ്പോൾ' എന്നർത്ഥത്തെ കുറിക്കും.

ഉദാ—ജ്യേഷ്ഠനിരിക്കെ കുരുവംശത്തിൽ
ശ്രേഷ്ഠൻ ഞാനെന്നൊരുമെട ഭാവം

ജ്യേഷ്ഠനിരിക്കുമ്പോൾ എന്നർത്ഥം.

125. ഭൂതാഖ്യാതം (ഭൂതകാലത്തിലെ മുറ്റുവിന) തന്നെ മുൻവിനയെച്ചമാകുന്നു; അതിൽ 'ഉ' പ്രത്യയത്തിന്റെ ഉകാരത്തെ സംവൃതമാക്കുകയും, 'ഇ' പ്രത്യയത്തിനു അപ്പുറം വരുന്ന ദൃഢത്തെ ഇരട്ടിക്കയും മാത്രം ഭേദം വേണം.

ഉദാ—ഭൂതാഖ്യാതം.	മുൻവിനയെച്ചം.
വന്നു	വന്നു്
കണ്ടു	കണ്ടു്
കേട്ടു	കേട്ടു്
ഓടി	ഓടി (ച്ചെന്നു)
ഇളകി	(പ്പോയി)

പാറമേൽ ചെന്നു കരേറിക്കൂട്ടിൽ;
കൂട്ടിൽ കരേറിപ്പിടികൂടിയെല്ലോ.

126. ഭാവിരൂപത്തിലോ ധാതുവിൽ തന്നെയോ 'ആൻ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്താൽ പിൻവിനയെച്ചം ഉളവാകും.

ഉദാ—ധാതു.	ഭാവി.	പിൻവിനയെച്ചം.
വര്	വരും	വരുവാൻ, വരാൻ
പോ	പോകും	പോകുവാൻ, പോവാൻ

അനുസ്വാരത്തിനു സന്ധിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വകാരാദേശം വന്നു് 'വരു + ആൻ' എന്നതു 'വരുവാൻ' എന്നായിത്തീരുന്നുവെന്നറിക. കാരിതങ്ങളിൽ 'ക്കു' ആഗമത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു വികല്പേന 'പ്പു' കൂടി ആഗമം വരുന്നതിനാൽ മൂന്നു വിധം രൂപം വരും. എങ്ങിനെയെന്നാൽ—

ധാതു.		പിൻവിനയെച്ചം.	
കേൾ	—കേൾക്കുവാൻ,	കേൾക്കാൻ,	കേൾപ്പാൻ.
പിടി	—പിടിക്കുവാൻ,	പിടിക്കാൻ,	പിടിപ്പാൻ.
ചേര്	—ചേർക്കുവാൻ,	ചേർക്കാൻ,	ചേർപ്പാൻ.

ണകാര-നകാരാന്തങ്ങൾക്കു മകാരാഗമവികല്പത്താൽ മൂന്നു രൂപം വരും. എങ്ങിനെയെന്നാൽ—

കാണ്	—	കാണുവാൻ,	കാണ്മാൻ,	കാണാൻ.
തിന്നു	—	തിന്നുവാൻ,	തിന്നാൻ,	തിന്മാൻ.

127. ധാതുവിൽ 'ഉക' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്താൽ അതു നടുവിനയെച്ചമാകും.

ഉദാ—ധാതു. നടുവിനയെച്ചം.

ഇളക്	ഇളക്കുക.
കേൾ	കേൾക്കുക.
ഓട്ടു	ഓട്ടുക.

വിശേഷവിധി (1) ധാതു സ്വരാന്തമോ ചില്ലന്തമോ ആയിരുന്നാൽ അതിനു പ്രത്യയം 'ക' എന്നു മാത്രമായാലും മതി; എന്നാൽ ഈ 'ക' പ്രത്യയത്തെ കാരിതങ്ങളിൽ ഇരട്ടിച്ചു 'ക്ക' എന്നാക്കണം.

ഉദാ:—ധാതു. നടുവിനയെച്ചം.

പറ	പറക,	പറയുക.
കേൾ	കേൾക,	കേൾക്കുക.
നിൽ	നിൽക,	നിൽക്കുക.
പിടി	പിടിക,	പിടിക്കുക.
പൊടി	പൊടിക,	പൊടിയുക.

വിശേഷവിധി (2) പ്രാക്ക് പ്രയോഗമായി നിൽക്കുന്ന ഒരു വ്യഞ്ജനാന്ത ധാതുവിനു നടുവിനയെച്ചം ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ പ്രത്യയം 'അ' എന്നു മാത്രം മതിയാകും.

ഉദാ:—വര് — വരവേണ്ടും.
ചെല് — ചെല്ലവേണ്ടും.
കൊണ്ടോട് — കൊണ്ടോടത്തക്കരൂപം തിരിച്ചുപോയതും.

128. ധാതുവിലോ നടുവിനയെച്ചത്തിലോ 'ൽ' പ്രത്യയം ചേർത്താൽ പാക്ഷികവിനയെച്ചമാകും. നടുവിനയെച്ചത്തിൽ ചേർക്കുമ്പോൾ ക(=ക്+അ) എന്നുള്ള അതിന്റെ ഒടുവിലുള്ള അകാരത്തെ ലോപിപ്പിക്കയും വേണം.

ഉദാ:—ധാതു. പാക്ഷികവിനയെച്ചം.

വരു	—വരിൽ,	വരുകിൽ.
കേൾ	—കേൾക്കിൽ,	കേൾക്കുകിൽ.
പോ	—പോകിൽ,	പോകുകിൽ
പതിഞ്ഞീട്	—പതിഞ്ഞീടിൽ,	പതിഞ്ഞീടുകിൽ

129. ധാതുവിൽ 'ഏ' എന്നോ 'അവേ' എന്നോ പ്രത്യയം ചേർത്താൽ തൻവിനയെച്ചമുണ്ടാകും.

ഉദാ:—ധാതു തൻവിനയെച്ചം.

പറ	പറയെ,	പറകവേ,
നിൽ	നിൽക്കെ,	നിൽക്കവേ,
ചെയ്	ചെയ്യെ,	ചെയ്യവേ,

കൃൽപ്രകരണം

130. നാമത്തിനും കൃതിക്കും ഉണ്ടാകുന്ന രൂപഭേദങ്ങളെ എല്ലാം വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനി നാമത്തിൽ നിന്നു ജനിക്കുന്ന കൃതികളെ 'നാമധാതു' എന്നൊരിനമായി വിവരിച്ചതുപോലെ കൃതികളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന നാമങ്ങളേയും നാമങ്ങളിൽ നിന്നു ജനിക്കുന്ന മററു നാമങ്ങളേയും പററി പറയേണ്ടതുണ്ടു്. കൃതികളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന നാമങ്ങൾക്കു '*കൃത്തുകൾ*' എന്നും നാമങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന മററു നാമങ്ങൾക്കു '*തദ്ധിതങ്ങൾ*' എന്നും സംസ്കൃതവ്യാകരണാനുസാരേണ പേരുകൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

131. കൃതികൃത്തു്* എന്നും കാരകകൃത്തു് എന്നും കൃത്തുകൾ രണ്ടുവിധം. ഒന്നാമത്തേതു കേവലമായ ക്രിയാസ്വരൂപത്തെ കുറിക്കുന്നു. ഇതിനു 'ക്രിയാനാമ'മെന്നും ചിലർ പേർ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടാമത്തേതിൽ ക്രിയയെ നടത്തുന്ന കർത്തൃകർമ്മാദികാരകങ്ങളിൽ ഒന്നു പ്രത്യയത്തിന്റെ വാച്യമായി നില്ക്കുന്നു.

ഉദാ:—ധാതു.	കൃതികൃത്തു്.	കാരകകൃത്തു്.
വള	വളവു്	വളവൻ
ഉരുൾ	ഉരുളിച്ച	ഉരുളൻ.

ഇതിൽ 'വളവു്' 'ഉരുളിച്ച' രണ്ടും ഈ ക്രിയകളുടെ പേരുകളാകുന്നു. വളയുന്നതു (വളയുക എന്ന ക്രിയയുടെ കർത്താവു) വളവൻ; ഉരുളുന്നതു് (ഉരുളുക എന്ന ക്രിയയുടെ കർത്താവു) ഉരുളൻ എന്നർത്ഥമാകുന്നു.

132. കൃതികൃത്തുകളെ കുറിക്കുന്നതിനു്.

1.	അൽ	4.	വു്	7.	ത്തു്	10.	മ
2.	തൽ	5.	ച	8.	ത്തം	11.	വി
3.	ട്ടു്	6.	തി	9.	അം	12.	മാനം

എന്നു 12 പ്രത്യയങ്ങളുണ്ടു്. ഇവയെ ചേർക്കുമ്പോൾ താലവ്യാദേശം, ഉപാന്ത്യസ്വരത്തിനു ദീർഘം മുതലായ ചില പ്രക്രിയകളും ചെയ്യേണ്ടിവരും.

ഉദാ:—	ധാതു	കൃതി.	ധാതു	കൃതി
1 അൽ—	തൊഴ്	തൊഴുകൽ	കോൺ	കോണൽ
	തേക്	തേകൽ	കത്തു്	കത്തൽ
	ഏങ്ങ്	ഏങ്ങൽ	കാ	കാവൽ
	കൂട്	കൂടൽ	കൂവ്	കൂവൽ

---

* കൃതികൃത്തിനു ചിലർ ഭാവരൂപം എന്നു പേർ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതും സ്വീകാര്യം തന്നെ. വ്യാകരണത്തിൽ ഐകരൂപ്യത്തിനു വേണ്ടി ചെയ്ത പേരാണു് കൃതികൃത്തു് എന്നതു്.

2. തൽ—കേട്ട് കേട്ടൽ.

3. പ്പ്—തേ-തേപ്പു; കിട-കിടപ്പു; പാർ-പാർപ്പ്.

4. വു—അറി-അറിവ്; നോ-നോവു; തിര-തിരവു; അള-അളവു.

5. ച്*—ചേർ-ചേർച്ച; വീഴ്-വീഴ്ച; അകൽ-അകൽച്ച; അയല്-അയൽച്ച.

6. തി—അറു-അറുതി; പൊറു-പൊറുതി.

7. ത്തു്—നെയ്-നെയ്ത്തു; കൊയ്-കൊയ്ത്തു; ഉഴു്-ഉഴുത്തു്; മറു്-മറുത്തു്; പൂശ്-പൂച്ചു് (താലവ്യാദേശം;) പാട്-പാട്ടു്-(സന്ധികാര്യം;) കൂട്-കൂട്ടു്; മൽ-മാറു്.

8. ത്തം—നട-നടത്തം; പിടി-പിടിത്തം; വെളു്-വെളിച്ചം; വട്ടം; കൊള്-കോട്ടം. ഏറു്-ഏറ്റം.

9. അം—തീർ-തീരം; എണ്ണ്-എണ്ണം; ആഴ്-ആഴം; കൾ-കള്ളം.

10. മ—ഓർ-ഓർമ; കൂർ-കൂർമ; തെളി-തെളിമ.

11. വി—കേൾ-കേൾവി, കേളി; മറ-മറവി; വേൾ-വേൾവി, വേളി.

12. മാനം—തീര്-തീർമാനം; ചേര്-ചേർമാനം; വര്-വരുമാനം.

ഉപദേശം—ഇപ്പൊന്ന 12 പ്രത്യയങ്ങളിൽ

(1) 'അൽ' മിക്ക ധാതുവിലും ചേരും.

ഉദാ:—ചെയ്-ചെയ്യൽ.

(2) 'പ്പ്' കാരിതങ്ങൾക്കു കൊള്ളാം.

ഉദാ:—നില്പ്, വിരപ്പു, തരിപ്പു.

(3) 'അം' ഒ കാരാന്തങ്ങൾക്ക്; ഒ കാരത്തെ ഖരാദേശം ചെയ്ത കകാരവുമാകണം.

ഉദാ:—ഇണക്കം, അടക്കം, പൊക്കം.

(4) 'ച', ര ല ള ഴാന്തങ്ങൾക്കു.

ഉദാ:—തളർച്ച ഉണർച്ച, വളർച്ച.
അകൽച്ച മികൽച്ച, അയൽച്ച
ഉയർ(ലി)ച്ച, വിര(ലി)ച്ച
താഴ്ച, വീഴ്ച, കാഴ്ച.

(5) 'തൽ' 'വു' താലവ്യസ്വരാന്തങ്ങൾക്കു; താലവ്യത്തിൽ ചേരുമ്പോൾ 'തൽ' എന്നതിനെ താലവ്യാദേശംകൊണ്ടു 'ചൽ' എന്നുമാക്കണം.

---

* ചിലേടത്തു ഉച്ചാരണസൌകര്യത്തിനു വേണ്ടി പ്രത്യയത്തെ 'ഇച്ച' എന്നാക്കാറുണ്ട്. ഉയലിച്ചു, വിരലിച്ചു ഇത്യാദി.

ഉദാ:—കരച്ചൽ, പിഴിച്ചൽ, മറിച്ചൽ.
അറവ്, മറവ്, തെളിവ്

133. ധാതുരൂപംതന്നെ ചിലടത്തു കൃതികൃത്തായിട്ടു കാണും.

ഉദാ:—കളി, കുളി, കടി, വിത, പൊളി, പണി.

ചിലടത്തു ഉപാന്ത്യസ്വരത്തെ നീട്ടുകമാത്രം ചെയ്യണം.

ഉദാ:—പട്—പാട	ഉൺ—ഊൺ	കെട്—കേട്
തിൻ—തീൻ	ചുട്—ചൂട്	പൊര്—പോര്

134. കാരകകൃത്തുകളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് 'അ' എന്നും 'ഇ' എന്നും രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങളുണ്ട്. ഇവയിൽ ഇന്ന പ്രത്യയം ഇന്ന ധാതുവിന് എന്നു വേർതിരിക്കുന്നതു പ്രയാസം; പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ ചിലേടത്തു വിശേഷപ്രക്രിയകളും വേണ്ടി വരും.

ധാതു.	കാരകകൃത്തിന്റെ രൂപം	പുല്ലിംഗം.	സ്ത്രീ
ഉദാ — തൊണ്ണ	തൊണ്ണയ	തൊണ്ണയൻ	തൊണ്ണച്ചി
ചതി	ചതിയ	ചതിയൻ(വൻ)	ചതിച്ചി
കോട	കോട	കോടൻ	(പുന്നപുംസകതുല്യം)
ഉതർ	ഉതള	ഉതളൻ	ി
തെണ്ട	തെണ്ടി	തെണ്ടി	(ലിംഗഭേദമില്ല)
മൊണ്ട്	മൊണ്ടി	മൊണ്ടി	ി

'ഇ' എന്ന പ്രത്യയം നാമങ്ങളോടു സമാസിച്ചിട്ടാണ് അധികം നടപ്പ്. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

മരംചാടി	മരത്തിൽ ചാടുന്നവൻ	—ൾ,—തു.
കാടോടി	കാട്ടിലോടുന്നവൻ,	—ൾ,—തു.
മീൻകൊല്ലി	മീനിനെ കൊല്ലുന്നവൻ,	—ൾ,—തു.
കാറ്റാടി	കാറ്റിലാടുന്നവൻ,	—ൾ,—തു.
വായാടി	വായകൊണ്ടാടുന്നവൻ,	—ൾ,—തു.

കൃതികൃത്തിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ ധാതുരൂപം തന്നെ കാരകകൃത്തായി നടക്കുന്നതും ഉണ്ട്. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

ധാതു.	അർത്ഥം	കാരകകൃത്തു.
വള	വളയുന്നതു	വള.
പിടി	പിടിക്കപ്പെടുന്നതു	പിടി
ഉതർ	ഉതരുന്നതു	ഉതർ.
പൊതർ	പൊതരുന്നതു	പൊതർ.

കൃതികൃത്തിനെത്തന്നെ ചിലപ്പോൾ കാരകകൃത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുകാണാം.

ധാതു.	കൃതികൃത്ത്.	അൎത്ഥം.
ഉദാ—വേർ	വേളി	വേൎപ്പെട്ടവർ
പകര്	പകൎപ്പ്	പകൎക്കപ്പെട്ടതു
മറ്	മറ	മറയ്ക്കപ്പെട്ടതു
കട്	കടവ്	കടക്കാനുള്ള ഇടം

തദ്ധിതപ്രകരണം

135. തദ്ധിതങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടു (1) തന്മാത്രം (2) തദ്വത്ത് (3) പൂരണി എന്നു മൂന്നുവക പ്രത്യയങ്ങളുണ്ടു്. സൌന്ദൎയ്യം, സാമൎത്ഥ്യം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ ധൎമ്മങ്ങൾ; ആ ഗുണങ്ങളുള്ള സുന്ദരൻ, സമൎത്ഥൻ മുതലായ ദ്രവ്യങ്ങൾ ധൎമ്മികൾ. ഒരു ധൎമ്മത്തെ കുറിക്കുന്നതു തന്മാത്രം; ഒരു ധൎമ്മിയെ കുറിക്കുന്നതു തദ്വത്ത്. ഇത്രാമത്തേതു എന്നു ഒരു സംഖ്യയെ പൂരിപ്പിക്കുന്നതു പൂരണി.

ഉദാ—പുതു	-പുതുമ	തന്മാത്രം
തൺ	-തണ്മ	
വെൾ	-വെണ്മ	

കര	-കരയൻ	-കരയുള്ള എന്നൎത്ഥം	തദ്വത്ത്
മൂപ്പ്	-മൂപ്പൻ	-മൂപ്പുള്ള ടി	
മിടുക്ക	-മിടുക്കൻ	-മിടുക്കുള്ള ടി	

ഒന്ന്	-ഒന്നാമൻ	പൂരണി
രണ്ട്	-രണ്ടാമൻ	
പത്ത്	-പത്താമൻ	

136. A. ഗുണവാചകങ്ങൾക്കും ആകാരാന്തനിഷേധകങ്ങൾക്കും, കോയിലാദിഗണത്തിൽ ചേൎത്തിട്ടുള്ള ശബ്ദങ്ങൾക്കും 'മ' എന്ന തന്മാത്രപ്രത്യയം വരും.

ഭേദകം.	തന്മാത്രം.	ശബ്ദം	തന്മാത്രം
ഉദാ—പുതു	-പുതുമ	കോയിൽ	-കോയ്മ
പഴ	-പഴമ	അടി	-അടിമ
വെൾ	-വെണ്മ	ആൺ	-ആണ്മ
വാരാ	-വാരായ്മ	ചേരാ	-ചേരായ്മ

കോയിലാദിഗണമാവിതു—കോയിൽ, അറം, അടി, തൊഴ, ആൺ, പെൺ (രണ്ടും വികല്പേന) ഇത്യാദി.

B. ശേഷം ശബ്ദങ്ങൾക്കൊക്കെയും 'ത്തം' എന്ന തന്മാത്രപ്രത്യയം.

ഉദാ—	മടയ	മടയത്തം
	മണ്ട	മണ്ടത്തം
	ചണ്ടി	ചണ്ടിത്തം
	വിഡ്ഢി	വിഡ്ഢിത്തം

137. 'അ' എന്ന തദ്വൽപ്രത്യയം

	ശബ്ദം.	തദ്വദ്രൂപം.	പും.	സ്ത്രീ.
ഉദാ—	മടി	മടിയ	മടിയൻ	മടിച്ചി
	കര	കരയ	കരയൻ	
	മിടുക്ക്	മിടുക്ക	മിടുക്കൻ	മിടുക്കി
	തടി	തടിയ	തടിയൻ	തടിച്ചി
	ചെറുമ	ചെറുമ	ചെറുമൻ	ചെറുമി

തദ്വൽപ്രത്യയത്തിന 'അവിടെയുള്ള' 'അവിടെ ഉണ്ടാക്കിയ' ഇത്യാദ്യർത്ഥങ്ങളും കാണും. എങ്ങനെയെന്നാൽ—

തെക്കുള്ളവൻ,-ൾ,-തു = തെക്കൻ
കോട്ടാറ്റുണ്ടാക്കിയതു = കോട്ടാറൻ
കിഴക്കിനിന്നു വന്നതു = കിഴക്കൻ (കാററു)

138. 'ആം' എന്ന പൂരണിതദ്ധിതം സംഖ്യാവാചിശബ്ദങ്ങൾക്കു വരും.

	സംഖ്യാ.	പൂരണി.	പും.	നപും.
ഉദാ—	ഒന്ന്	ഒന്നാം	ഒന്നാമൻ	ഒന്നാമതു
	രണ്ട്	രണ്ടാം	രണ്ടാമൻ	രണ്ടാമതു
	പത്ത്	പത്താം	പത്താമൻ	പത്താമതു
	നൂറ്	നൂറാം	നൂറാമൻ	നൂറാമതു

ഇതിൽ 'ഒന്നാമൾ' എന്നോ 'ഒന്നാമി' എന്നോ വരേണ്ടുന്ന സ്ത്രീലിംഗം ഉപയോഗിക്കാറില്ല. അതിലേക്കു പൂരണിതദ്ധിതാന്തങ്ങളുടെ നപുംസകരൂപത്തിൽ 'എ' എന്ന വിഭക്ത്യാഭാസം ചേർത്തുണ്ടാകുന്ന രൂപത്തിൽ സ്ത്രീലിംഗം ചേർക്കുകയാണു പതിവ്. അങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്ന രൂപത്തിന മൂന്നു ലിംഗവും വരും. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

സംഖ്യ.	വിഭക്ത്യാഭാസം.	പും.	സ്ത്രീ.	നപും.
ഒന്നു	ഒന്നാമത്തെ	ഒന്നാമത്തേവൻ	ഒന്നാമത്തേവൾ	ഒന്നാമത്തേതു

അഭ്യാസം ൧൫.

താഴെ കാണുന്ന വാക്യങ്ങളിലെ ധാതുക്കളുടെ ലിംഗപുരുഷവചനങ്ങളെ പറയുക—

1) കാമി.....കാലപ്രശ്നങ്ങളെയോതീടിനാൻ, — മേഘ-
2) പാർത്ഥന്മാരുടെ ദുഃഖമൊക്കവും തെളിഞ്ഞുതേ. സംദേശ.
3) ഉല്പലാക്ഷൻ ത്ര്യംബകനോടു ചൊന്നാൻ, ടി
4) ഏവം തന്മിഴിണികൾ ചൊല്ലിയാൾ. ശ്രീ-കൃ-ച.
5) തിൻതിനവട്ടിൽ പറന്നവ കേൾപ്പുറൻ. കണ്ണശ്ശരാ-
6) വസിഷ്ഠൻ ഗണനായകനാകിയ
വായവൻ കോയോട്... കണ്ണശ്ശരാമാ
7) ഇവിടെ വസിപ്പോളിന്നിനിയാളും· ടി
8) പാതിരാവിപൃതെ...വീണിതാ കേണിടുന്നോർ [illegible]
9) ഘോരരൂപിണിയായ താടക വീണാളല്ലോ. അദ്ധ്യാ-രാമാ-
10) ബന്ധുകാമന്മാരും വന്നു വശഗന്മാർ ചൊല്ലൽ ടി

അഭ്യാസം ൧൬

താഴെ എഴുതുന്ന വാക്യങ്ങളിലെ ക്രിയകൾ വിധിയോജകങ്ങളോ, നാമധാതുക്കളോ, ഭൂതവിനയോ, പാദവിനയയോ, പേരെച്ചമോ, വിനയെച്ചമോ എന്നും തരം തിരിച്ചുപറയുക, അവയുടെ പ്രയോഗങ്ങളെയും കൃത്യം കാണിക്കുക.

1) എന്നാൽ കഥ പറഞ്ഞു രസിപ്പിക്കാതെ കാളിദാസൻ ഇതിൽ ഉദ്യമിച്ചിരിക്കുന്നു.
2) പേടിച്ചോടുംപടി അട്ടഹാസത്തെ മുഴക്കിച്ചിട്ടിടേണം
3) വാളും തണ്ടും വടിയോടു കളിക്കുന്ന കഥയേയും
4) വരുവാനിരുന്നാളെ നല്ലതാക്കാനിളിട്ട— ഭാര-
5) പറയലരൊച്ചുകേട്ടൊടുത്തീടിയാൻ— ടി.
6) തെളുമതതകൊട്ടുള്ള-
യാങ്കാക്കോയതിരുകളുകാൽ ശ്രീ-കൃ-ച
7) ഞാൻ ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതിവരുന്നു
8) വെള്ളപ്പൊയവരെല്ലാരിലും പറഞ്ഞവും-
തറന്താത്തുകളിലെ ചിന്തിച്ചാൽ ചിത്രം ചിത്രം
9) ശ്രീകൃഷ്ണനോടു വസിച്ചവരുണ്ടാകിൽ
യശോദാക ചൊന്നു,
10) പൊയ്യുള്ളവിളിവുള്ളവനു
കനിവേറുന്നുണ്ടു വിസ്മയം.

ആകാംക്ഷാകാണ്ഡം

കാരകപ്രകരണം

139. ആകാംക്ഷ എന്നാൽ ശബ്ദങ്ങൾക്കു അന്യോന്യമുള്ള ബന്ധമാകുന്നു. ഒരു ക്രിയയ്ക്കു നാമപദങ്ങളോടുള്ള ആകാംക്ഷ കാരകം. എന്തെല്ലാം കൂടി ഒരു ക്രിയയെ നടത്തുന്നുവൊ അതെല്ലാം ആ ക്രിയയുടെ കാരകങ്ങൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

'അപ്പന്റെ നിയോഗത്താൽ പതിനാലുവൎഷം രാമൻ കാട്ടിൽ താമസിച്ചു' എന്ന ഉദാഹരണത്തിൽ 'രാമൻ' 'നിയോഗം' 'വൎഷം' 'കാടു' ഇതൊക്കെയും ഉണ്ടെങ്കിലേ 'താമസിച്ചു' എന്ന ക്രിയയ്ക്കു പൂൎത്തി വരുന്നുള്ളു. അതിനാൽ രാമാദികളെല്ലാം 'താമസിക്ക' എന്ന ക്രിയയ്ക്കു കാരകങ്ങൾ.

140. കൎത്താ, കൎമ്മം, കരണം, കാരണം, സാക്ഷി, സ്വാമി, അധികരണം എന്നു കാരകങ്ങൾ ഏഴെണ്ണമുണ്ടു്. ഇവയിൽ കൎത്താവിനെ കൎത്തരിപ്രയോഗത്തിൽ നിൎദ്ദേശികയും, കൎമ്മണിപ്രയോഗത്തിൽ പ്രയോജികയും; കൎമ്മത്തെ കൎത്തരിപ്രയോഗത്തിൽ പ്രതിഗ്രാഹികയും, കൎമ്മണിപ്രയോഗത്തിൽ നിൎദ്ദേശികയും; കരണകാരണങ്ങളെ സൎവ്വത്ര പ്രയോജികയും; സാക്ഷിയെ സംയോജികയും; സ്വാമിയെ ഉദ്ദേശികയും; അധികരണത്തെ ആധാരികയും കുറിക്കുന്നു. ഈ സംഗതിയെത്തന്നെ താഴെ പട്ടികയിൽ ചേൎത്തിരിക്കുന്നു.

കാരകം.	വിഭക്തി.	പ്രയോഗം.
കൎത്താ	നിൎദ്ദേശിക	കൎത്തരിപ്രയോഗത്തിൽ
	പ്രയോജിക	കൎമ്മണി ,,
കൎമ്മം	പ്രതിഗ്രാഹിക	കൎത്തരി ,,
	നിൎദ്ദേശിക	കൎമ്മണി ,,
കരണം കാരണം	പ്രയോജിക	പ്രയോഗഭേദമില്ല.
സാക്ഷി	സംയോജിക	,,
സ്വാമി	ഉദ്ദേശിക	,,
അധികരണം	ആധാരിക	,,

ഇതിൽനിന്ന്, സംബന്ധിക ഒഴികെയുള്ള വിഭക്തികളെല്ലാം കാരകങ്ങളെ കുറിക്കുമെന്നു വരുന്നു. കൃതികൃത്തായിട്ട് നാമമായിപ്പോയ ക്രിയകളുടെ കർത്താവിനെ കാണിക്കുന്നതിന് സംബന്ധിക ഉപയോഗപ്പെടുന്നതിനാൽ ഈ വിഭക്തിയും സർവഥാ കാരകമാകാത്തതെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഇനി കാരകങ്ങൾക്കു മുറയ്ക്ക് ലക്ഷണവും ഉദാഹരണവും—

141. എല്ലാ ക്രിയകളെയും ഫലം, വ്യാപാരം എന്നു രണ്ടംശമായിപ്പിരിക്കാം. നടക്കുക എന്ന ക്രിയയിൽ പാദപ്രക്ഷേപം (കാലുകൾ എടുത്തു മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുക) വ്യാപാരവും, അതിനാലുണ്ടാകുന്ന ദേശാന്തരസംസർഗ്ഗം (മററൊരിടത്തു ചെല്ലുക) ഫലവും ആകുന്നു. അതിന്മണ്ണം, അടിക്കുക എന്ന ക്രിയയിൽ ഒരു വസ്തുവിനെ മററൊരുവസ്തുവിൽ ഘടിപ്പിക്ക വ്യാപാരം; അതിനാൽ ആ വസ്തുക്കൾക്കു തങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സമ്മർദ്ദം ഫലം. ഇങ്ങനെ എല്ലാ ക്രിയകൾക്കും ഫലവ്യാപാരങ്ങൾ പറയാം. ഇതിൽ,

വ്യാപാരത്തിന് ആശ്രയമായ കാരകം 'കർത്താ'
ഫലത്തിന് ആശ്രയമായ കാരകം 'കർമ്മം'

ധാതുവിന്റെ അർത്ഥത്തെ രണ്ടംശമാക്കിയതിൽ പ്രധാനം വ്യാപാരമാകുന്നു. അതു് ഏതു കാരകത്തെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നുവോ അതു കർത്താ; ഫലം ഏതിനെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കണമെന്നു് കർത്താ വിചാരിക്കുന്നുവോ ആ കാരകം കർമ്മം. ഫലവ്യാപാരങ്ങൾ രണ്ടും ഒരു കാരകത്തെ തന്നെ ആശ്രയിച്ചു നിന്നു എന്നും വരാം. അങ്ങനെ ഉള്ള ക്രിയയ്ക്കു് കർമ്മമില്ല; ഈ വക ക്രിയകളാണ് അകർമ്മകങ്ങൾ.

ഉദാ—(൧) രാമൻ നടക്കുന്നു.
(൨) ആശാൻ ശിഷ്യരെ വടികൊണ്ടു് അടിച്ചു.

ഇതിൽ ൧-ൽ നടക്കുകയുടെ വ്യാപാരമായ പാദപ്രക്ഷേപവും ദേശാന്തരസംസർഗ്ഗരൂപമായ ഫലവും രാമനെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചുനില്ക്കുന്നതിനാൽ 'രാമൻ' കർത്താ; കർമ്മമില്ല. ൨-ൽ വടിയെ ശിഷ്യരിൽ ഘടിപ്പിക്കുന്നതു് ആശാൻ ആകുന്നു; അതിനാൽ 'ആശാൻ' കർത്താ. കർത്താവായ ആശാന്റെ വിചാരം അടി ക്രിയയുടെ ഫലമായ വേദന എന്നു സാധാരണ നാം പറഞ്ഞുവരുന്ന സമ്മർദ്ദം ശിഷ്യരെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കണമെന്നാകയാൽ 'ശിഷ്യർ' കർമ്മം. സമ്മർദ്ദം വാസ്തവത്തിൽ ശിഷ്യരിലുണ്ടാകുന്ന

ഇതുപോലെ തന്നെ വടിയിലും ഉണ്ടാകും; എന്നാൽ അതു് ആശാന്റെ വിവക്ഷിതമല്ല. അതുകൊണ്ടു് വടി കർമ്മമാകുന്നില്ല. ഈ മാതിരി സ്ഥലങ്ങളിൽ വടിക്കൂടി കർമ്മമാകാതെയിരിപ്പാൻവേണ്ടിയാണു് ലക്ഷണത്തിൽ 'കർത്താ ക്രിയാഫലം ഏതിനെ ആശ്രയിച്ചുനിൽക്കണമെന്നു് വിചാരിക്കുന്നുവോ' എന്നു പറഞ്ഞതു്. ആശാനു നേരെമറിച്ചു്, വടിയിൽ സമ്മർദ്ദം ഉണ്ടാകണമെന്നായിരുന്നു വിചാരമെങ്കിൽ 'വടിയെ ശിഷ്യരെക്കൊണ്ടടിച്ചു' എന്നു പറയേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതു് അധികം സംഭവിക്കാറില്ല. അപൂർവമായി സംഭവിക്കുന്നിടത്തു നാം വടിയെ കർമ്മമാക്കാറുമുണ്ടു്. എങ്ങനെയെന്നാൽ—

വടിയെ തൂണിൽ അടിച്ചു് ഒടിക്കുന്നു.

142. ഒരു ക്രിയയെ നടത്തുന്നതിൽ കർത്താവിനു് ഉപകരണമായിട്ടു് ഏററം ഉപകാരപ്പെട്ട കാരകം '*കരണം.*'

ഉദാ — ആശാൻ വടിയാൽ (വടികൊണ്ടു്) ശിഷ്യരെ അടിക്കുന്നു.

ഇതിൽ സമ്മർദ്ദം ശിഷ്യരിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നതിനു ഉപകാരപ്പെടുന്നതു് വടി ആകയാൽ അതു കരണം. കരണാർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നതിനു് പ്രയോജികാവിഭക്തിയേക്കാൾ നല്ലതു് 'കൊണ്ടു്' എന്ന ഗതിയാകുന്നു. എങ്കിലും കവികൾ പ്രയോജികയേയും ചിലപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. എങ്ങനെ—'കത്തിയെ നാവിനാൽ നക്കി'—കേരളവർമ്മ രാമായണം.

143. തൽക്കാലസുപ്രസിദ്ധമായ ഹേതുതന്നെ '*കാരണം.*'

ഉദാ — മഴയാൽ ഉഷ്ണം ശമിക്കുന്നു.

ഇതിൽ ഉഷ്ണശാന്തിക്കു ഹേതു മഴയാകയാൽ മഴ കാരണം.

144. കർത്താവിനു ക്രിയയെ നടത്തുന്നതിൽ എതിരാളിയായി നിന്നു സഹായിക്കുന്ന കാരകം '*സാക്ഷി*'.

ഉദാ — ശിവൻ ശക്തിയോടു ചേരുന്നു.

ഇവിടെ ചേരുക എന്ന ക്രിയയെ നിർവഹിക്കുന്നതിൽ കർത്താവിനു് ഒരെതിരാളിയുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടുന്നു; ആയതു് 'ശക്തി' ആകയാൽ 'ശക്തി' ഇവിടെ സാക്ഷി. കർത്താവിനു എതിരാളി ആകയാൽ സാക്ഷിയെ കർത്താവുതന്നെ ആക്കുകയും ചെയ്യാം. എങ്ങനെയെന്നാൽ—

ശിവൻ ശക്തിയുമായിച്ചേരുന്നു.

ശിവൻതാനും ശക്തിയും ഒരുമിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ചേരുന്നുവെന്നർത്ഥം. 'ആയി' എന്ന അവ്യയം ഈ മാതിരി അന്വയത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു.

വേറെ ഉദാഹരണങ്ങൾ—

കന്നം തെണ്ടാടിടപെട്ടു
കണ്ണൂറ്റുകെട്ടുന്നതു പൂരികയോടായി
അവയോടു കടകയെ ധരിപ്പിച്ചു
ദ്വൈാടി മഹാദേവിയെയുമടിന്ന
സൌമിത്രിയോടു വില്ലുവാങ്ങി.

145. A. കർത്താവു് കർമ്മമെന്തിന് ഉതകണമെന്നുവിചാരിക്കുന്നുവോ അതു കാരകം '*സ്വാമി*'

ഉദാ—ധാർമ്മികൻ ബ്രാഹ്മണനു പശുവിനെ കൊടുക്കുന്നു

ഇതിൽ ധാർമ്മികൻ പശുവിനെ കൊടുക്കുന്നതു ബ്രാഹ്മണനു ഉപകരിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തിന്മേലാകയാൽ 'ബ്രാഹ്മണൻ' സ്വാമി.

വേറെ ഉദാഹരണങ്ങൾ—

രോഗി തലയ്ക്കു എണ്ണ തേയ്ക്കുന്നു
വേലക്കാരൻ ചെടിക്കു വളമിടുന്നു
കല്ലൻ തിരിക്കു വെള്ളം തേയ്ക്കുന്നു
രാമൻ പുത്രനു ധനം തേടുന്നു

B. വ്യധികരണവിധിയിൽ ഉദ്ദേശ്യമായ കാരകവും 'സ്വാമി'തന്നെ.

നാം ഏതിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നുവോ അതു ഉദ്ദേശ്യം; അതിന് എന്തുണ്ടാകുന്നു എന്നു പറയുന്നുവോ അതു വിധേയം. ഇങ്ങനെ വാക്യത്തിൽ ഉദ്ദേശ്യം വിധേയം എന്നു രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ. 'കാക്ക കറുത്തതാകുന്നു' എന്നു പറയുന്നിടത്തു നാം സംസാരിക്കുന്നതു കാക്കയെപ്പറ്റി ആകയാൽ 'കാക്ക' ഉദ്ദേശ്യം; കാക്കയെപ്പറ്റി പറയുന്ന 'കറുത്തതാകുന്നു' എന്നതു വിധേയം. ഇതിൽ ഉദ്ദേശ്യമായ കാക്കയും, വിധേയമായ 'കറുത്തതു' എന്നതു് ഒരേ വിഭക്തി (നിർദ്ദേശിക)യിൽ ആകയാൽ ഇതു സമാനാധികരണമായ വിധി. വാക്യം 'കാക്കയ്ക്കു കറുപ്പുണ്ടു്' എന്നാക്കിയാൽ അതു വ്യധികരണവിധി. ഇതിൽ ഉദ്ദേശ്യമായ 'കാക്ക' സ്വാമി.

വേറെ ഉദാഹരണങ്ങൾ—

രാമനു പുത്രന്മാരായി
പുരയ്ക്കു തീപിടിക്കുന്നു
പഴത്തിനു പാകം വന്നു
കരിമ്പിനു മധുരമുണ്ടു്

146 കർത്താവു ക്രിയയ്ക്കു് ആധാരമായി കല്പിക്കുന്ന കാരകം *അധികരണം*.

ഉദാ — പായിലിരിക്കുന്നു
കഴുത്തിൽ കയറി
തെരുകയിൽ ചാമ്പിച്ചു.

ഇനി കാരകങ്ങൾക്കു പുറമേയും ചില അർത്ഥങ്ങൾ വിഭക്തികൾക്കുള്ളവയെ ചൊല്ലുന്നു —

147. നിർദ്ദേശമർത്ഥത്തിലും നിർദ്ദേശിക വരും. നിർദ്ദേശമെന്നാൽ ഒരു വസ്തുവിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്ക.

ഉദാ — രാവണൻ എന്ന രാക്ഷസൻ.
സിംഹം ഒരു മൃഗമാകുന്നു.
മുഖമാകുന്ന താമര.

ഇവയിൽ തടിച്ച പദങ്ങൾക്കു നിർദ്ദേശമർത്ഥത്തിൽ നിർദ്ദേശിക.

148. അകർമ്മകക്രിയകൾക്കു അവയുടെ കൃതികൃത്തിലെ രൂപം കർമ്മംപോലെ നില്ക്കും.

ഉദാ — ഞാൻ ഒരു ചാട്ടം ചാടി
അവൻ ഒരു ഓട്ടം ഓടി
ഇവൻ ഒരു വീഴ്ച വീണു.

149. തുല്യാർത്ഥപദങ്ങളുടെ യോഗത്തിൽ സംയോജികയും ഉദ്ദേശികയും വരും.

ഉദാ — അവനോടു തുല്യൻ, അവനു തുല്യൻ.

A. ദിക്, ദേശം, കാലം, സംഖ്യ ഇവയ്ക്കു വ്യവസ്ഥചെയ്യുമ്പോൾ അവധിയായി നില്ക്കുന്ന പദത്തിനു ഉദ്ദേശിക വരും.

ഉദാ — മേരുവിനു മേൽക്കു അസ്തഗിരിക്കു കിഴക്കു —ദിക്
കള്ളനെ കഴുത്തിനു പിടിക്കുന്നു —ദേശം
പത്തു ദിവസത്തിനു മുമ്പു —കാലം
ബ്രഹ്മാവിനു ൧൭-ാമൻ ദശരഥൻ —സംഖ്യ

B. കാലാദ്ധ്വാക്കളെ പരിച്ഛേദിക്കുന്നിടത്തു ആധാരമർത്ഥത്തിലും ഉദ്ദേശികവരും.

ഉദാ — പത്തുമണിക്കു തപാൽ വരുന്നു —കാലപരിച്ഛേദം
ഓണത്തിനു പോരി വരുന്നു — ,,
രണ്ടു മുഴത്തിനു മുറിക്കുന്നു —അദ്ധ്വപരിച്ഛേദം
പാന്ഥൻ അടിക്കടിക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നു — ,,

C. * പ്രയോഗിക്കാതെ തന്നെ അൎത്ഥാൽ സിദ്ധിക്കുന്ന പിൻവിനയെച്ചത്തിന്റെ കൎമ്മത്തെ കുറിക്കുന്നതിനും ഉദ്ദേശിക വരും.

ഉദാ—പൂവിനു പോകുന്നു —പൂ പറിക്കാൻ എന്നൎത്ഥം.
ഭിക്ഷയ്ക്കു തെണ്ടിനടന്നു —ഭിക്ഷ വാങ്ങാൻ ടി
തപസ്സിനാരംഭിച്ചു —തപസ്സുചെയ്യാൻ ടി
ചൂതിനു ഇരുന്നു —ചൂതുകളിപ്പാൻ ടി

150. നിൎദ്ധാരണാൎത്ഥത്തിലും പ്രയോജികാധാരികകൾ വരും. നിൎദ്ധാരണമെന്നാൽ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു ഒന്നിനെ വേൎതിരിക്കയാകുന്നു.

ഉദാ—
{ ഇവയാലൊന്നു പറിച്ചു.
{ ഇവയിൽ ഒന്നു പറിച്ചു.
{ ബ്രഹ്മസഭ്യന്മാരാലാഹരി
{ ബ്രഹ്മസഭ്യരിലാഹരി.
{ രണ്ടാലൊന്നു
{ രണ്ടിലൊന്നു

151. A. താരതമ്യാൎത്ഥത്തിലും ആധാരിക വരും.
ഉദാ—ഇരുവരിൽ ശ്രേഷ്ഠനും അവൻ.
ഭൂമിയിൽ ഗുണമേറും ഗുരുഭക്തൻ.
എന്നിലും പ്രിയം ഉമയോ വല്ലഭ.

B. ആധാരിക കാലപ്രകാരങ്ങളെയും കുറിക്കും.
ഉദാ - ബലിയുടെ രാജ്യകാലത്തിൽ.
(ബലി രാജ്യം ഭരിച്ചകാലത്തു എന്നൎത്ഥം)
ഉച്ചത്തിൽ പാടുന്നു.
(ഉച്ചപ്രകാരത്തിൽ എന്നൎത്ഥം)

152. നാമങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്നതിനു സംബന്ധികാവിഭക്തി വരും.

ഉദാ—രാജാവിന്റെ ഭൂമി — സ്വസ്വാമിഭാവസംബന്ധം.
വസിഷ്ഠന്റെ ശിഷ്യൻ — ഗുരുശിഷ്യഭാവ ടി
രാമന്റെ പുത്രൻ — പിതൃപുത്രഭാവ ടി
മരത്തിന്റെ കായ് — ജന്യജനകഭാവ ടി
ഇതിന്റെ കാരണം — കാൎയ്യകാരണഭാവ ടി
ഇത്യാദി.

---

* പ്രയോഗിക്കാതെ അൎത്ഥത്താൽ സിദ്ധിക്കുമെന്നുവെച്ചു വിടുന്ന പദത്തിനു അൎത്ഥസിദ്ധം (Eng- understood) എന്നു പേർ. ഉദാഹരണത്തിൽ പറിക്കാൻ ഇത്യാദികളെ അൎത്ഥസിദ്ധം എന്നു പറയാം.

കൃതികൃത്തു കൃതിയുടെ രൂപമാണെങ്കിലും നാമമായിപ്പോകുന്നതിനാൽ അതിന്റെ കർത്താവിനെ കുറിക്കുന്നതിനും സംബന്ധികതന്നെ.

ഉദാ—രാമന്റെ വരവു	രാമൻ വരുന്നതു എന്നു കർത്താ.
കുട്ടികളുടെ കളി	കുട്ടികൾ കളിക്കുന്നതു ടി
അവന്റെ ഓട്ടം	അവൻ ഓടുന്നതു ടി
ഹനുമാന്റെ ചാട്ടം	ഹനുമാൻ ചാടുന്നതു ടി
ഇലകളുടെ ഇളക്കം	ഇലകൾ ഇളകുന്നതു ടി

കൃതിരൂപമായിരിക്കുന്ന കൃതി സകർമ്മകമായാൽ അതിന്റെ കർമ്മത്തെ കുറിക്കുന്നതിനും സംബന്ധികതന്നെ.

ഉദാ—കുട്ടികൾക്കു പഠിച്ചതിന്റെ ഓർമ്മ വേണം - പഠിച്ചതിനെ ഓർക്കുക എന്നു കർമ്മം.
വ്യാകരണത്തിന്റെ അറിവു അത്യാവശ്യമാകുന്നു—വ്യാകരണത്തെ അറിക എന്നു കർമ്മം.
ചോറിന്റെ ഊൺ ചോറാൺ ചോറിനെ ഉണ്ണുക ടി

എന്നാൽ മലയാളത്തിലെ കൃതിരൂപങ്ങളുടെ കർമ്മത്തെ കുറിക്കുന്നതിന് ഇങ്ങനെ സംബന്ധിക ഉപയോഗിക്കുന്നതു അപൂർവ്വമാണ്. സംസ്കൃതധാതുക്കളിലാകട്ടെ ധാരാളവുമാണ്. ബാലിയുടെ വധം; ഈശ്വരന്റെ സ്മരണ. കാവ്യങ്ങളിന്റെ ജ്ഞാനം ഇത്യാദി. അപ്പോഴും സകർമ്മകകൃതികളുടെ കൃതികൃത്തുപയോഗിക്കുന്നിടത്തു് അതിന്റെ കർത്താവിനേയും കർമ്മത്തെയും സംബന്ധികകൊണ്ടു് കുറിക്കേണ്ടതായിവരുന്നു. അങ്ങനെ വരുന്നിടത്തു കർത്താവിനെ കുറിക്കുന്നതിന് ഉദ്ദേശികയെ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടു കർമ്മത്തിനു സംബന്ധിക ഉപയോഗിക്ക എന്നാണേർപ്പാട്. രാമനുള്ള വ്യാകരണത്തിന്റെ അറിവു ഇത്യാദി.

153. ദിക്ക്, ദേശം, കാലം, പ്രകാരം, പരിമാണം ഇവ അർത്ഥമായുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ വിഭക്തി ഒന്നും കൂടാതെയും പ്രയോഗിക്കാം.

ഉദാ—തെക്കു, വടക്കു, കീഴ, മേൽ—ദിക്ക്
മന്നിടമെല്ലാം നിറഞ്ഞ കീർത്തി—ദേശം
൧൦൯൯-ാമാണ്ടു മീനമാസം ൨൫-ാം- എഴുതിയതു—കാലം
അപ്രകാരം, അതിൻവണ്ണം, ആ വിധം—പ്രകാരം
നാഴിയരി, തെയാഴികമഴി—പരിമാണം

സമാസപ്രകരണം

154. പദങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർക്കയാകുന്നു *സമാസം*. അന്യോന്യസംബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്നതിനു വിഭക്തി മുതലായ പ്രത്യയങ്ങളെ ചേർത്തു ഒരു വാചകമെഴുതുന്നതിനു പകരം ആ വാചകത്തിനു വേണ്ടുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ ഒന്നായ് കൂട്ടിച്ചേർത്തു പറഞ്ഞാൽ സമാസമായി. ഏതെല്ലാം പദങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്നു ഒരു സമാസമുണ്ടാകുന്നുവോ ആ പദങ്ങളെല്ലാം ആ സമാസത്തിന്റെ '*ഘടകങ്ങൾ*' എന്നു പറയുന്നു. രണ്ടു പദം ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന സമാസത്തിൽ ഒന്നാം പദം *പൂർവപദം*; രണ്ടാം പദം *ഉത്തരപദം*; മൂന്നുപദം ചേർന്ന സമാസത്തിൽ ഒന്നാംപദം പൂർവപദം; രണ്ടാംപദം *മധ്യപദം*; മൂന്നാംപദം ഉത്തരപദം. മൂന്നിലധികം പദം ചേർന്ന സമാസത്തിൽ ഒന്നാംപദം രണ്ടാംപദത്തെ അപേക്ഷിച്ച് പൂർവപദം; രണ്ടാംപദം മൂന്നാംപദത്തെ അപേക്ഷിച്ച് പൂർവപദവും, ഒന്നാം പദത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ഉത്തരപദവും ആകുന്നു. ഇങ്ങനെ നടുവിലുള്ള പദങ്ങൾ എല്ലാം ചിലപ്പോൾ പൂർവപദവും ചിലപ്പോൾ ഉത്തരപദവും വിവക്ഷപോലെ ആകും. സമാസത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ വിവരിക്കുന്ന വാചകത്തിനു *വിഗ്രഹം* എന്നു പേർ.

	സമാസം	വിഗ്രഹം.
ഉദാ—	തലവേദന	തലയിലെ വേദന
	താമരക്കണ്ണൻ	താമരപോലുള്ള കണ്ണുള്ളവൻ
	പിടിപെടുക	പിടിയിൽ പെടുക

155. ഘടകപദങ്ങളുടെ ജാതിഭേദം പ്രമാണിച്ചു സമാസങ്ങളെ ആറായി വിഭജിക്കാം.

1. ക്രിയാംഗം ക്രിയയോട് —കൊണ്ടോടുക, കഷ്ണിച്ചുകൊടുക്ക
2. നാമം ക്രിയയോട് —കൈകൊട്ടുക, വിലയിടുക
3. നാമാംഗം നാമത്തോട് —പേരാൽ, കെട്ടിയ പെൺ
4. നാമം നാമാംഗത്തോട്—തേനൊഴുകും വാണി
5. നാമം നാമത്തോട് —പൊൻകുടം, തലവേദന
6. ഭേദകം നാമത്തോട് —വെൺചാമരം, ചെന്താമര.

156. ഘടകപദങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം പ്രമാണിച്ചു സമാസങ്ങളെ താഴെ കാണിക്കുന്നപ്രകാരം വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു—

1. പൂർവപദാർത്ഥപ്രധാനം (*അവ്യയീഭാവൻ*) ഉപഹരി.
   (ഹരിയുടെ സമീപം എന്നു പൂർവപദാർത്ഥം പ്രധാനം)
2. ഉത്തരപദാർത്ഥപ്രധാനം *തൽപുരുഷൻ* —തലവേദന.
   (തലയിലെ വേദന എന്നു ഉത്തരപദാർത്ഥം പ്രധാനം.)

A. ,, *കർമ്മധാരയൻ* —നീലക്കൽ

(നീലമായ കാർ എന്ന ഉത്തരപദാർത്ഥം പ്രധാനം.)

B. ,, *(ദ്വിഗു)* —ത്രിലോകി

(മൂന്നുലോകങ്ങൾ എന്ന ഉത്തരപദാർത്ഥം പ്രധാനം.)

3. അന്യപദാർത്ഥപ്രധാനം *ബഹുവ്രീഹി* —താമരക്കണ്ണൻ

(താമരപോലുള്ള കണ്ണുള്ളവനെന്ന അന്യപദാർത്ഥം പ്രധാനം.)

4. സർവ്വപദാർത്ഥപ്രധാനം *ദ്വന്ദ്വൻ* — അച്ഛനമ്മമാർ

(അച്ഛനുമമ്മയും എന്ന എല്ലാ പദാർത്ഥവും പ്രധാനം)

ഇവയിൽ അവ്യയീഭാവനും ദ്വിഗുവും സംസ്കൃതത്തിലെ ഉള്ളൂ; അതിനാൽ ആണ് അവയെ വലയത്തിനകത്തിട്ടിരിക്കുന്നത്. അവയ്ക്കുമാത്രം ഉദാഹരണവും സംസ്കൃതപദമാണെന്നു നോക്കുക. കർമ്മധാരയനും ദ്വിഗുവും തൽപുരുഷന്റെ ഉൾപിരിവുകളെ ആകുന്നുള്ളൂ. 'ഷോഢാ സമാസഃ സംക്ഷേപാൽ' എന്ന സമാസചക്രവചനം സ്ഥൂലദൃഷ്ട്യാ ചെയ്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

157. (1) എല്ലാ വിഭക്തികളുടെയും ഗതികളുടെയും വിഭക്ത്യാഭാസങ്ങളുടെയും അർത്ഥത്തിൽ ഒരു പൂർവ്വപദം ഉത്തരപദത്തോടു സമാസിച്ചു തൽപുരുഷന്മാരാകും.

ഉദാ—

അർത്ഥം	സമാസം	വിഗ്രഹം
നിർദ്ദേശിക	ഭേദമാവുക	ഭേദം ആവുക
പ്രതിഗ്രാഹിക	പാമ്പുവെട്ടി	പാമ്പിനെ വെട്ടുന്നതു
സംയോജിക	[illegible]	പന്തിനോടുചേർക്കുന്നതു
ഉദ്ദേശിക	കൊടിമരം	കൊടിക്കുള്ള മരം
പ്രയോജിക	ഇരട്ടിപ്പെട്ടി	ഇരട്ടിയായുള്ള പെട്ടി
സംബന്ധിക	മരപ്പൊടി	മരത്തിന്റെ പൊടി
ആധാരിക	മരക്കേറ്റം	മരത്തിൽ കേറുക
വിഭക്ത്യാഭാസം	'ഏ' തലവേദന	തലയിലെ വേദന
ഗതി-'നിന്നു'	നാട്ടുനീങ്ങി	നാട്ടിൽനിന്നു നീങ്ങി

ഇവയ്ക്കു 'നിർദ്ദേശികാതൽപുരുഷൻ' 'പ്രതിഗ്രാഹികാതൽപുരുഷൻ' 'വിഭക്ത്യാഭാസതൽപുരുഷൻ' 'ഗതിതൽപുരുഷൻ' ഇത്യാദി പേരുകൾ.

(2) സമാനാധികരണമായ വിശേഷണം വിശേഷ്യത്തോടു ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന തൽപുരുഷൻ 'കർമ്മധാരയൻ' എന്നപേർ.

സമാസം.	വിഗ്രഹം.
ഉദാ—കൊന്നത്തെങ്ങ്	കൊന്നയായ തെങ്ങ്
പൊണ്ണത്തടിയൻ	പൊണ്ണയായ തടിയൻ
നീലക്കരിമ്പ്	നീലയായ കരിമ്പ്

(3) ഒന്നു മറ്റേതു തന്നെ എന്ന അഭേദം അർത്ഥത്തിൽ രണ്ടു വിശേഷ്യങ്ങൾ തങ്ങളിൽ സമാസിക്കുന്നതു 'രൂപകതൽപുരുഷൻ'.

സമാസം.	വിഗ്രഹം.
ഉദാ—അടിമലർ	അടിതന്നെയാകുന്ന മലർ
മയക്കത്തൻ	മയം ,, കത്തൻ
മൊഴിമധു	മൊഴി ,, മധു

(4) പ്രയോഗിക്കാതെ തന്നെ അർത്ഥംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നതായ മദ്ധ്യമപദം ലോപിച്ചിട്ടുള്ള തൽപുരുഷൻ 'മദ്ധ്യമപദലോപി.'

സമാസം.	വിഗ്രഹം.
ഉദാ—വെണ്ണക്കൃഷ്ണൻ	വെണ്ണപ്രിയനായ കൃഷ്ണൻ
തീവണ്ടി	തീയാലോടിക്കപ്പെടുന്നവണ്ടി
മഞ്ഞുതൊപ്പി	മഞ്ഞിനെ തടുക്കുന്നതൊപ്പി

(5) മുൻവിനയെച്ചവും, ധാതുവും ക്രിയയോടു സമാസിക്കുന്നതു 'ക്രിയാതൽപുരുഷൻ.'

ഉദാ—ചെയ്തുകൊൾക; പറഞ്ഞുപോയി; തേച്ചുകളി.
ഇറക്കം; അരകല്ല്; എരിതീയാ.

(6) കാരകം ക്രിയയോടു സമാസിക്കുന്നതു 'കാരകതൽപുരുഷൻ'.

സമാസം.	വിഗ്രഹം.
ഉദാ—തപസ്സിരിക്ക	തപസ്സിൽ ഇരിക്ക
വേളികഴിക്ക	വേളിയെ കഴിക്ക
തേനൊലിക്കും	തേൻ ഒലിക്കുന്ന

158. (1) 'അതുള്ളവൻ,-ൾ,-തു' എന്ന അന്യപദാർത്ഥം പ്രധാനമായിട്ടു വിശേഷണം വിശേഷ്യത്തോടു സമാസിക്കുന്നതു 'സാധാരണബഹുവ്രീഹി.'

സമാസം.	വിഗ്രഹം.
ഉദാ—മധുരമൊഴി	മധുരമായ മൊഴിയുള്ളവൻ,-ൾ,-തു.
ഒറ്റമുലയൻ	ഒറ്റ മുലയുള്ളവൻ
പലവിധം	പല വിധങ്ങളോടുകൂടിയതു
മെട്ടക്കണ്ണി	മെട്ടിയ കണ്ണുള്ളവൾ

(2) ഉപമാവാചകമായ മദ്ധ്യമപദമുള്ള ബഹുവ്രീഹി 'ഉപമാഗർഭം'.

ഉദാ —

സമാസം.	വിഗ്രഹം.
കഞ്ജനേർമിഴി	കഞ്ജത്തിനു നേരായ മിഴിയുള്ള
വണ്ടാർതൊഴും കുഴലി	വണ്ടുകൾ തൊഴുന്നതായ കുഴലുള്ളവൾ

(3) ഉപമാവാചകമായ മദ്ധ്യമപദം ലോപിച്ചുള്ള 'ഉപമാലുപ്തം'.

ഉദാ —

സമാസം.	വിഗ്രഹം.
മതിമുഖി	മതിയോടൊപ്പമുള്ള മുഖമുള്ളവൾ
താമരക്കണ്ണൻ	താമരപോലെയുള്ള കണ്ണുള്ളവൻ

(4) ഉപമാനപദം ലോപിച്ചുള്ള 'ഉപമാനലുപ്തം'.

ഉദാ —

സമാസം.	വിഗ്രഹം.
പേടക്കണ്ണി	പേടയുടെ കണ്ണുപോലെ കണ്ണുള്ളവൾ

ഇവിടെ പേടയുടെ കണ്ണ് എന്നുള്ള ഉപമാനം ലോപിച്ചിരിക്കുന്നു.

160. (1) അതും ഇതും എന്ന സമുച്ചയാർത്ഥത്തിൽ സാധാരണ നാമങ്ങൾ സമാസിക്കുന്നതും (2) അതോ ഇതോ എന്ന വികല്പാർത്ഥത്തിൽ സംഖ്യകൾ സമാസിക്കുന്നതും 'ദ്വന്ദ്വൻ'.

ഉദാ —

	സമാസം	വിഗ്രഹം.
൧)	അച്ഛനമ്മമാർ	അച്ഛനും അമ്മയും
	ആന കുതിര തേർ കാലാളുകൾ	ആനയും കുതിരയും തേരും കാലാളുകളും
൨)	രണ്ടു മൂന്നു	രണ്ടോ മൂന്നോ
	പത്തു നൂറു	പത്തോ നൂറോ

ഗുണഭേദകങ്ങൾ നാമത്തോടു ചേർന്നുള്ള കർമ്മധാരയൻ * നിത്യസമാസമാകുന്നു.

ഉദാ — നന്മുല്ല, പുതിയാറ്, കരിങ്കല്ല്, ചെങ്കയൽ, തിരുമുഖം, ഇളംപക്ഷി ഇത്യാദി

ഇവയിൽ നൽ മുതലായ ഭേദകങ്ങളെ ഒരിക്കലും പിരിച്ചു പ്രയോഗിക്കാറില്ല.

---

* നിത്യം അനിത്യം എന്നു രണ്ടുവിധംകൂടി സമാസത്തിനു ചൊല്ലാം. സമാസിച്ചല്ലാതെ വിഗ്രഹിച്ചുപയോഗിച്ചുകൂടാത്തതു നിത്യസമാസം; ശരിയായി വിഗ്രഹിച്ചും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതു് അനിത്യസമാസം.

160. സമാസങ്ങൾക്കു ഇങ്ങനെ വിഭാഗം പറഞ്ഞതിനു പുറമെ ഒരുവിധം വിഭാഗം കൂടിയുണ്ട്. സമാസഘടകങ്ങളായ നാമങ്ങൾക്കുള്ള ലിംഗവചനപ്രത്യയങ്ങൾക്കു ലോപമുള്ളതു് ലുപ്തം; ലോപമില്ലാത്തതു് അലുപ്തം. ശുദ്ധമലയാളപദങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള സമാസം മിക്കതും അലുപ്തമായിരിക്കും; സംസ്കൃതപദം ചേർന്നുള്ളതു് പ്രായേണ ലുപ്തമാകുന്നു.

ഉദാ—

അലുപ്തം:
- ഉടയർകോൻ — വചനത്തിനു ലോപമില്ല.
- തേവകൾ തേവൻ ,, ,,
- ഒന്നൻതിരുവടി — ലിംഗത്തിനു് ,,
- കുളങ്ങര ,, ,,

ലുപ്തം:
- ദേവഹിയാനം — ലിംഗവചനങ്ങൾക്കു ലോപം.
- കാട്ടാളവീരൻ — ,, ,,
- അലർശരപരിതാപം ,, ,,

ഇനി സമാസം സംബന്ധിച്ചു ചില പ്രക്രിയകളുള്ളവയെ ചൊല്ലേണ്ടതുണ്ട്.

161. സംബന്ധികാതൽപുരുഷനിൽ പൂർവപദം വ്യഞ്ജനാന്തവും ഉത്തരപദം വ്യഞ്ജനാദിയും ആയിരുന്നാൽ അവയ്ക്കു മദ്ധ്യേ 'ഇൻ' എന്ന ആഗമം ചേർക്കണം.

ഉദാ— സമാസം	വിഗ്രഹം.
കണ്ണിൻമകൾ	കണ്ണിന്റെ മകൾ
കാറ്റിൻമകൻ	കാറ്റിന്റെ മകൻ

പ്രത്യു— (ഉത്തരപദം വ്യഞ്ജനാദിയല്ലെങ്കിൽ)

മന്നകം	മന്നിന്റെ അകം
കാലടി	കാലിന്റെ അടി

(പൂർവപദം വ്യഞ്ജനാന്തമല്ലെങ്കിൽ)

തീക്കനൽ	തീയുടെ കനൽ
കൈവിരൽ	കൈയുടെ വിരൽ

(സംബന്ധികാതൽപുരുഷനല്ലെങ്കിൽ)

കാട്ടുപോത്തു	കാട്ടിലെ പോത്തു
പാക്കുവെട്ടി	പാക്കിനെ വെട്ടുന്നതു്.

A. പൂർവപദം ഓഷ്ഠ്യ ഉകാരാന്തമായിരുന്നാലും ഇൻ ആഗമം വേണം. എന്നാൽ ഇതിൽ ഇകാരം ലോപിപ്പിച്ച 'ൻ' എന്നു മാത്രമേ സാധാരണ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളു.

ഉദാ—കായാ(വ്)+പൂ=കായാവിൻപൂ=കായാമ്പൂ.
മാ(വ്)+കാ=മാവിൻകാ=മാങ്കാ=മാങ്ങ.
പിലാ(വ്)+കൂട്=പിലാവിൻകൂട്=പിലാങ്കൂട്.

പ്രത്യു—(ആകാരം താലവ്യമെങ്കിൽ)

മാങ്ങാ + കറി=മാങ്ങാക്കറി

തിരുവാ + മൊഴി=തിരുവാമൊഴി.

162. 'തിരു' എന്നതിനു ഖരം പരമായാൽ 'തൃ' എന്നാദേശം.

ഉദാ—തൃപ്പാദം, തൃക്കൈ, തൃശ്ശൂർ.

പ്രത്യു—തിരുവോണം, തിരുവുള്ളം, തിരുനാൾ.

അഭ്യാസം ൧൨

താഴെ കാണുന്ന വരികളിൽ നിന്ന് സമസ്തപദങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു വിഗ്രഹിച്ച് അവ ഏതേതു സമാസങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങളാണെന്നു പറക—

൧. കോടക്കാർ കൊണ്ടിതളിയവ്യഥിയംബരം.

൨. ഉമ്പർകോനുടയ കൊമ്പനാനയുടെ കുംഭവും.

൩. തിരയിൽപ്പതിപ്പാൻ തുനിയുന്നൊരിന്ദു-
പാരാവശ്യമുള്ള മലരമ്പനെപ്പോൽ.

൪. ചന്ദ്രാതപംപോലെന്തുമൊഴിപോലെ.

൫. മങ്ങാത്തിങ്കൾപ്പെൺകളിൽ കാതിൽ നിന്നും,

൬. ഇടികൾചെയ്തിടും വളർത്തും
മേഘത്തിനിൽ മയൂരജാതിയും.

൭. ബാണാസുരന്റെ സുതയാമുഷയെന്നപോലെ-
യാണാകെയിന്നൊരുവി കന്യകയെന്നായിന്നാൾ.

൮. കണ്ടാൻ കിരാതവിലയിങ്ങനെ നൈവേദ്യ-
വണ്ടാർമണിക്കുഴലി പിന്നെയുമന്നു കേണാൾ.

൯. കാർമുകിൽ വർണ്ണനന്നൊരു കാന്തിക-
ളോരായോർത്താരിദാനന്നപോലെ.

൧൦. ആഗ്നിഷ്ടകംതന്നിൽ കരേറിടുന്നു.

൧൧. ഇപ്പോഴും വചനങ്ങൾ നീ പറകയോ തൃപ്പാദപങ്കേരുഹം.

൧൨. കൊണ്ടൽകളുടെ തലിമപദങ്ങൾ,

൧൩. നിറകണ്ണുകളെന്നാലും
കാകൻ കുംഭോദരം കടിക്കുന്നു.

൧൪. വിളക്കുവെച്ചു തണിനിന്നിനാം.

൧൫. പത്തുനൂറുവയസ്സുള്ളോർകൾ വിളങ്ങിടുന്ന പിറകേ.

൧൬. വാഴിൽ പോതക, കേതകീസുമമതിനെന്നതിലുള്ളൊരുഭൻ

൧൭. കണ്ണുനീർക്കുത്തിൽ നേരെനോക്കിത്തന്നെ

൧൮. താനൊരു രൂപം നേരെ കാട്ടിയാൻ മഹാഗിരി-
സന്നിധൗ ഗോപാനാം വിളങ്ങി മഹാഘോഷം.

൧൯. എൻതൊഴൽക്കയൽവാഴിതരുളിക്കിൽ കാവിൻതിലാ-
വാട്ടംകൈടകളോട്ടുമേവുമകണ്ണുണങ്ങുപോക തങ്ങു

൧൦. ഉയർത്തി ജ്ഞാനാജ്ഞപ്രകാശനായുമായും-
പ്രവൃത്തന്യത്തോത്തരവശാംശവൃത്തൈ:
൧൧. വിമലാഞ്ചലമാർഗ്ഗഗ്രാഹവിഗ്രഹൻ
വിമലാഞ്ചലശൈലവിലോചനൻ

സാമാന്യവിധിപ്രകരണം

163. ആകാംക്ഷയെന്ന വസ്തുവെന്താണെന്നു മുൻ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ശബ്ദങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള ആകാംക്ഷയ്ക്ക് എല്ലാം പൂർത്തിവരുന്ന വിധത്തിൽ ഒരു സംഗതിയെ വിവരിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിനു *വാക്യം* എന്നു പേർ. എല്ലാ വാക്യങ്ങളേയും രണ്ടംശമാക്കി പിരിക്കാം. * *ആഖ്യ* എന്നും *ആഖ്യാത*മെന്നും. നാം ഏതിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നുവോ ആ വസ്തു *ആഖ്യ*യാകുന്നു, ആ വസ്തുവിനെപ്പറ്റി നാം എന്തു സംസാരിക്കുന്നുവോ ആ സംഗതി *ആഖ്യാതം* ആകുന്നു. ഈ രണ്ടും ചേർന്നിട്ടത്രേ വാക്യം ഉണ്ടാകുന്നതു്.

ഉദാ—(വീട്ടിൽവെച്ചു കളിച്ചുനടക്കയാൽ പാഠം പഠിക്കാൻ ഇടയാകാത്ത രാമൻ)

{(പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ വാദ്ധ്യാരുടെ പ്രഹരമേററു)}

ഇവിടെ ഒററവലയത്തിലുള്ള ഭാഗമത്രയും ആഖ്യ; ഇരട്ടവലയത്തിലുള്ള ഭാഗം ആഖ്യാതം.

കർത്താവായി നിൽക്കുന്ന നാമമോ നാമസദൃശമായ മററാന്നോ തന്നെയാണ് ആഖ്യയാകുന്നതു്. സർവ്വനാമങ്ങളും, വാക്യ

* മുമ്പു 145 (B) ൽ ഉദ്ദേശ്യം എന്നും വിധേയം എന്നും പറഞ്ഞതു തന്നെ ആണ് ഈ ആഖ്യ, ആഖ്യാതങ്ങൾ എന്ന വിഭാഗം. എന്നാൽ സമാനാധികരണവിധിയിലെ ഉദ്ദേശ്യത്തെയേ ആഖ്യയെന്നു പറയാവൂ. വ്യധികരണവിധിയിലെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ ആഖ്യയെന്നു പറയാറില്ല. നിർദ്ദേശികാവിഭക്തിയിലേ ആഖ്യ ഇരിക്കയുള്ളൂ; ഉദ്ദേശ്യം ഉദ്ദേശികാദികളിലും വരും എന്നു ഭേദമുള്ളൂ. വിശേഷ്യമായ നാമത്തെ മാത്രം ആണു ഉദ്ദേശ്യം എന്നു പറക; ആഖ്യ ആകട്ടെ വിശേഷണവിശിഷ്ടമായ കർത്തൃവാചകമാകുന്നു. ആഖ്യ ആഖ്യാതമെന്ന വിഭാഗം വ്യാകരണത്തിനു പ്രത്യേകമായുള്ളതാണ്; ഉദ്ദേശ്യവിധേയവിഭാഗം സർവ്വശാസ്ത്രസാധാരണമാകുന്നു. വിശേഷണാംശം വിട്ടിട്ടുള്ള ആഖ്യ അല്ലെങ്കിൽ ഉദ്ദേശ്യം അല്ലെങ്കിൽ അനുവാദ്യം എന്നുപറയുന്നതു വാക്യത്തിന്റെ കർത്താവു തന്നെ; വിശേഷണാംശം വിട്ടിട്ടുള്ള ആഖ്യാതം അല്ലെങ്കിൽ വിധേയം ക്രിയാപദം തന്നെ. ആ പക്ഷത്തിലത്രേ കർത്താ ക്രിയാപദം എന്ന പേരുകളെ ആണുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഉദ്ദേശ്യത്തിനു അനുവാദ്യമെന്നും പേരുണ്ടു്.

ങ്ങളും നാമംപോലെ കർത്താവു മുതലായ കാരകങ്ങളായി വരുന്നതിനാലാണ് 'നാമസദൃശമായ മറ്റൊന്ന്' എന്നു പറഞ്ഞത്.

ഉദാ—പശു പുല്ലു തിന്നുന്നു —നാമം
അവൻ പുസ്തകം വായിക്കുന്നു —സർവനാമം
ഭൂമി ചലിക്കുന്നതു യഥാർത്ഥമാണ് —വാക്യം

ഇവിടെ 'പശു' 'അവൻ' 'ഭൂമി ചലിക്കുന്നതു' എന്നിവ കർത്താക്കളാകുന്നു.

ആഖ്യാതമായി വരുന്നതു് ക്രിയയുടെ മുറ്റുവിന രൂപമാകുന്നു.

ഉദാ—ഉപാധികൾ സ്വീകരിക്കുന്നു
കുട്ടികൾ കള്ളം പറയരുത്
ഈശ്വരൻ നമ്മെ തുണയ്ക്കട്ടെ —ഇത്യാദി.

ക്രിയകളുടെ നടുവിനയെച്ചരൂപം ആഖ്യയായിട്ടും ആഖ്യാതമായിട്ടും പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്.

ഉദാ—ഇതരഭാഷ പഠിച്ചു ശാസ്ത്രത്തിൽ ചിന്തിയുള്ള —ആഖ്യ.
ആശ്ചര്യ! വേഷം ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞെങ്കിൽ ഇങ്ങോട്ടു
വരികതന്നെ —ആഖ്യാതം.

164 ആഖ്യയ്ക്കും ആഖ്യാതത്തിനും ഒരുപോലെ പരിച്ഛദങ്ങൾ ചെയ്യാം. പരിച്ഛദമെന്നാൽ പരിവാരമെന്നർത്ഥമാകുന്നു. മുൻ കാണിച്ച ഉദാഹരണത്തിൽ "വീട്ടിൽ വച്ചു കളിച്ചു നടക്കയാൽ പാഠം പഠിപ്പാൻ ഇടയാകാത്ത" എന്നതു 'രാമൻ' എന്ന ആഖ്യയുടെ പരിച്ഛദമാകുന്നു. "പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ വാദ്ധ്യാരുടെ പ്രഹരം" എന്നതു 'ഏറ്റു' എന്ന ആഖ്യാതത്തിന്റെ പരിച്ഛദമാകുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, വിശേഷണപദങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിച്ചു കൂട്ടിയതുതന്നെ പരിച്ഛദമായ്ത്തീരുന്നതു്. പേരെച്ചം നാമത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു; വിനയെച്ചം ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

ആഖ്യയായ കർത്താവൊഴികെ ശേഷം കാരകങ്ങളെല്ലാം ക്രിയയുടെ വിശേഷണങ്ങളാകുന്നു. ഗതിയും അപ്രകാരം തന്നെ. സംബന്ധികയും, 'ഉള്ള' എന്ന വിഭക്ത്യാഭാസവും നാമത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

ഉദാ—രാമന്റെ അച്ഛൻ വന്നു
ജലത്തിലെ പോളകൾ ചലിക്കുന്നു

ഒരേകം നാമത്തിന്റേയും ക്രിയയുടേയും വിശേഷണമാകും.

ഉദാ:—പെരിയോർ — നാമവിശേഷണം
മുന്നം കാണുവിയന്തു — ക്രിയാ ”

165. 'ആവുക' എന്ന അഭേദക്രിയയുടേയും, 'എൻ' എന്ന നിരൂപകക്രിയയുടേയും, പേരെച്ചങ്ങളായ 'ആയ' 'എന്ന്' ഈ രണ്ടും വിശേഷണ വിശേഷ്യങ്ങൾക്ക് തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മധ്യേ പ്രയോഗിക്കുന്നു.

ഉദാ—മാന്യനായ രാജൻ
പണ്ഡിതനും മന്ത്രി
രാവണൻ എന്ന രാക്ഷസൻ

166. അഭേദ-ക്രിയയായ 'ആവുക'-യ്ക്കു രണ്ടു കർത്താവുണ്ടാം. (1) ആദ്യം പ്രയോഗിക്കേണ്ടുന്ന പ്രധാനകർത്താവു; ഇതിനു *അനുവാദ്യകർത്താവ്* എന്നു പേർ. (2) പുറകെ പ്രയോഗിക്കേണ്ടുന്ന അപ്രധാനകർത്താവു; ഇതിനു *വിധേയകർത്താവ്* എന്നു പേർ.

ഉദാ—കൃഷ്ണൻ ഒരു ഇടയച്ചെറുക്കൻ ആകുന്നു

ഇവിടെ കൃഷ്ണൻ അനുവാദ്യകർത്താവ്; ഇടയച്ചെറുക്കൻ വിധേയകർത്താവ്. രണ്ടുപേരുമൊന്നുതന്നെ എന്ന് അഭേദം 'ആകുന്നു'-വിന്റെ താത്പര്യം.

167. 'ഉം' എന്ന ഘടകനിപാതത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു് ഒരേ തരത്തിലും വിഭക്തിയിലുമുള്ള പദങ്ങളെ അല്ലാതെ വിജാതീയങ്ങളെ സമുച്ചയിക്കുന്നതിൽ പാടുള്ളതല്ല. 'ഒ' എന്ന വികല്പാർത്ഥത്തിന്റെ പ്രയോഗത്തിലും ഇതിന്മണ്ണം തന്നെ.

ഉദാ—കണ്ണനും ചാത്തനും കേളുവും വന്നു
സമർത്ഥനും യുവാവുമായ വാദ്ധ്യാർ
കുട്ടികൾ അവിടെ ഉണ്ണുകയും, ഉറക്കെ സ്തോത്രം ചൊല്ലുകയും ചെയ്തു.

പ്രത്യു:—രാമനും കൃഷ്ണനും ഗോവിന്ദൻ മുതലായവർ ഇന്നു അവിടെ ഇവിടെ വരികയും, വെള്ളപ്പൊക്കം കാരണം എന്നെ കാണിച്ചതിൽ അവൻ സന്തോഷിക്കാതിട്ട് അവർ തിരികെ പോയിരിക്കുന്നു.

168. വാക്യത്തിൽ മനസ്സുപോലെ കർത്തൃകർമ്മക്രിയാദികളെ ക്രമംതെററി പ്രയോഗിക്കാം.

ഉദാ—ഹനുമാൻ സീതയെ കണ്ടു
ഹനുമാൻ കണ്ടു സീതയെ
സീതയെ ഹനുമാൻ കണ്ടു
സീതയെ കണ്ടു ഹനുമാൻ
കണ്ടു സീതയെ ഹനുമാൻ
കണ്ടു ഹനുമാൻ സീതയെ

എന്നാൽ, പ്രാധാന്യത്തിനുവേണ്ടി കർത്തൃകർമ്മക്രിയാദികളിലൊന്നിനെ ആദ്യം പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടു്.

ഉദാ—കണ്ടിതോ കണ്ടേനഹം ദേവിയെ— അദ്ധ്യാ. രാ.
രാക്ഷസനായകി ഉഗ്രതരമശേഷം— വേ. പൃ.

എങ്കിലും ചില പദങ്ങൾക്കു പൌർവ്വാപര്യനിയമമുണ്ടു്. ഗതി ഏതു വിഭക്തിയുടെ അർത്ഥത്തെ * വിളക്കുന്നുവോ ആ വിഭക്തിക്കടുത്തു പിന്നാലെ തന്നെ പ്രയോഗിക്കണം.

ഉദാ—വടികൊണ്ടടിച്ചു

പ്രാക് പ്രയോഗത്തിനും അന്ത്യപ്രയോഗത്തിനും ഉള്ള പൌർവ്വാപര്യം അവയുടെ അർത്ഥത്തിനു അനുരൂപമാകുന്നു. വിശേഷണം ഏതു മാതിരിയായിരുന്നാലും താൻ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന വിശേഷ്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കണം എന്നാണു പതിവ്.

ഉദാ—ആ കറുത്ത കാള ചത്തുപോയി
വേഗം പറഞ്ഞിട്ടു

139. A. ലിംഗം പുരുഷൻ വചനം എന്നു ഈ മൂന്നും പ്രയോഗിക്കുന്നപക്ഷം കർത്താവിനും ക്രിയയ്ക്കും യോജിപ്പിരിക്കണം.

ഉദാ—ഞാൻ വന്നേൻ — ഞങ്ങൾ വന്നോം
നീ വന്നായ് — നിങ്ങൾ വന്നീർ
അവൻ വന്നാൻ, അവൾ വന്നാൾ } — അവർ വന്നാർ

B. വിശേഷണവും വിശേഷ്യവുമായി നിൽക്കുന്ന നാമങ്ങൾക്കും ലിംഗവചനങ്ങളിൽ പൊരുത്തം വേണം.

ഉദാ—കിഴവൻ ശങ്കരൻ
മടിച്ചിയായ സ്ത്രീ
മടിയന്മാരായ പുത്രന്മാർ
മടിയരായ പുത്രർ

C. സർവ്വനാമത്തിനും അതു പരാമർശിക്കുന്ന നാമത്തിനും തമ്മിൽ പൊരുത്തം വേണം.

---

* ഗതി ഒരു നാമത്തെ കീഴടക്കി അതിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ഭേദം ചെയ്യുന്നതിനു 'വിളക്കുക' എന്നു പേർ.

ഉദാ—രാമൻ എവിടെ? അവരെ വിളിക്കു
സീത ജനകന്റെ മകളാകുന്നു; അവരെ രാമൻ വേട്ടു
എന്റെ പുസ്തകം കളഞ്ഞുപോയി; അതിൽ പല കണക്കുകളും ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു

വചനപ്പൊരുത്ത വിഷയത്തിൽ സമൂഹവാചികളായ നാമങ്ങളെ വ്യക്തിപ്രമാണിച്ച്, ബഹുവചനമായും, സമൂഹത്തിനുള്ള ഏകത്വം പുരസ്കരിച്ച് ഏകവചനമായും ഗണിക്കാം.

ഉദാ—ചെപ്പടിവിദ്യക്കാരുടെ പ്രദർശനസംഘവും
നായകൻ പിന്നെയവരെ ത്യജിച്ചുപോയപ്പോൾ
പടയാളികളെല്ലാം കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ അതിനെപ്പറ്റി അവരെല്ലാം ചിരിച്ചു.

സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെ മലയാളത്തിലെടുത്തു പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ സംസ്കൃതഭാഷയിലെ ലിംഗനിയമത്തെ ഗൌനിക്കേണ്ടതില്ല. ചിലർ സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ മാത്രം ആദരിക്കുന്നു.

ഉദാ:—

സംസ്കൃതം.	മലയാളം.
ഉന്നതോവൃക്ഷഃ	ഉന്നതമായ വൃക്ഷം
മധുരാവാക്	മധുരമായവാക്
	മധുരയായ വാക്

നപുംസകവിശേഷണങ്ങളിൽ ബഹുവചനത്തിന് ഏകവചനം പ്രയോഗിച്ചാൽ മതിയാകും.

ഉദാ—യോഗ്യമായ കാരണങ്ങൾ
ഹീനമായ കൃത്യങ്ങൾ

170. രണ്ടു നാമങ്ങൾ അന്യോന്യം അഭേദേന അന്വയിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലും പ്രാധാന്യേന വിവക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഒന്നിനു മാത്രം ആവശ്യപ്പെട്ട വിഭക്തി ചേർത്താൽ മതിയാകും.

ഉദാ—തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാ ശ്രീമൂലംതിരുനാളുടെ രാജ്യഭാരം.

ഒരു നാമത്തെ സംജ്ഞകൊണ്ടോ മറ്റോ വിവരിപ്പാനായി മറ്റൊരു നാമം പ്രയോഗിക്കുന്നിടങ്ങളിൽ ആ നാമത്തിൽ രണ്ടിലും വിഭക്തി വികല്പമായിട്ടു ചേർക്കാം.

ഉദാ—അവരുടെ ഗുരുപാദരുടെയും വന്ദ്യ

യോജന അല്ലെങ്കിൽ അന്വയം

171. പല ജാതികളിലുമുള്ള പുഷ്പങ്ങളെ ഒരു ചരടിൽ കോൎത്തു ഒരു പൂമാല ചമെക്കുംപോലെ പല ഇനങ്ങളിലുമുള്ള പദങ്ങളെ സന്ധിയാൽ ഇരുപുറവും കൂട്ടിച്ചേൎത്തു് ഒററയായ് തോന്നത്തക്ക നിലയിൽ ഒരു ശബ്ദപ്രവാഹത്തെ നാം ഉച്ചരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ പ്രവാഹരൂപമായി കേൾക്കുന്ന ശബ്ദപരമ്പരെക്കു സംഹിതയെന്നു പേർ. സംഹിത വൃത്തവ്യവസ്ഥയുള്ള പദ്യങ്ങളിലും പാട്ടുകളിലുമേ അധികം പ്രധാനമായി തെളിച്ചു കാണൂ. ഗദ്യരൂപവാക്യങ്ങളിൽ പ്രായേണ സന്ധി വിവക്ഷിക്കാറില്ലാത്തതിനാൽ സംഹിതെക്കു് ശൈഥില്യം കാണും. അതിനാൽ ഒരു വാക്യം കേട്ടാൽ അതിലെ പദങ്ങളെ സന്ധിബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നു വേർപെടുത്തുകയാകുന്നു വൈയാകരണൻ ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തി. ഈ ക്രിയെക്കു പദച്ഛേദമെന്നു പേർ.

ഉദാഹരണം:—

സംഹിത.

"ചെറുപ്പകാലങ്ങളിലുള്ള ശീലം
മറക്കുമോ മാനുഷനുള്ള കാലം?"

പദച്ഛേദം.

ചെറുപ്പകാലങ്ങളിൽ, ഉള്ള, ശീലം, മറക്കും, ഓ, മാനുഷൻ, ഉള്ള, കാലം.

പദച്ഛേദം ചെയ്താൽ പിന്നീടു പദങ്ങളെ തരംതിരിക്കണം; അതായതു്, നാമമൊ ഭേദകമൊ ക്രിയയൊ നിപാതമൊ എന്നു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി നാമമെങ്കിൽ അതിന്റെ വിഭക്തി; ക്രിയയെങ്കിൽ അതിന്റെ അംഗാംഗിഭാവകാലപ്രകാരാദി; ഇത്യാദി വിചാരണ ചെയ്കയാകുന്നു. ഇതിനു *ജാതിവിഭാഗം* എന്നു പേർ. ഇതിനുശേഷം പദങ്ങളുടെ അന്യോന്യാകാംക്ഷയെ വിവരിച്ചു കാണിക്കണം. ഈ ക്രിയെക്കു *അന്വയം* എന്നു പേർ. അന്വയം അറിയുന്നതോടുകൂടി വാക്യത്തിന്റെ അൎത്ഥബോധവും ഉണ്ടാവുന്നു. മുൻകാണിച്ച ഉദാഹരണപാദങ്ങളിലെ ജാതിവിഭാഗവും അന്വയവും:—

ചെറുപ്പകാലങ്ങളിൽ—രൂപകസമാസം: സാമാന്യനാമം: നപുംസകം: ആധാരിക: ബഹു: 'ഉള്ള' എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഉള്ള—അംഗക്രിയ: ഉള്ളിന്റെ പേരെച്ചം; നാമലിംഗം: ശീലത്തിന്റെ അംഗം.

ശീലം—ഗുണനാമം; നപും: വൃപ്തപ്രതിഗ്രാഹിക: ഏക: മറക്കം എന്ന ക്രിയയുടെ കർമ്മം.

മറക്കം—അംഗക്രിയ: ഭാവി: അലിംഗപുരുഷവാചകം 'മാനുഷൻ' എന്നതിന്റെ ആഖ്യാതം.

ഓ—ചോദ്യനിപാതം: മറക്കം എന്ന ക്രിയയെ ചോദ്യരൂപമാക്കുന്നു.

മാനുഷൻ—സാമാന്യനാമം: പുല്ലിം: നിർദ്ദേശിക: ഏക: 'മറക്കം' എന്നതിന്റെ കർത്താവു്.

ഉള്ള—അംഗക്രിയ: ഉള്ളിന്റെ പേരെച്ചം; നാമലിംഗം: കാലത്തിന്റെ അംഗം.

കാലം—സാമാന്യനാമം; നപും; വൃപ്താധാരിക: ഏക; 'മറക്കം' എന്ന ക്രിയയിൽ ചേരുന്നു.

മേൽ കാണിച്ചപ്രകാരം ഒരു വാക്യത്തിലെ പദങ്ങൾക്കു ജാതിവിഭാഗവും അന്വയവും കാണിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിനു 'വ്യാകരിപ്പ്' എന്നു ഒരു പേർ പറയാറുണ്ടു്. വ്യാകരിപ്പിനു വിശേഷാൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ—

വ്യാകരിപ്പ്

൧. ഈ പ്രസ്താവനയിൽ ഇത്രമാത്രമല്ലാതെ എനിക്കു മറ്റൊന്നും പ്രസ്താവിക്കാനുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല.

1) ഈ—സർവ്വനാമം, വിശേഷകം, 'പ്രസ്താവനയിൽ' എന്നതിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

2) പ്രസ്താവനയിൽ—A ക്രിയാനാമം B നപുംസകലിംഗം ആധാരികൈകവ:, 'പ്രസ്താവിക്കാൻ' എന്ന ക്രിയയിൽ അന്വയിക്കുന്നു.

3) ഇത്രമാത്രം—പരിമാണികമായി നാമമായുപയോഗിക്കപ്പെട്ടതു്, 'അല്ലാതെ' എന്ന വിനയെച്ചത്തിന്റെ കർത്താ.

4) അല്ലാതെ—'അല്ല' എന്ന നിഷേധക്രിയയുടെ മുൻവിനയെച്ചം, തൻവിനയെച്ചത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടതു്, 'ഇത്രമാത്രം' എന്ന കർത്താവിൽ അന്വയിക്കുന്നു.

5) എനിക്കു—ഉ: സർവ്വനാമം, സാധാരണലിംഗം (ഇവിടെ പുല്ലിംഗം) സംബന്ധികൈകവ: 'തോന്നുന്നില്ല' എന്ന ക്രിയയുടെ സാക്ഷി.

6) മറ്റു—സർവ്വനാമം, അവ്യാത്മകം (ഇവിടെ സർവ്വനാമികഭേദകമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു), 'ഒന്നും' എന്നതിന്റെ വിശേഷണം.

7) ഒന്ന്—സർവ്വനാമം, വിശേഷകം 'തോന്നിട്ടു' എന്നതിന്റെ കർമ്മം.

8) ഉം—സമുച്ചയനിപാതം കേവലനിപാതമായുപയോഗിക്കപ്പെട്ടു.

9) പ്രസ്താവിപ്പാൻ—കൃതി, കേവലം, കാരിതം, സകർമ്മകം, പിൻവിനയെച്ചം, 'ഇട' എന്ന ക്രിയയുടെ അംഗം.

10) ഉള്ളൂര്—നാമം, തദ്ധിതൻ, സംജ്ഞ, നിർദ്ദേശികൈകവ: 'ആയി' യുടെ വിധേയകർത്താ.

11) ആയി—കൃതി, കേവലം അകാരിതം, അകർമ്മകം, മുൻവിനയെച്ചം, 'തോന്നുന്നു' എന്നതിന്റെ അംഗം.

12) തോന്നുന്നു—കൃതി, കേവലം, അകാരിതം, അകർമ്മകം, വാചി (മുറ്റുവിന) 'ഞാൻ' എന്ന കർത്താവിനോടു യോജിക്കുന്നു.

13) ഇല്ല—കൃതി, വിശേഷകം, വിധി, അലിംഗി, നിർദ്ദേശകം, നിഷേധാംശത്തെ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു, 'തോന്നുന്നു' എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

൨. അദ്ദേഹത്തിന്റെ (രമേശന്റെ) സവിശേഷയായ വിദ്യാമന്ദിരപത്നി അദ്ദേഹത്തിനു താൻ പഠിച്ച കോളേജിലെ സീനിയർഫെല്ലോ എന്ന സ്ഥാനത്തെ സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു.

1) അദ്ദേഹത്തിന്റെ—സർവ്വനാമം (സർവ്വനാമംപോലെ പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നു), പുല്ലിംഗം, സംബന്ധിക, ഏകവ: 'പത്നിയെ' സംബന്ധിക്കുന്നു.

2) സവിശേഷയായ—നാമം, വിശേഷകം, സ്ത്രീലിംഗം, ഏകവ: 'പത്നി'യെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

3) ആയ—വിപാതം, 'സവിശേഷാ' 'പത്നി' എന്നിവയെ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നു.

4) വിദ്യാമന്ദിരപത്നി—വിശേഷ്യപൂർവ്വപദസമാസം, സമാസനാമം: സ്ത്രീലിംഗം (ഭാഷയിൽ അലിംഗം), നിർദ്ദേശിക, ഏകവ: സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു എന്നതിന്റെ കർത്താ.

5) അദ്ദേഹത്തിന്—ഉദ്ദേശികാവിഭക്തി, 'കൊടുത്തു' എന്നതിന്റെ സാക്ഷി.

6) താൻ—സർവ്വനാമം, സ്വവാചി, പുല്ലിംഗം, നിർദ്ദേശിക, ഏകവ: 'അദ്ദേഹ'ത്തെ പരാമർശിക്കുന്നു; 'പഠിച്ചു' എന്നതിന്റെ കർത്താ.

7) പഠിച്ച—കൃതി, കേവലം, കാരിതം, സകർമ്മകം, പേരെച്ചം, 'കോളേജിനെ' വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

8) കോളേജിലെ—സമാസ്യനാമ: നാമിക: ആധാരികാഭേദം, ഏകവ: 'സീനിയർ ഫെല്ലോ' എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

9) സീനിയർ ഫെല്ലോ—സമാസനാമം: സാധാരണലിംഗം, നിർദ്ദേശിക ഏകവ: 'സ്ഥാനത്തെ' എന്നതിലെ സ്ഥാനത്തോടു സമയോജിക്കുന്നു.

10) എന്ന—അവ്യയം; 'ഫെല്ലോ' 'സ്ഥാനം' ഇവയുടെ അഭേദത്തെ കാണിക്കുന്നു.

11) സ്ഥാനത്തെ—സംജ്ഞാനാമം, നപുംസകം, പ്രതിഗ്രാഹിക, ഏകവചനം, 'കൊടുത്തു' എന്നതിന്റെ കർമ്മം.

(12) സമ്പാദിച്ചു—ക്രിയ, കേവലം, കാരിതം, സകർമ്മകം, ഭൂതവിനയെച്ചം, 'കൊടുത്തു' എന്നതിന്റെ അംഗം

(13) കൊടുത്തു—ക്രിയ, കേവലം, കാരിതം, സകർമ്മകം ഭൂതം കർത്തരിപ്രയോഗം, നിർദ്ദേശകപ്രകാരം, '[illegible]' എന്ന കർത്താവിൽ ചേരുന്നു.

൩. ഉണ്ടാകും ചെറുകാറ്റും ചില സമയമഹോ! സത്പ
[ഥേ നില്പവർക്കും

(1) ഉണ്ടാകും— ക്രിയ, 'ആകു' എന്ന പൂരകാന്തപ്രയോഗം കേവലം, അകാരിതം, അകർമ്മകം, ശീലഭാവി, കർത്തരി, നിർദ്ദേശകപ്രകാരം, 'കാറ്റ്' എന്ന കർത്താവിൽ ചേരുന്നു.

(2) ചെറു— ഭേദകം, പാരിമാണികം, 'കാറ്റ്' എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

(3) കാറ്റും— സാമാന്യനാ: നപുംസകം നിർദ്ദേശിക, ഏകവ: 'ഉണ്ടാകും' എന്നതിന്റെ കർത്താ.

4) ചില — സംഖ്യാവാചിഭേദകം, സമയത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

5) സമയം—സാമാന്യനാ: നപും:, ഏകവ: ആധാരിക, 'ഉണ്ടാകും' എന്നതിനോടന്വയിക്കുന്നു.

6) അഹോ—സംസ്കൃതവ്യാക്ഷേപകനിപാതം ആശ്ചര്യത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു.

7) സത്പഥേ—കർമ്മധാരയൻ സമാസനാമം; നപും:, ആധാരിക (സംസ്കൃതസപ്തമി) ഏകവ: 'നില്പ്' എന്നതിന്റെ അധികരണം.

8) നില്പവർ—പേരെച്ചനാമം, സാധാരണലിംഗം, ഉദ്ദേശിക, ബഹു: ഉണ്ടാകും എന്നതിന്റെ സാക്ഷി.

9) ഉം—സമുച്ചയനിപാതം നില്പവർ എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

൪. താന്താൻനിരന്തരം ചെയ്യുന്നകർമ്മങ്ങൾ
താന്താനനുഭവിച്ചീടുകെന്നേവരൂ.

1) താന്താൻ—(താൻ താൻ വീപ്സയിങ്കൽ ദ്വിരുക്തി) സർവ്വനാ: സ്വവാചി, സാധാരണലിംഗം, നിർദ്ദേശിക, ഏകവ: 'ചെയ്യുന്ന' എന്നതിന്റെ കർത്താ.

2) നിരന്തരം—സംസ്കൃതാവ്യയം 'ചെയ്യുന്ന' എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

3) ചെയ്യുന്ന—ക്രിയ, കേവലം, അകാരിതം, സകർമ്മകം, നിർദ്ദേശകപ്രകാരം വർത്തമാനപേരെച്ചം കർമ്മങ്ങൾ എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

4) കർമ്മങ്ങൾ—സാമാന്യനാ. നപും. പ്രതിഗ്രാഹിക ബഹുവ. അനുഭവിച്ചീടുക എന്നതിന്റെ കർമ്മം.

5) താന്താൻ—(1) പോലെ അനുഭവിച്ചീടുക എന്നതിന്റെ കർത്താ.

6) അനുഭവിച്ചീടുക—ഇതി കേവലം (ഭേദകാനുപ്രയോഗ സഹിതം) സകർമ്മകം പറവിന ധാതുവിനെയും കർത്തരിപ്രയോഗം താൻതാൻ എന്ന കർത്താവിനോടു യോജിക്കുന്നു.

7) എന്ന്—അവ്യയം, ഘടകം, താൻതാൻ അനുഭവിച്ചീടുക വരൂ എന്നിവയെ ഘടിപ്പിക്കുന്നു.

8) ഏ—അവധാരക നിപാതം.

9) വരൂ—ഇതി, കേവലം, അകർമ്മകം, അകൃത്കം, അവധാരകമായി, കർത്തരിപ്രയോഗം. നിർദ്ദേശികപ്രകാരം താൻതാൻ അനുഭവിച്ചീടുക എന്ന അംഗ (നാമ) വാക്യത്തോടു അന്വയിക്കുന്നു.

അഭ്യാസം ൧൮.

താഴെ എഴുതിയ വാക്യങ്ങളെ വ്യാകരിക്കുക.

൧ ഇതെന്തയിതെങ്ങിതു? ഹന്ത! മോഹമിവിൻ
കണ്ടിട്ടുന്നു കരപത്രമെന്നപോൽ
ഉരുളിടഞ്ഞിടുന്നിത രത്നപംക്തിയാ-
ലൃതകിലയാലൊതു ചെപ്പിപാളിയെ.

൨ ചെന്തളിരിതികതതിരയരിപ്പൂരുധ്വയൻറെ ശോഭായസംപൃക്താംഗംവിലയോ
അതിധവളമാലികലഘുമാലികാന്നവൃന്ദമണ്ഡിതമോമയോഗരറിഞ്ഞുവെച്ചതും
അത്ഭുതമൊട്ടുമസ്ഥൂലമായി പലപല [illegible] പ്രഭ്രമനാംകളിള

൩ ഖിന്നംപാരം വിടകിന്നവരെന്നോ
താനെന്നിയേ മറ്റൊന്നിൽ കൌതുകം?

൪ തിരുവല്ലഭനന്തരത്തിൽ നൃപനർക്കറാം ഭയങ്കരൻ
തപിപ്പിക്കുമ്പോഴെല്ലതുമപേക്ഷിച്ചുവെങ്കിലുമില്ലത.

൫ ചെല്ലുമ്പോഴിയ്യാകെ തടങ്ങൾ തൊണ്ണൂറോളം-
ള്ളവയറിൻറെ സംഖ്യ പ്രത്യേകമറിവായായ്.

൬ ചെല്ലുംപോലും പ്രതിഭമവൻ ഹന്ത! മെല്ലന്നൊരോരോ-
ന്നല്ലംപോക്കി സ്വകരതളിരാൽ വച്ചതില്ലസ്ഥലത്തിൽ.

൭ വല്ലതുപേക്ഷിച്ചുവല്ലാത്ത തടങ്ങൾ പോൾ
വല്ലരികളിലുമൊത്തംക്കിരാവുരായ് വരും
ഒല്ലും പറങ്കിവേ തീർത്തെന്നതേവരെ
വല്ലായ്മയും കാലംചെല്ലുമ്പോൾ കുറഞ്ഞുപോം.

൮ വരായമിന്നഞ്ചായിട്ടുവരിച്ചിരിക്കുന്ന
വരിവലരവെരിയുടെ കൃപാളുതിപ്പാൻ
വരികയായ് വന്നവൃന്ദമൊന്നി [illegible] വാഴുംകാലം
വരിപ്പാട്ടുതാഴെണമെന്നതളിച്ചുള്ളു.

൯ ഉണ്ടാക്കി നൃപതിക്കു മോഹവും തളർച്ചയും-
മുണ്ടാമോ ജലമെന്നതിരിഞ്ഞപ്പോൾ.

൧൨ മുന്നാഞ്ഞിട്ടംകാവുകയിട്ടുമുഷ്ടി-
വലത്തുകാലിങ്കലണച്ചുകൊണ്ടു
വലച്ചുവില്ലും തൊടുത്തുകൊണ്ടിലപ്പും
ഇളന്തുവലിച്ചാനിളമന്നുപാർത്ഥൻ.

അഭ്യാസം ൧൯.

താഴെ കാണുന്ന വാക്യങ്ങളുടെ പരിഷ്കാരം ചെയ്ത പദങ്ങളുടെ താല്പര്യപ്രകാരം അന്വയം കാണിക്ക; അവയിൽ കാരകങ്ങളെയും പറക:—

1) ചങ്ങാതിമാരോടൊത്തുകളിച്ചുവരും
ഇങ്ങാതവെല്ലാം മധ്യസ്ഥയായ് ഞാൻ
ആലസ്യമോഹങ്ങളിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞ്
പാല്യം കഴിഞ്ഞത്തെരുവിലുപോന്നോൻ,

2) കണ്ണുനീർ പീലികവിളത്തിൽ വീണപോലെ
ശുദ്ധിക്കായ്വരുമുമ്പുതന്നെ കിണറ്റായി.

3) ആശ്രിതാരികളായ രാവണാദികൾ തന്നെ
മന്ത്രസന്ധാനമൊപ്പരം പ്രാപിപ്പിച്ചു.........

4) ഗോകുലനാരികൾ കേഴാതെ നിന്നപ്പോൾ
കോകങ്ങൾ കേണു തുടങ്ങിതെല്ലാം.

5) വ്യാകരണം ഒരു ശാസ്ത്രമാകുന്നു.

അപോദ്ധാരം

---

172. അനേകം ഉപവാക്യങ്ങളെ കൂട്ടിക്കെട്ടിച്ചമച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാനവാക്യത്തെ അഴിച്ചു തരം തിരിക്കുകയാകുന്നു *അപോദ്ധാരം* എന്ന ക്രിയ. ഒരു നാമത്തിനു തുല്യമായ വാക്യം നാമവാക്യം; ഭേദകത്തിനു തുല്യമായതു ഭേദവാക്യം; ഒരു പ്രധാന വാക്യത്തിന്റെ അംഗമായതു അംഗവാക്യം; പല അംഗങ്ങളുള്ളതായ പ്രധാനവാക്യം അംഗിവാക്യം. ഇത്യാദി വിഭാഗങ്ങൾ ശബ്ദങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞതുപോലെ വാക്യങ്ങൾക്കും വരും. അംഗവാക്യങ്ങളില്ലാത്ത ഒറ്റ വാക്യത്തിനു *ചൂർണ്ണിക* എന്നു പേർ.

ഉദാ—1) രാമൻ വരുന്നു

2) അക്രൂരനെ നിയോഗിച്ചയക്കാലും വൈകീസ്സുതൻ

173. അംഗവാക്യങ്ങളുടെയും അംഗിവാക്യങ്ങളുടെയും ചേൎച്ചകൊണ്ടുളവാകുന്ന വാക്യം *സംകീൎണ്ണകം.*

ഉദാ—1) [ബാലകൃഷ്ണന്മാർ പരാക്രമം തുടൎന്നപ്പോൾ] കംസസോദരൻ മാറി
[ആയി താഴ്ചയാതെകണ്ടുള ചള്ളും]
തപരാധം സകലം ക്ഷമിക്കവേണം.

ഇവയിൽ കോഷ്ഠാന്തൎഗ്ഗതഭാഗങ്ങൾ അംഗവാക്യങ്ങൾ ആകുന്നു. അംഗക്രിയകളായ പറവിനകളാൽ ഉണ്ടാകുന്ന വാക്യങ്ങൾ അംഗവാക്യങ്ങളായിട്ടേ വരൂ. എന്നാൽ പറവിനക്കും മുററുവിനക്കും കൎത്താവു ഒന്നുതന്നെ ആയിവരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ വാക്യഭേദത്തിനു പ്രതീതി ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. എങ്ങനെയെന്നാൽ—

ഞാൻ വീട്ടിൽ ചെന്നാൽ ഉടൻ കുളിച്ചു ഉണ്ടു പാഠം പഠിപ്പാൻ പോകും

അതിനാൽ ഇവയിൽ അംഗമായി നില്ക്കുന്ന ഭാഗത്തെ ഒരു വാക്യമെന്നു ഗണിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഈ മാതിരിയിൽ ഒരു മുററുവിന കൂടാതെ അന്യോന്യാന്വിതങ്ങളായി നില്ക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിനു ഒരു *വാചകം* എന്നു പേർ. വാചകത്തിനു ഒരു മുററുവിനയുടെയും ആവശ്യമില്ല. "തിരുവിതാംകൂർ ഗവൎമ്മെണ്ടിലെ നിയമനിൎമ്മാണസഭയുടെ നടപടികൾ" ഇത്യാദികളും വാചകങ്ങൾ തന്നെ.

174. സമപ്രധാനങ്ങളായ വാക്യങ്ങളുടെ (ചൂൎണ്ണികകളുടെയോ സംകീൎണ്ണകങ്ങളുടെയോ) യോഗംകൊണ്ടുളവാകുന്നതു ഒരു *മഹാവാക്യം.*

ഉദാ— ക) ഇപ്പുസ്തകം 'കേരളപാണിനീയ'മെന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സംക്ഷേപമാണ്; എന്നാൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ചില ഭേദഗതികളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്; അതുകൊണ്ട് ഇതു കുറെക്കൂടി ഉപയോഗമുള്ളതാകുന്നു.

ഖ) "ദേഹത്തിൽനിന്നന്യമതാകുമാത്മാ-
വാകുന്നതാരാരിഹ ലംഘിപ്പാൻ,
ലോകത്തിലിച്ചൊല്ലുഫലിക്കിലാത്മാ-
വാകുന്നതും പൂൎവ്വപരമ്പരതിന്നാം."

ഗ) "ഗ്രാമപാതയിലൂന്നകോകിലങ്ങളിൽ
സഹസാവന്നു മുകുന്ദനുദ്ഗമിപ്പാൻ;
മഹമന്നസായമാമന്തരംഗം
വഹിയാതെ ത്രസ്നുനസന്ത്യജിപ്പാൻ."

൯) "അമ്മഹാഹാപാപമൃത്യുപ്പോയ്" ഞാൻ
രാമനാരായണശൗരി! നീ കനിവീടണേ;
ഇന്ദിരാക്ഷിതൻ നയനങ്ങൾകൾ
ഉഷ്ണകരം കണ്ടൊരു ചുകന്നുവല്ലോ!"

അപോദ്ധാരസമ്പ്രദായം

ചൂൎണ്ണിക:—

(1) എഡ്വേർഡ് ചക്രവൎത്തി ഇൻഡ്യാസാമ്രാജ്യത്തെ ഭരിച്ചുവരുന്നു.

കൎത്താ—എഡ്വേർഡ് ചക്രവൎത്തി

കൎമ്മം—ഇൻഡ്യാസാമ്രാജ്യത്തെ

ക്രിയാപദം—ഭരിച്ചുവരുന്നു.

(2) പ്രസിദ്ധനായ കല്ലൂകഭട്ടർ മനുസ്മൃതിയുടെ അതിപ്രൗഢമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം ചമച്ചു.

കൎത്താ—കല്ലൂകഭട്ടർ കൎത്തൃവിശേഷണം—പ്രസിദ്ധനായ

കൎമ്മം—വ്യാഖ്യാനം; കൎമ്മവിശേഷണം—മനുസ്മൃതിയുടെ അതി-

ക്രിയാപദം—പ്രൗഢമായ, ഒരു ചമച്ചു.

൨. സങ്കീൎണ്ണകം:—

1) ബലവാന്മാർ യുദ്ധം ചെയ്യുകിൽ ഫലം സാധ്യങ്ങളാന്നിടും.

വാക്യം.	ജാതി.	കൎത്താ	കൎത്തൃവിശേഷണം.	കൎമ്മം.	കൎമ്മവിശേഷണം	ക്രിയാപദം.	ക്രിയാവിശേഷണം
(൧) ബലവാന്മാർ യുദ്ധം ചെയ്യാകിൽ	അംഗം; ഭേദകം—(൨)ൽ 'ആന്നിടും' എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു	ബലവാന്മാർ	,,	യുദ്ധം	,,	ചെയ്യു	ആകിൽ (൨)ൽ ചേരുന്നു
(൨) ഫലം സാധ്യങ്ങളാന്നിടും	അംഗി	സാധ്യങ്ങൾ	,,	ഫലം	,,	ആന്നിടും	,,

2) പങ്കജസംഭവനിതുണർത്തിച്ചതുനേരം
പങ്കജലോചനൻ ചിരിച്ചരുളിച്ചെയ്തു.

വാക്യം	ജാതി	കർത്താ	കർതൃവിശേഷണം	കർമ്മം	കർമ്മവിശേഷണം	ക്രിയാപദം	ക്രിയാവിശേഷണം
(a) പങ്കജസംഭവനിതുണർത്തിച്ചതുനേരം	അംഗം; ഇതു (b) ൽ അരുളിച്ചെയ്തു എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു	പങ്കജസംഭവൻ	,,	പൃഥ്വീകഷ്ടമായുള്ളതൊക്കെയും	,,	ഉണർത്തിച്ചു	ഇതരം; അതുനേരം (b)-ൽ ചേരും
(b) പങ്കജലോചനൻ ചിരിച്ചരുളിച്ചെയ്തു	അംഗി	പങ്കജലോചനൻ	,,	അടിയിൽ പറയുന്നവ	,,	അരുളിച്ചെയ്തു	ചിരിച്ചു

3) ശ്രാന്തരായ് തണൽമരങ്ങളെയാന്തിയെയണഞ്ഞു പാന്ഥർ മരുവീടവേ
സ്വാന്തമോദമോടെട്ടാതൊരുത്തൻ കഴിക്കുന്നതിനു പലതും ശ്രമം.

വാക്യം	ജാതി	കർത്താ	കർതൃവിശേഷണം	കർമ്മം	കർമ്മവിശേഷണം	ക്രിയാപദം	ക്രിയാവിശേഷണം
(a) ശ്രാന്തരായ് ...... പാന്ഥർ മരുവീടവേ	അംഗം; ഇതു (d)ൽ കഴിക്കുന്നു എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു	പാന്ഥർ	,,	,,	,,	മരുവീടവേ	ശ്രാന്തരായ്; തണൽമരങ്ങളെയാന്തിയെയണഞ്ഞു
(b) സ്വാന്തമോദമോ . . . ശ്രമം	അംഗി	ഒരുത്തൻ	ആരു	ശ്രമം	പലതും	കഴിക്കുന്നു	സ്വാന്തമോദമോടേ; ആതിനു

ഡ. മഹാവാക്യം:—

1) രാവണൻ സീതയെ കട്ടാൻ; രാമൻ ബന്ധിച്ചിതബ്ധിയെ.

വാക്യം	ജാതി	കർത്താ	കർതൃവിശേഷണം	കർമ്മം	കർമ്മവിശേഷണം	ക്രിയാപദം	ക്രിയാവിശേഷണം
(a) രാവണൻ സീതയെക്കട്ടാൻ	അംഗി	രാവണൻ	,,	സീതയെ	,,	ബന്ധിച്ചിതു	,,
(a) രാമൻ ബന്ധിച്ചിതബ്ധിയെ	അംഗി	രാമൻ	,,	അബ്ധിയെ	,,	ക്രിയാപദം	,,

നമ്മുടെ സോദരിയാകിയ കന്യക ദമയന്തിക്ക വിവാഹമടുത്തു;
കമലവിലോചനയാളെ നിനച്ചാൽ ഭുവിയിതിലിന്നൊരുപുരുഷനില്ല.

വാക്യം	ജാതി	കർത്താ	കർത്തൃവിശേഷണം	കർമ്മം	കർമ്മവിശേഷണം	ക്രിയാപദം	ക്രിയാവിശേഷണം
[a] നമ്മുടെ... ...വിവാഹമടുത്തു	അംഗി	വിവാഹം	,,	,,	,,	അടുത്തു	നമ്മുടെ സോദരിയാകിയ ദമയന്തിക്ക
[b] കമലവിലോചനയാളെ ......പുരുഷനില്ല	അംഗി	പുരുഷൻ	ഇന്നു-ഒരു	,,	,,	ഇല്ല	കമലവിലോചനയാളെ നിനച്ചാൽ; ഭുവിയിതിൽ; ഇന്നു

3 വടക്കേദിക്കിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങളെ തെക്കുള്ള വിദ്വാന്മാരും, ഇതരദിക്കിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നവയെ വടക്കുള്ളവരും പരിശോധിച്ച് അഭിപ്രായങ്ങളെ അന്യോന്യം ഗ്രഹിപ്പിച്ച് ഉഭയസമ്മതപ്രകാരം ഒരു വ്യവസ്ഥ ഏർപ്പെടുത്തണം.

(1076 മേടത്തിലെ മ-പോ.)

വാക്യം	ജാതി	കർത്താ	കർത്തൃവിശേഷണം	കർമ്മം	കർമ്മവിശേഷണം	ക്രിയാപദം	ക്രിയാവിശേഷണം
[a] വടക്കേദിക്കിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങളെ തെക്കുള്ള വിദ്വാന്മാർ പരിശോധിച്ച് ...... ഒരു വ്യവസ്ഥ ഏർപ്പെടുത്തണം	അംഗി	വിദ്വാന്മാർ	തെക്കുള്ള	വ്യവസ്ഥ	ഒരു	ഏർപ്പെടുത്തണം	വടക്കേദിക്കിൽ.. പുസ്തകങ്ങളെ പരിശോധിച്ച് അഭിപ്രായങ്ങളെ അന്യോന്യം ഗ്രഹിപ്പിച്ച് ഉഭയസമ്മതപ്രകാരം
[b] ഇതരദിക്കിൽ...... വടക്കുള്ളവർ ...... ഒരു വ്യവസ്ഥ ഏർപ്പെടുത്തണം	അംഗി	1-അയക്ക്, അഥവാ 2-വടക്കുള്ളവർ	1-ഏതിൽ വടക്കുള്ള 2-ഏതിൽ,	വ്യവസ്ഥ	ഒരു	ഏർപ്പെടുത്തണം	(a) പോലെ

അഭ്യാസം ൨൦

1) താഴെ കുറിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിലെ ആഖ്യയും ആഖ്യാതവും വേർതിരിച്ചുകാണിക്കുകയും അവയുടെ സ്വഭാവത്തെ നിർദ്ദേശിക്കയും ചെയ്ക:—

൧ കുതിരിക്കാവിടവുകളാകൊഴിപ്പവൻ കുത്തുപ്പറവുതന്നേതിയടങ്ങാ?

— സ-ഭാ.

൨ കുട്ടികൾക്ക് ഒഴിഞ്ഞിടാതുകൾക്കെന്റെ തു-
പൊട്ടിയിളുന്നിളകൾക്കിർനകാലംങ്ങളും
മുട്ടികൂടിക്കാതകാലിയുമതെതൊട്ടുള്ള-
കുട്ടികളോൻ കുതുകമേറ്റിതെകയിട്ടുന്നേൻ — ചി

൩ വിചാരിക്കുന്നകാര്യങ്ങൾ ഓട്ടപോലെ ചെയ്ക്കാതിരുന്നാൽ അവ്കാലം ഉദ്ദേശംകൊണ്ടുള്ള വൈരസ്യമുണ്ടാകുന്നതു സാധകമാണ്.

— ഭാ-ഷേ-ചാ-ഷേ-ഷേ.

൪ ആരംഭിച്ചാൽ പിഴയുവരുത്തിയുള്ളതാൻതുല്യംപോലും
ജനസ്വാതം വായിച്ചിട്ടുക പറകുന്നതിലല്ലാതെ ന്യായം. — ആ

൫ പോകതാഴെയിലെ വയത്തിലേക്കുടവ
താലവൻതന്നെ പിടിയാതാൽപോരുമോ? അ-ര.

൬ വധികയവസ്ഥയതിസ്വരഭാഗമാർപ്പിക്കയായി
വല്ലായുവരാതെതൃമുവുള്ളോരു
കപ്പപിതയോടിപറിവിക്കാരക്കോപ്പ
തക്കാരണങ്ങളുമിക്കയാക്കണം —അ-ര.

2) മുൻപറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങളിലെ ആഖ്യാഖ്യാതപദങ്ങളെ പ്രത്യേകം എടുത്തുകാണിക്കുക.

3) താഴെ കുറിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിലെ ആഖ്യാവിശേഷണത്തിനെയും ആഖ്യാതവിശേഷണത്തിനെയും പൂരിപ്പിക്കാണിക്കുക:—

൧ ഭാഗ്യയാതിവരുന്നതുപോലെ — ഭാ ര.

൨ കുട്ടിവ് ഇക്കാലത്തിലെ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരാണുഈ വ്യായാമശീലനം — ഭാ-പ.

൩ അതുല്ലയോ വെന്നുവാനായ അന്വേഷണം? — ഭക.

൪ ധർമ്മിഷ്ഠൻ എന്ന വിളിപ്പേരുള്ള പിൻവാസ് എന്ന ചക്രവർത്തി
സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തു — ഭാ-പ.

4) താഴെ കൊടുക്കുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളിൽ 'ഉം' എന്ന ഘടകപദത്തെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു ശരിയോ തെറ്റോ എന്നു സകാരണം പറക:—

൧ കൃഷ്ണനേയും ഗോവിന്ദനേയും ശങ്കരനേയും ഉത്സവസ്ഥലത്തു കണ്ടു.

൨ ഇന്ന ദിവസം ൧൦-൧൩- സമയത്തു ഹൈസ്കൂളിൽവെച്ചു് എ. എന്ന യോഗത്തിന്റെ ഒരു വാർഷികയോഗം കൊണ്ടാടുന്നതും ആ അവസരത്തിൽ ബി എന്ന ആൾ ഒരു പ്രസംഗം വായിക്കുമെന്നു പൂർണ്ണമായും ചെയ്യിക്കുന്നതിനാലും അന്നു മറ്റു പല മഹാന്മാരും സ്വന്തം ജനങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ട് അലങ്കരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാലും, നിങ്ങൾകൂടി വരണമെന്നു അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

5) അർത്ഥവ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക :—

൧ മഹാവിഷ്ണു അവതാരങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു.

൨ മഹാവിഷ്ണു സ്വീകരിച്ചു അവതാരങ്ങളെ.

൩ അവതാരങ്ങളെ മഹാവിഷ്ണു സ്വീകരിച്ചു.

6) മുൻ ഉദാഹരണങ്ങളിലെ തെറ്റ് എങ്ങിനെ എല്ലാം എഴുതാം?

7) താഴെ കാണുന്നവ ശരിയോ?

൧ മൂത്ത പാർവതി.

൨ പ്രശസ്തമായ ഗുണങ്ങൾ.

൩ ആഗ്രഹിച്ചവർക്കു എല്ലാം കൊടുക്കുന്നവനായ കല്പകമേ.

൪ ദ്രാവിഡമായ പ്രകൃതി.

൫ ധർമ്മങ്ങളോടു ഗുണവാനായ മഹാരാജാവായ നൃപതി

അഭ്യാസം ൨൧

അലങ്കാരങ്ങൾ :—

1. മന്ത്രസാധകന്മാർ വെളിച്ചത്തെ അറിയുന്നു —ഭ-ഖ.

2. പതിവായിരുന്നു പോന്നമഹാഗിരിയെല്ലാം
സന്ധ്യാ സമയത്തിൽ വെളിച്ചു ഏറെയൊന്നിൽ —ഗ-ഉ.

3. മതിയില്ലാത്ത വൃക്ഷങ്ങളാൽ ആരോഹണം ചെയ്യാവുന്ന ഒരു കെട്ടിപ്പൊക്കിയ
കാഴ്ചമതിലും ഒരു പുതിയ പക്ഷത്താൽ സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞു — ഉ.

4. ഞങ്ങളെല്ലാരുമിവിടെ നിങ്ങൾക്കെന്ന ഭാഗ്യമായ്
ഞങ്ങളിൽ പലരും മരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നുള്ള ചൊല്ലിടാം? — അം-ശ.

5. ശ്രീരാമഭദ്രന്റെ ചരിതം പാടിയ ഭക്തന്മാരിലൊരുവൻ —ക-രാ.

6. മഴക്കാറും മിന്നലുമില്ലാത്ത ഒരു രാത്രിയിൽ മുകളിലേക്കു നോക്കിയാൽ പച്ചിലയിൽ മലർ വാരിച്ചൊരിഞ്ഞപോലെ നക്ഷത്രങ്ങൾ ആകാശത്തിൽ നിറഞ്ഞു നില്‍ക്കുന്നതു കാണാവുന്നതാണ്. —തു-പ.

7. താരകങ്ങളാകുന്ന മണിമുത്തുകളണിഞ്ഞ
കിടക്കയാകുന്നു നീലാകാശം മുഴുവൻ
മുത്തുമാലയിട്ടു മകരമാസത്തിലെ
മുല്ലപ്പൂമാലയണിഞ്ഞ പോലെ —കെ.ക.

8. അരുണിമയെ ഉദിപ്പിക്കുന്ന തളികയിലെന്നപോലെ
മാനത്തിൽ കമിതയായി പൂത്ത പൂമരങ്ങളിലെ
കൊട്ടകൾ നിറച്ച വസന്തത്തിന്റെ മനോഹരമായ
കൊട്ടാരത്തിലെ പൂക്കൾ — വ-പ്ര.

9. തലമുറകളുടെ വിജയഗാഥ പാടുന്ന കൊടുങ്കാറ്റിനെയും കട
ലിനെയും, ഉത്സാഹത്തെ പകരുന്ന ഉത്സവങ്ങളെയും, സ

വിസമ്മതമായ ഒരാശയത്തോടും ബോധവും ബോധ്യമില്ലെങ്കിലും, മററിതരങ്ങളുടെ മേൽകൃതിയ മതപ്രതിപത്തിയോടും, തന്റെ അറിവിനനുസരിച്ച്, ഹിന്ദുക്കൾക്കു ഹൃദയങ്ഗമമായ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ഉപാഖ്യാനത്തിൽനിന്നു ബോധിപ്പിച്ചു. യുക്തികൾ ചേർന്നതായ ഒരു മതത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടതരങ്ങളായ തത്വങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുന്നതിന് ആരംഭം കുറിച്ചു. —ഇ-മ.

10. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] —ഉ-ചി.

11. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] —ബാ-രാ.

12. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] —ബാ-രാ.

13. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] —ഉ-ചി.

ചിഹ്നനം

175. ചിഹ്നനം എന്നതു ഉപവാക്യങ്ങളുടേയും വാചകങ്ങളുടേയും അംഗാംഗിഭാവത്തെ വിശദപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി ചില ചിഹ്നങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുകയാകുന്നു. രണ്ടു പുരയിടങ്ങളുടെ അതൃത്തിയിൽനിൽക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങൾ ഒരു വകത്തുചേരുന്നവെന്നും ഈ വകത്തു ചേരുന്നവെന്നും കുടിയാനവന്മാർ വാദം വരുമ്പോൾ കണക്കെഴുത്തുകാർ തീരുമാനപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ടി ഡിമാർക്കേഷൻ ചെയ്യുംപോലെ വൈയാകരണന്മാർ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടുമനാധിഷ്ഠാവുന്ന വാചകങ്ങളെ ഇന്നതിൽചേരേണ്ടതെന്നു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി ചിഹ്നനം ചെയ്യുന്നു. ഒറ്റപ്പദങ്ങളിൽ രൂപഭേദംകൊണ്ടുളവാകുന്ന പ്രയോജനം വാക്യങ്ങളിലും വാചകങ്ങളിലും ചിഹ്നനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നു എന്നു പറയാം. ഇങ്ങനെ അടയാളങ്ങളെ

ഉപയോഗിച്ചു അന്വയത്തിൽ സന്ദേഹത്തിനു ഇടകൊടുക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു നാം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഉപായമാകുന്നു. ഭാഷയിൽ ഇതേവരെ ഇതു നടപ്പായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സംഹിതയുടെ അത്യാവശ്യമായ ബാഹുല്യം നിമിത്തം സംസ്കൃതത്തിൽ ചിഹ്നനം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനു വളരെ അസൌകര്യങ്ങളുണ്ട്; എങ്കിലും ബോംബായിലും മറ്റും അച്ചിട്ട സംസ്കൃതപുസ്തകങ്ങളിൽ ഈയിടെ ചിഹ്നനസമ്പ്രദായം ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഭാഷയിൽ ഏറെ സൌകര്യക്കുറവു കൂടാതെ അടയാളങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതിനാൽ അച്ചുക്കൂടക്കാർ ഇനിയെങ്കിലും ഈ വിഷയത്തിൽ ദൃഷ്ടിവെക്കേണ്ടതാകുന്നു.—

ചിഹ്നങ്ങളാവിതു:—

(൧) അങ്കുശം. (,)-ഇതു് ഒരു അല്പമായ നിറുത്തലിനെ കുറിക്കുന്നു. വായിക്കുന്ന സമയം ഒരു തോട്ടിയിട്ടു് ഞെക്കിയാലെന്നപോലെ നിരർഗ്ഗളമായി പായുന്ന സ്വരം ഒന്നു തടയണം എന്നു ഈ ചിഹ്നം കാണിക്കുന്നു.

(൨) ബിന്ദു. (.)-നിശ്ശേഷമായി നിറുത്തേണ്ടുന്ന ദിക്കിലാണ് ഇതിനെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടുന്നതു്. എല്ലാ പ്രധാനവാക്യങ്ങളുടെയും അവസാനത്തിൽ ഈ അടയാളമിടണം.

(൩) രോധിനി. (;) ഇതിനെ അല്പവിരാമങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കണം. മഹാവാക്യങ്ങളിൽ ഉള്ള ഉപവാക്യങ്ങളെ വേർതിരിക്കയും മറ്റുമാണു ഇതിന്റെ കൃത്യം.

(൪) ഭിത്തിക. (:)-ഇതു ഒരു ഇടഭിത്തിപോലെ സമനിലയിലുള്ള രണ്ടു ഭാഗങ്ങളെ വേർപെടുത്തുന്നു.

(൫) വലയം. ()-ഇതു ഒരു വാക്യത്തെയോ വാക്യഖണ്ഡത്തെയോ പദത്തെയോ മറെറാന്നിന്റെ മദ്ധ്യേ അതിനോടു വ്യാകരണസമ്മതമായ സംബന്ധംകൂടാതെ ചേർക്കുന്നു. ഇതിനു അകത്തുവരുന്ന ഭാഗത്തിനു ഗർഭവാക്യം എന്നു പേർചെയ്യാം.

(൬) കോഷ്ഠം. [ ]-ഇതു വലയംപോലെ തന്നെ. ഗർഭവാക്യത്തിനകത്തു വേറെ ഗർഭവാക്യം വരുന്ന ദിക്കിലും മറ്റും ഉപയോഗം.

(൭) ഉദ്ധരണി. “ ” ഇതു ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നു വേറെയുള്ളവരുടെ വാക്കുകളെ തിരിച്ചുകാണിക്കുന്നു. ഇതിനെ ഒറ്റയായിട്ടും ഉപയോഗിക്കാം.

(൯) കാകു. (?) ഇ ചോദ്യത്തെ കാണിക്കുന്നു.

(൧൦) വിക്ഷേപണി. (!) ഇതു വിസ്മയം മുതലായ ചിത്തവിക്ഷേപങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വ്യാക്ഷേപങ്ങളുടെയും സംബോധനയുടെയും പിന്നിൽ ഇതു ചേൎക്കണം.

(൧൧) ശൃംഖല. (-)- ഇതു ഒരു പദത്തെ രണ്ടു വരികളിലായി മുറിച്ചു എഴുതേണ്ടിവന്നാൽ ഒന്നാം വരിയുടെ ഒടുവിൽ ചെയ്യേണ്ടതു്. ഒരു ചങ്ങല ഇട്ടു പൂട്ടിയതുപോലെ പദത്തിന്റെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളെയും ഇതു ഘടിക്കുന്നു. സമാസമദ്ധ്യത്തിലും മറ്റും ഇതിനെ ഉപയോഗിക്കാം.

(൧൨) രേഖ (—)- സംക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞതിനെ വിവരിക്കുന്ന എന്നും മറ്റും ഇതു കുറിക്കുന്നു.

(൧൩) വിശ്ലേഷം. (')- ഇതാകട്ടെ താഴന്ന വരിയുടെ മുകളിൽ ചേൎക്കേണ്ടതു്. അതു അൎദ്ധാക്ഷരത്തിന്റെ മുമ്പും പിമ്പും ചില അക്ഷരങ്ങൾ ലോപിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടു്; അതിനാൽ വാസ്തവത്തിൽ ഇവയ്ക്കു തമ്മിൽ ഇല്ലാത്ത വേർപാടിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഉദാ:— നില്ലു് ഞാനൊന്നുവന്നു— കേട്ടോളൂ=കേട്ടുകൊള്ളൂ— ഇത്യാദി.

(൧൪.) പ്രശ്ലേഷം (ʃ)- ഇതു സംസ്കൃതത്തിലെ ചിഹ്നമാകുന്നു. അ-ഉ- ഇത്യാദികളെ അധികം നീട്ടണമെന്നു കാണിക്കുന്നു. ഉദാ: രാമാ (ʃ) സ്ത്രീ=രാമാസ്ത്രീ.

നിരുക്തകാണ്ഡം

ശബ്ദോൽപത്തിപ്രകരണം

—(൧)—

മലയാളം ദ്രാവിഡകുടുംബത്തിൽ ചേർന്ന ഒരു ഭാഷയാകുന്നു. ഈ കുടുംബത്തിൽ മലയാളത്തിനു പുറമേ തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കർണ്ണാടകം, തുളു എന്നു നാലു പ്രധാനഭാഷകളുണ്ട്. ഇവയിൽവെച്ചു മലയാളത്തിനു തമിഴിനോടാണ് അധികം ചേർച്ച. പഴയ മലയാളത്തിൽ ഉള്ള കൃതികൾ തമിഴിൽനിന്നു ഏറെ വ്യത്യാസം ഇല്ലാത്തവതന്നെ എന്നു പറയാം. തമിഴിനോടുള്ള ഈ അധികമായ ചേർച്ചനിമിത്തം മലയാളത്തെ ചിലർ തമിഴിന്റെ ഒരു ഉപഭാഷയായിട്ടാകുന്നു ഗണിക്കാറുണ്ട്. ആദികാലത്തെ കവികൾ തങ്ങളുടെ കൃതികളിൽ തമിഴ്പദങ്ങളേയും രൂപങ്ങളേയും ധാരാളം പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു. മലയാളികൾക്കു തമിഴരോടുള്ള സംസർഗ്ഗം ചുരുങ്ങുകയും മലയാളികൾക്കുള്ള സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം പ്രബലപ്പെടുകയും ചെയ്തതോടുകൂടി മലയാളഭാഷയിൽ വളരെ ഭേദഗതികൾ സംഭവിച്ചു. ക്രിയാപദങ്ങളിലെ ലിംഗപുരുഷവചനപ്രത്യയങ്ങൾ ക്രമേണ കളഞ്ഞു; സംസ്കൃതപദങ്ങളെ കവികൾ ധാരാളം ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങി; സംസ്കൃതപദങ്ങളിലുള്ള അതിഖര-മൃദു-ഘോഷ-ഊഷ്മവർണ്ണങ്ങളെ ദുഷിപ്പിക്കുന്നതിനു തമിഴിലെ അക്ഷരമാല മതിയാകാതെ വന്നതിനാൽ സംസ്കൃതത്തിലെ അക്ഷരമാലയെത്തന്നെ മലയാളത്തിലേക്കു സ്വീകരിച്ചു; കവിതകളെല്ലാം സംസ്കൃതം ഇടകലർന്ന മണിപ്രവാളമായിച്ചമഞ്ഞു; അക്ഷരവ്യക്തിയില്ലാത്ത ഭാഷയെന്നു തമിഴിന്റെനേരെ ഒരു വെറുപ്പും തുടങ്ങി. ഈവിധം പണ്ടു തമിഴിനുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം ക്രമേണ സംസ്കൃതത്താൽ ആക്രമിക്കപ്പെട്ടു. എങ്കിലും മലയാളവ്യാകരണം ഇന്നും തമിഴ്വ്യാകരണത്തെയല്ലാതെ സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തെ ഒട്ടും ബാധിക്കുന്നില്ല. മണിപ്രവാളകവികൾ ആവശ്യമുണ്ടായിട്ടും ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടും സംസ്കൃതപദങ്ങളെ സ്വകൃതികളിൽ കോരിവാരിച്ചൊരിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആ പദങ്ങളുടെ രൂപനിഷ്പത്തിക്രമമെല്ലാം തമിഴ്മുറകളെത്തന്നെ അനുസരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിന്റെ ആക്രമം മലയാളഭാഷയുടെ നിഘണ്ടുവിനെ അല്ലാതെ വ്യാകരണത്തെ ഇതേവരെ ബാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. 'ആ നൈഷധനോട്' എന്നതിനു പകരം 'അവനോ

ട്ട് നൈഷധനോട്” എന്ന സംസ്കൃതരീതി (തേന നൈഷധേന) അനുസരിച്ചു വിശേഷണങ്ങൾക്കു വിശേഷ്യത്തോടു ലിംഗവിഭക്തിവചനങ്ങളിൽ പൊരുത്തം ചെയ്വാൻ ചില കവികൾ ആരംഭിച്ചുനോക്കിയതു ഫലപ്പെട്ടില്ല. അതിനാൽ സ്ഥൂലദൃഷ്ടിയിൽ മലയാളത്തിലെ സംസ്കൃതപദാധിക്യം കണ്ടു് ഈ ഭാഷ സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഒരു ഉപഭാഷയാണെന്നു ഭ്രമിച്ചുപോകരുതു്.

മലയാളത്തിലെ ശബ്ദങ്ങളെ ആഗമം പ്രമാണിച്ചു രണ്ടുവകയായിപ്പിരിക്കാം. (൧) തമിഴ്, തെലുങ്ക മുതലായ * സ്വസൃഭാഷകളിൽനിന്നു എടുക്കപ്പെട്ടവ ആയൊ അവയോടു സമം തനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പൊതുസ്വത്തായൊ ഉള്ള ശബ്ദങ്ങൾ *ആഭ്യന്തരങ്ങൾ*. (൨) ദ്രാവിഡകുടുംബത്തിനു പുറമെ ഉള്ള സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷു, അറബി മുതലായ വൈദേശികഭാഷകളിൽനിന്നു സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടവ *ബാഹ്യങ്ങൾ*. ഈ രണ്ടുവക ചൊന്നതിൽ ആഭ്യന്തരം എന്ന ഒന്നാമത്തതിനു *സ്വന്തം, സാധാരണം, ദേശ്യം* എന്ന മൂന്നു ഉൾപ്പിരിവുകളുണ്ടു്. (൧) മററു ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ കാണാതെ മലയാളത്തിൽ മാത്രം നടപ്പുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ സ്വന്തം. (൨) പൊതുസ്വത്തായി മററു ദ്രാവിഡഭാഷകളിലും തുല്യമായുള്ളവ സാധാരണം. (൩) മലയാളത്തിൽ തന്നെ ചില ദേശങ്ങളിൽ മാത്രം നടപ്പുള്ളവ ദേശ്യം. ബാഹ്യം എന്ന രണ്ടാമത്തതിനും രണ്ടു ഉൾപ്പിരിവുകളുണ്ടു്. (൧) വർണ്ണങ്ങൾക്കു ഭേദമൊന്നും ചെയ്യാതെ മൂലഭാഷയിൽ ഇരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ എടുക്കപ്പെടുന്നതു *തത്സമം*. (൨) മൂലഭാഷയിൽനിന്നു എടുത്തു സ്വഭാഷാരീതി അനുസരിച്ചു അക്ഷരങ്ങൾക്കു വികാരം വരുത്തീട്ടുള്ളതു *തത്ഭവം*. തത്ഭവത്തിനു വീണ്ടും രണ്ടു വിഭാഗം ആവശ്യമുണ്ടു്. മൂലഭാഷയിലുമുള്ള രൂപം *പ്രകൃതി*. പ്രസ്തുതഭാഷയിൽ ഭേദപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള രൂപം *വികൃതി*. ഈ വിഭാഗങ്ങളെ എല്ലാം താഴെ കാണിക്കുന്ന പട്ടിക സംക്ഷേപിക്കുന്നു—

1. ആഭ്യന്തരം
   - (1) സ്വന്തം
   - (2) സാധാരണം
   - (3) ദേശ്യം
2. ബാഹ്യം
   - (1) തത്സമം
   - (2) തത്ഭവം
     - (a) പ്രകൃതി.
     - (b) വികൃതി.

* സ്വസൃഭാഷകൾ=Sister languages.

ഉദാ:—

ദേശ്യാന്തരം.

സ്വന്തം	സാധാരണം	ദേശ്യം
	മഴ തമിഴ്, കന്നടകം	അപ്പ
പനി (= ജ്വരം)	മാടം ടി	തപ്പ
തുണി (= വസ്ത്രം)	വളി ടി	തൊഴുത്തു
അങ്ങി	പണം ടി	ചപ്പാറ
	നെയ്യ് കന്നട്, തുളു, തെലുങ്ക്	കരിക്കു
ചപ്പാറി	കവളി തമിഴ്, കന്നടം, തുളു	കരിങ്കണ്ണി
	ചിപ്പി തമിഴ്, കന്നടം, തെലുങ്ക്	കരിമ്പനാൽ
വേള (= കഴുത്ത്)		പഴന്താര

ബാഹ്യം.

തത്ഭവം		തത്സമം
പ്രകൃതി	വികൃതി	
ശാസ്താ	ചാത്തൻ	സുഖം
ക്രോധം	കദനം	ദുഃഖം
താംബൂലം	താമര	സമാധാനം
ദോഷം	പഴി, ദോഷ്	വിരഹം
ഭണ്ഡാഗാരം	പണ്ടാരം, ഭണ്ഡാരം	ഭാര്യ
കൃഷ്ണൻ	കണ്ണൻ	വിശ്വാസം
സീതാ	ചീത	സമ്പത്ത്
ദൈവജ്ഞൻ	ജ്യൗത്സൻ, കണിയാൻ	ആപത്ത്
ശയ്യാ	കട്ട	പ്രയാസം
ഘടകം	ചാടം	വിക്രമം
ശ്രേണി	ഏണി	വികാരം
സന്ധ്യാ	അന്തി	സഭ
ഉപാദ്ധ്യായൻ	വാദ്ധ്യാർ	അക്ഷരമാല
രാജാ	അരചൻ	രാമാ
അധികം	ഏതിരം	ബുദ്ധി
ശൃംഗം	ചുങ്ക്	പൂജ
വ്യാധി	വായി	ധനം
ദ്രോണി	തോണി	ദാരിദ്ര്യം
ഫലിതം	ഇളം	ശബ്ദം
പിശാചം	പേ	ദയ
പര്യങ്കം	പല്ലക്ക്	ജീവൻ
ദ്യൂതം	ചൂതം	ആയുസ്സ്
പക്ഷം	പക്കം	മനസ്സ്
കുന്തളം	കൂന്തൽ	വിരോധം
Lantern	റാന്തൽ	ഗ്ലാസ്സ് } ഇംഗ്ലീഷ്
Collector	കലക്ടർ	സ്റ്റോവ് } ഇംഗ്ലീഷ്
Judge	ജഡ്ജി	ജർമ്മൻ—ചെമ്പ്യൻ
Hearing	ഇയറി	
Report	റപ്പോട്ട്	
Record	റിക്കാട്ട്	
Hospital	ആശുപത്രി	
Apothecary	അപ്പോത്തിക്കരി	
Engineer	ഇഞ്ചിനീയർ	
Superintendent	സൂപ്രണ്ട്	
Ciuzel (Port)	ചിലാത്തർ	
France	പറങ്കി	

കേരളസാഹിത്യ
അക്കാദമി